

L. J. SMITH

Vampirski dnevnik 1

Buđenje

PREDLOŽAK ZA ISTOIMENU TV-SERIJU

ALGORITAM

(...) Stefan je bio sretan da je školski dan bio skoro gotov. Želio je izaći iz ovih prepunih soba i hodnika, samo na nekoliko minuta. Toliko umova. Pritisak toliko mnogo obrazaca razmišljanja, toliko mnogo mentalnih glasova koji su ga okruživali i izazivali mu vrtoglavicu. Prošle su godine otkad je bio u gomili ljudi poput ove. Jedan um se posebno isticao. Ona je bila među onima koji su ga promatrali u glavnom hodniku školske zgrade. Nije znao kako je izgledala, ali je njezina osobnost bila snažna. Bio je siguran da bi je ponovno prepoznao. Dosad je barem preživio prvi dan maskerate. Upotrijebio je Moći samo dvaput, a i tada slabo. No, bio je umoran, priznao je potišteno, i gladan. Zec nije bio dovoljan. *Brini se o tome kasnije.*

Pronašao je posljednju učionicu i sjeo. I isti je tren ponovno osjetio prisutnost onog uma. Svijetlio je na rubu njegove svijesti, zlatno svjetlo, nježno, ali ipak blistavo. I prvi put mogao je odrediti položaj djevojke od koje je dopiralo. Sjedila je ravno ispred njega.

Istovremeno kada je to pomislio, ona se okrenula i ugledao je njezino lice. To je bilo sve što je mogao učiniti a da ne počne teško disati zbog šoka.

Katherine! Ali naravno da to nije bilo moguće. Katherine je bila mrtva, nitko to nije znao bolje od njega.

Ipak sličnost je bila prevelika. Ta svijetla zlatna kosa, tako svijetla da je gotovo svjetlucala. Ta kremasta koža, koja ga je uvijek podsjećala na labudove, ili na alabastar, prelazeći u blijedoružičastu boju iznad jagodičnih kostiju. A oči... Katherinine oči su bile boje koju nikad prije nije vidio, tamnije od nebeskoplave, bogate kao lapis lazuli u njezinoj draguljima ukrašenoj traci preko čela. Ta djevojka je imala iste oči. A bile su fiksirane ravno prema njegovima dok se osmjehivala. Brzo je odvratio pogled od njezina osmijeha. Nipošto nije želio razmišljati o Katherine. Nije želio gledati u tu djevojku koja ga je podsjećala na nju i nije više želio osjećati njezinu nazočnost. Zadržao je pogled na stolu, što je mogao snažnije blokirajući svoj um. I na kraju se ona polako ponovno okrenula.

Prvo poglavlje

Dragi Dnevniče,

Danas će se dogoditi nešto strašno.

Ne znam zašto sam to napisala. Glupo je. Nemam razloga biti uznemirena i imam mnogo razloga da budem sretna, ali...

Ali evo me u 5:30 ujutro, budna i uplašena. Stalno si govorim da se radi samo otome da sam sva zbrkana zbog vremenske razlike u odnosu na Francusku. Ali to neobjašnjava zašto se osjećam tako uplašeno. Tako izgubljeno.

Prekjučer, dok smo se teta Judith, Margaret i ja vozile s aerodroma, imala sam takočudan osjećaj. Kada smo skrenule u našu ulicu iznenada sam pomislila:

"Mama i tata nas čekaju kod kuće. Kladam se da će biti na verandi ispred kuće ili gledati kroz prozor dnevne sobe. Mora da sam im jako nedostajala."

Znam. Zvuči posve blesavo.

Ali čak i kada sam vidjela kuću i praznu verandu, još uvijek sam se tako osjećala. Potrčala sam uza stube, pokušala otvoriti vrata i pokucala alkom na njih. A kada je teta Judith otključala vrata, upala sam unutra i samo sam stajala u hodniku osluškujući, očekujući da čujem mamu kako silazi niz stube ili tatu kako zove iz radne sobe.

Baš tada je teta Judith pustila kovčeg da padne na pod iza mene i uzdahnula dubokim uzdahom te rekla:

'Doma smo'. I Margaret se smijala. A mene je obuzeo najstrašniji osjećaj koji sam ikad osjećala u životu. Nikada se nisam osjećala tako potpuno i posve izgubljena. Doma. Doma sam. Zašto to zvuči kao laž?

Rođena sam ovdje u Fell's Churchu. Oduvijek sam živjela u ovoj kući, otkad znam za sebe. Ovo je moja ista stara spavaća soba s tragom paljevine na drvenim podnim daskama, gdje smo Caroline i ja pokušale tajno popušiti cigarete u 5. razredu i skoro se ugušile. Mogu pogledati kroz prozor i vidjeti veliko stablo dunje na koje su se prije dvije godine Matt i dečki popeli kako bi nepozvani upali na moj rođendanski tulum kada su svi trebali prespavati kod mene. Ovo je moj krevet, moja stolica, moj toaletni stolić.

Ali sada mi sve izgleda čudno, kao da mi tu nije mjesto. Ja sam ta koja nisam na pravome mjestu. A najgora stvar je što osjećam da postoji neko mjesto gdje doista pripadam, samo ga ne mogu pronaći. Jučer sam bila preumorna da odem na sat savjetovanja. Meredith je pokupila moj raspored, ali mi se nije dalo razgovarati s njom preko telefona. Teta Judith je rekla svima koji su zvali da sam umorna zbog vremenske razlike i da spavam, ali me je za večerom gledala s čudnim izrazom lica. Ipak, danas moram vidjeti društvo. Trebali bismo se naći na parkiralištu ispred škole. Jesam li zato uplašena? Bojim li ih se?

Elena Gilbert je prestala pisati. Zurila je u zadnji redak koji je napisala a onda je zatresla glavom, držeći kemijsku olovku iznad male knjižice plavih baršunastih korica. Onda je naglim pokretom podigla glavu i bacila olovku i knjigu u veliki prozor s tri stakla od poda do stropa od kojeg su se odbile bez štete i sletjele na tapeciranu klupicu uz prozor. Sve to je bilo potpuno smiješno. Otkad se ona, Elena Gilbert, bojala susreta s ljudima? Otkad se ona bojala bilo čega?

Ustala je i ljutito gurnula ruke u crveni svileni kimono. Nije ni bacila pogled na raskošno zrcalo u viktorijanskom stilu iznad toaletnog stolića od trešnjina drveta; znala je što će vidjeti. Elenu Gilbert, kulericu, plavu i vitku, modnu trendsetericu, srednjoškolku četvrtog razreda, djevojku koju je svaki dečko želio i poput koje je svaka djevojka željela biti. Koja je upravo sada imala neuobičajeno mrk izraz lica i stisnuta usta. Vruća kupka i malo kave i smirit ću se, pomislila je. Jutarnji ritual umivanja i oblačenja bio je umirujući i njime je trčila vrijeme, razvrstavajući svoje nove odjevne kombinacije iz Pariza. Napokon je odabrala kombinaciju nježno ružičastog topića i bijelih lanenih kratkih hlačica u čemu je izgledala kao sladoled s preljevom od malina. *Dovoljno dobar da ga pojedješ*, pomislila je, a u zrcalu je bio odraz djevojke s tajnovitim smiješkom. Njezini raniji strahovi su se rasplinuli, zaboravljeni.

"Elena! Gdje si? Zakasnit ćeš u školu!" Slabašan glas dopirao je odozdo. Elena je provukla četku kroz svilenkastu kosu još jedanput i zategnula je tamno ružičastom vrpcom. Zatim je zgrabila ruksak i sišla niza stube. U kuhinji je četverogodišnja Margaret jela pahuljice

za kuhinjskim stolom, a teta Judith je pržila nešto na štednjaku. Teta Judith je bila tip žene koja je uvijek izgledala pomalo izgubljeno; imala je mršavo, blago lice i laganu lepršavu kosu neuredno gurnutu unatrag. Elena ju je cmoknula u obraz.

"Dobro jutro, svima. Žao mi je, ali nemam vremena za doručak."

"Ali, Elena, ne možeš samo tako otići bez jela. Trebaš svoje proteine..."

"Kupit ću krafnu prije škole", žustro je rekla Elena.

Utisnula je poljubac na Margaretinu vrlo svijetlu i čupavu kosu iokrenula se da ode.

"Ali Elena. "

"Vjerojatno ću se poslije škole kući vraćati s Bonnie ili Meredith, tako da me ne čekate za večeru. Bok!"

"Elena. "

Elena je već bila na ulaznim vratima. Zatvorila ih je iza sebe, presjekavši slabašne prigovore tete Judith, i zakoračila na verandu ispred kuće. I stala.

Svi jutarnji loši osjećaji ponovno su je preplavili. Tjeskoba, strah. I izvjesnost da će se dogoditi nešto strašno.

Ulica javora bila je prazna. Visoke viktorijanske kuće izgledale su čudno i tiho, kao da bi sve mogle biti prazne, poput kuća na napuštenom filmskom setu. Izgledale su kao da u njima ne borave ljudi, već samo čudne stvari koje vrebaju.

To je bilo to; nešto ju je promatralo. Nebo nad njezinom glavom nije bilo plavo već mutno i neprozirno kao ogromna preokrenuta zdjela. Zrak je bio zagušljiv, a Elena je bila sigurna kako je nečije oči promatraju. Načas je opazila nešto tamno u granama starog stabla dunje ispred kuće. Bila je to vrana, koja je sjedila mirno poput žuto obojenog lišća oko nje. I to je bilo to što ju je promatralo.

Pokušala si je reći da je to smiješno, ali nekako je znala. Bila je to najveća vrana koju je ikad vidjela, zaobljena i njegovana, s dugama koje su šarale njezino crno perje. Mogla je jasno vidjeti svaku njezinu pojedinost: pohlepne tamne kandže, oštar kljun, jedno svjetlucavo crno oko. Vrana je bila tako nepokretna da je mogla biti i voštani model ptice koja sjedi ondje.

Ali dok je vrana zurila u nju, Elena je osjetila kako lagano crveni, vrućina joj je nadirala u valovima u grlo i obraze. Zato što... ju je

gledala. Promatrala ju je onako kako su je dečki gledali kada bi nosila kupaći kostim ili prozirnu košulju. Kao da ju je svlačila pogledom. Prije negoli je shvatila što radi, spustila je ruksak i zgrabila kamen pokraj kolnog prilaza.

"Odlazi odavde", izgovorila je i začula drhtav bijes u vlastitom glasu. "Hajde! Bježi! " S posljednjom riječi bacila je kamen. Uslijedio je prasak lišća, ali se vrana vinula neozlijeđena. Krila su joj bila ogromna i stvarala su buku dovoljnu za cijelo jato vrana. Elena je čučnula, iznenada osjetivši paniku dok je vrana zalepršala točno iznad njezine glave, vjetar njezinih krila mrsio je Eleninu plavu kosu. No ponovno se obrušila i kružila, crna silueta naspram neba bijelog poput papira. A onda je, neugodno grakćući zaokrenula prema šumi. Elena se polako ispravila, zatim bojažljivo pogledala oko sebe. Nije mogla vjerovati što se upravo dogodilo. A sada kada je ptica otišla, nebo je ponovno bilo obično. Vjetrić je uskomešao lišće, a Elena je duboko udahнула. Dolje niz ulicu vrata su se otvorila i nekoliko djece izjurilo je van, smijući se. Nasmiješila im se i ponovno udahнула, olakšanje je prostrujalo kroz nju poput sunčeve svjetlosti. Kako je mogla biti tako blesava? Dan je bio prekrasan, pun obećanja i ništa loše se neće dogoditi.

Ništa loše se neće dogoditi, osim što će zakasniti u školu. Cijelo društvo će je čekati na parkiralištu. Uvijek možeš svima reći da si se zaustavila kako bi gađala kamenjem nekog voajera, pomislila je i skoro zahihotala. E, to bi im dalo materijala za razmišljanje.

Ne osvrnuvši se prema stablu dunje počela je hodati niz ulicu što je brže mogla.

Vrana se srušila kroz vrh krošnje masivnog hrasta i Stefan je refleksno trznuo glavom. Kada je ugledao samo pticu, opustio se. Pogled mu je pao na mekani bijeli oblik u njegovim rukama i osjetio je kako mu se lice grči u kajanju.

Nije ga namjeravao ubiti. Ulovio bi nešto veće od zeca da je znao koliko je gladan. Ali, naravno, to je bilo upravo ono što ga je i plašilo, to što nikada nije znao koliko će glad biti jaka ili što će morati učiniti da je zadovolji. Bio je sretan da je ovaj put ubio samo zeca. Stajao je ispod drevnih hrastovih stabala kroz koja se sunčeva svjetlost pomalo probijala do njegove kovrčave kose. U trapericama i majici

kratkih rukava Stefan Salvatore je izgledao kao i svaki drugi srednjoškolac. On to nije bio.

Duboko u šumi, gdje ga nitko nije mogao vidjeti, došao se nahraniti. Sada je brižljivo oblizivao desni i usne, kako bi bio siguran da nema nikakvih mrlja na njima. Nije želio riskirati. Ta maskerata već je i sama po sebi teška za izvesti.

Na trenutak se zapitao bi li trebao odustati od svega. Možda bi se trebao vratiti u Italiju, natrag u svoje skrovište. Što ga je samo uvjerilo da bi se mogao pridružiti svijetu dnevnog svjetla? No, već je bio umoran od života u sjenama. Bio je umoran od tame i stvari koje su živjele u njoj. A najviše od svega, bio je umoran od samoće.

Nije bio siguran zašto je odabrao Fell's Church u Virginiji. Bio je to mlad grad prema njegovim mjerilima, najstarije zgrade bile su podignute prije samo sto pedeset godina. Ali sjećanja i duhovi Građanskog rata još su uvijek živjeli ovdje, stvarni kao i supermarketi i zalogajnice. Stefan je držao da treba poštovati prošlost. Mislio je kako bi mogao zavoljeti ljude iz Fell's Churcha. I možda, samo možda, bi mogao pronaći svoje mjesto među njima.

Naravno, nikada neće biti prihvaćen u potpunosti. Gorak osmijehzakrivio je njegove usne na tu pomisao. Znao je previše da bi se tomenadao. Nikada neće postojati mjesto kome bi u potpunosti pripadao, gdje bi mogao biti istinski svoj. Osim ako ne izabere pripadati sjenama...

Odbacio je tu misao. Odrekao se tame, znao je da su sjene iza njega.

Izbrisao je sve duge godine i počinjao iznova, danas.

Stefan je shvatio da još uvijek drži zeca. Nježno ga je položio napostelju od smeđeg hrastova lišća. U daljini, predaleko da bi ih ljudskouho čulo, prepoznao je zvukove lisice.

Dođi, brate lovče, pomislio je tužno. Tvoj doručak čeka.

Dok je prebacivao jaknu preko ramena, opazio je vranu koja ga je ranijeuznemirila. Još uvijek je čučala na hrastovu stablu i izgledala kao da gapromatra. Bilo je nečega neprikladnog u njoj. Počeo je slati ispitujućumisao prema njoj kako bi je provjerio, ali se zaustavio.

Sjeti se svog obećanja, pomislio je. Ne koristiš Moći, osim ako nijenužno. Ne ako postoji neki drugi izbor.

Krećući se gotovo nečujno između uvelog lišća i suhih grančica, probijao se prema rubu šume gdje je bio parkiran njegov automobil. Osvrnuo se jedanput i vidio da je vrana odletjela s grane i oborila se na zeca.

Bilo je nešto zlokobno u načinu na koji je raširila krila preko mekanog bijelog tijela, nešto zlokobno i pobjedonosno. Stefanovo grlo se stislo i gotovo je zakoračio nazad da otjera pticu. Ipak, imala je pravo jesti isto kao i lisica, rekao je sam sebi. Isto kao i on.

Ako ponovno susretne pticu, pogledat će u njezin um, odlučio je. Za sada je odvojio pogled od nje i požurio se kroz šumu, stisnute čeljusti. Nije želio zakasnuti u srednju školu Roberta E. Leeja.

Drugo poglavlje

Elenu su okružili isti trenutak kada je zakoračila na parkiralište srednje škole. Svi su bili ondje, cijelo društvo koje nije vidjela od kraja lipnja, plus četiri ili pet priljepaka koji su se nadali da će postati popularni druženjem s njima. Jedan po jedan uslijedili su zagrljaji dobrodošlice svih iz njezine grupe.

Caroline je narasla barem 2,5 centimetra i bila je izazovnija i sličnija modelu iz Voguea nego ikad. Hladno je pozdravila Elenu i ponovno zakoračila unatrag, a zelene oči su joj se suzile kao u mačke.

Bonnie nije uopće narasla, a njezina kovrčava crvena kosa jedva jedopirala do Elenine brade kad je bacila ruke oko Elene.

Samo malo... kovrče? pomislila je Elena. Lagano je odgurnula maludjevojkju.

"Bonnie! Što si to napravila s kosom?"

"Sviđa ti se? Mislim da me čine višom." Bonnie je protresla svoje ionako mekane šiške i nasmiješila se, dok su joj smeđe oči svjetlucale od uzbuđenja, a malo srcoliko lice sjajilo. Elena je nastavila.

"Meredith. Nisi se nimalo promijenila."

Taj je zagrljaj bio obostrano srdačan. Meredith joj je nedostajala više od ikoga, pomislila je Elena gledajući u visoku djevojku. Meredith se nikad nije šminkala, ali šminka joj nije ni trebala s njezinom savršenom maslinastom puti i teškim crnim trepavicama. Podigla je jednu lijepo oblikovanu obrvu dok je proučavala Elenu.

"Hm, kosa ti je za dvije nijanse svjetlija od sunca... Ali, gdje li je boja? Mislila sam da uživaš na Francuskoj rivijeri."

"Znaš da nikad ne pocrnim." Elena je podigla ruke da ih sama pogleda. Koža joj je bila besprijekorna, poput porculana, ali svijetla i prozirna skoro kao Bonniena.

"Samo malo, to me je podsjetilo", Bonnie se ubacila, zgrabivši Eleninu ruku. "Pogodi što sam naučila od sestrice ovo ljeto?" Prije nego što je itko stigao progovoriti, pobjedonosno ih je izvijestila: "Citati iz dlana!" Začula su se gundanja, a zatim i smijeh.

"Smijte se dok možete", rekla je Bonnie mirno. "Sestrična mi je rekla da sam medij. Dobro, daj da pogledam..." Zavirila je u Elenin dlan.

"Požuri se ili ćemo zakasnuti", rekla je Elena pomalo nestrpljivo.

"U redu, u redu. Znači, ovo je tvoja linija života, ili je to linija srca?" Udruštvu se netko zacerekao. "Tišina, koncentriram se. Vidim... Vidim..."

Iznenada je Bonnieno lice postalo prazno, kao da se uplašila. Njezinesmeđe oči su se raširile, ali više se nije činilo da zuri u Eleninu ruku.

Izgledala je kao da gleda kroz nju, u nešto zastrašujuće.

"Susrest ćeš visokog, tamnog stranca", Meredith je mrmljala iza nje.

Usljedio je nalet hihotanja.

"Tamnog da, i nekog stranca... ali ne visokog." Bonnien glas bio je prigušen i dalek. "Iako", nastavila je trenutak kasnije, izgledajući zbunjeno, "nekada je bio visok." Zaprepašteno je podigla smeđe oči prema Eleninim. "Ali, to je nemoguće... zar ne?" Ispustila je Eleninu ruku, gotovo je odbacivši. "Ne želim više gledati."

"OK, predstava je gotova. Idemo",

Elena je rekla ostalima, pomalo iziritirana. Uvijek je mislila da su vidovnjački trikovi bili upravo to, trikovi. Zašto je onda bila iziritirana? Vjerojatno zato što se jutros gotovo izbezumila...

Djevojke su krenule prema školskoj zgradi, ali ih je grmljavina fino podešenog motora zaustavila na njihovu putu. "Dakle, gle", Caroline je rekla, buljeći. "Koji auto." "Kakav Porsche", Meredith ju je ispravila hladno.

Elegantni crni 911 Turbo preo je po parkiralištu, tražeći mjesto, krećući se lijeno poput pantere koja se prikrada plijenu. Kada se automobil zaustavio, vrata su se otvorila i one su letimično pogledale vozača. "O, moj Bože", prošaptala je Caroline. "Slažem se", uzdahnula je Bonnie.

S mjesta na kojem je Elena stajala mogla je vidjeti vitko, mišićavo tijelo.

Vjerojatno je prije spavanja jedva mogao skinuti sa sebe izbljedjeletraperice, usku majicu kratkih rukava i kožnatu jaknu neobična kroja.

Kosa mu je bila valovita i tamna.

No nije bio visok. Samo prosječne visine.

Elena je uzdahnula.

"Tko je taj maskirani mladić?" rekla je Meredith. A primjedba je bilaprikladna, jer su tamne sunčane naočale u potpunosti prekrivale mladićeve oči, zaklanjajući mu lice poput maske.

"Taj maskirani stranac", netko drugi je rekao, a začuo se žamor glasova.

"Jeste vidjele tu jaknu? Talijanska je, reklo bi se iz Rima."

"Otkud ti to znaš? U životu nisi nikada otputovala dalje od Rima održavi New York!"

"Oo, Elena ponovno ima onaj pogled. Pogled lovca." "Bolje bi bilo da se Niski tamni i zgodni pripazi." "Nije nizak, savršen je!"

Iznenada je kroz žamor zazvonio Carolinein glas.

"Ma, hajde, Elena. Ti već imaš Matta. Što više želiš? Što možeš raditi sdvojicom, a ne možeš s jednim?"

"Istu stvar, samo duže", otezala je Meredith u južnjačkom stilu, a društvo se gušilo od smijeha.

Mladić je zaključao svoj automobil i zakoračio prema školi. Elena je ležerno krenula za njim, dok su ostale djevojke pošle za njom u zbijenoj gomili. Za trenutak je u njoj narasla ozlojeđenost. Zar nigdje ne može ići bez pratnje za petama? No Meredith je uhvatila njezin pogled i Elena se preko volje nasmijala. "Noblesse oblige", Meredith je blago rekla.

"Što?"

"Ako želiš biti kraljica škole moraš se znati nositi s posljedicama." Elena se namrštila na tu izjavu dok su ulazile u zgradu. Dugački hodnik prostirao se ispred njih, a figura u trapericama i kožnatoj jakni nestajala je prema vratima tajništva koje se nalazilo ravno naprijed. Elena je usporila korak dok je prolazila kraj ureda, na kraju je zastala i zamišljeno bacila pogled prema porukama na plutenoj oglasnoj ploči pokraj vrata. Tu je bio veliki prozor kroz koji se vidio cijeli kabinet. Ostale djevojke otvoreno su zurile kroz prozor hihoćući se. "Zgodna pozadina." "To je definitivno Armanijeva jakna." "Misliš da je iz inozemstva?"

Elena je naprezala uši ne bi li čula mladićevo ime. Izgledalo je kao da unutra ima neki problem: gospođa Clarke, tajnica za upis učenika, gledala je u listu i odmahivala glavom. Mladić je nešto rekao, a gospođa Clarke je podigla ruke u gesti

"Ja tu ništa ne mogu napraviti". Prošla je prstom kroz listu i zaključno još jednom odmahнула glavom. Mladić se počeo okretati, a zatim se vratio nazad. A kad ga je gospođa Clarke pogledala, njezin izraz lica se promijenio.

Sada su mladićeve sunčane naočale bile u njegovoj ruci. Gospođa Clarke je izgledala kao da ju je nešto uplašilo; Elena je mogla vidjeti kako je zatrepala nekoliko puta. Usne su joj se otvarale i zatvarale kao da pokušava govoriti.

Elena je željela da može vidjeti više od stražnjeg dijela mladićeve glave. Gospođa Clarke je prekopavala po hrpi papira, izgledajući zbunjeno. Napokon je pronašla nekakav obrazac i napisala nešto na njega, a zatim ga okrenula i gurnula prema mladiću.

Mladić je kratko pisao po obrascu, vjerojatno ga potpisujući, te ga je potom vratio. Gospođa Clarke je trenutak zurila u njega, zatim je petljala po novoj gomili papira i napokon mu dala nešto što je izgledalo kao raspored nastave. Nije spuštala pogled s mladića dok je uzimao raspored, kimnuo u znak zahvalnosti te se okrenuo prema vratima. Sad je Elena već bila izvan sebe od radoznalosti. Što se upravo sada dogodilo unutra? I kako je izgledalo strančevo lice? Ali dok je izranjao iz ureda, ponovno je stavio naočale. Razočaranje je prostrujalo kroz nju. Ipak, mogla je dobro vidjeti njegovo lice kada je zastao na ulaznim vratima. Tamna kovrčava kosa mu je uokvirivala lice, tako elegantno da je podsjećao na lik sa starog rimskog novčića ili medaljona.

Visoke jagodične kosti, klasični ravni nos... i usta zbog kojih ostaješ budna noću, Elena je pomislila. Gornja usna je bila predivno oblikovana, pomalo nježna, više senzualna. Žamor djevojaka u hodniku je utihnuo kao da je netko pritisnuo prekidač.

Većina ih se sada odvrćala pogled od mladića, gledajući u bilo što osim u njega. Elena je ostala na svom mjestu kraj prozora i lagano zabacila glavu te izvukla vrpcu iz kose raspuštajući je po ramenima.

Ne gledajući ni na jednu stranu, mladić se kretao niz hodnik, Zboruzdaha i šapata razbuktao se u trenutku kad je izišao izvan dometanjihovih glasova.

Elena nije ništa čula.

Prošao je točno kraj nje, pomislila je omamljena. Točno pokraj, a da je nije ni okrznuo pogledom.

Tupo je shvatila da zvoni zvono. Meredith ju je povukla za rukav.
"Što je?"

"Rekla sam ti da ti je ovdje raspored. Sada imamo trigonometriju na drugom katu. Hajde!"

Elena je dopustila Meredith da je gura naprijed niz hodnik, po stubama i u učionicu. Automatski je skliznula na prazno sjedalo i fiksirala oči na profesoricu ispred sebe, a da je, zapravo, nije ni vidjela. Još je bila u šoku.

Prošao je ravno pokraj nje. Bez i najmanjeg pogleda. Nije se mogla sjetiti kada je posljednji put neki dečko to napravio. Svi su oni barem pogledavali. Neki su zviždali. Neki su zastajali da porazgovaraju. Neki su samo buljili. I to je Eleni uvijek bilo u redu.

Naposljetku, što je bilo važnije od dečki? Oni su bili znak koliko si popularna ili lijepa. A mogli su biti korisni i za različite stvari. Ponekad su bili uzbudljivi, ali to obično nije dugo trajalo. Ponekad su bili bezveznjaci od samog početka.

Većina mladića, Elena je razmišljala, bili su poput psića. U osnovi divni, ali potrošni. Samo nekolicina je mogla biti nešto više od toga, mogli su postati pravi prijatelji. Poput Matta.

O, Matt. Prošle godine se nadala da je on bio ono što je tražila, dečko koji bi učinio da osjeća... pa, nešto više. Više od navale oduševljenja zbog osvajanja, ponosa pri razmetanju svojim novim trofejima pred drugim curama. I doista jest osjećala snažnu naklonost prema Mattu. Ali tijekom ljeta, kada je imala vremena za razmišljanje, uvidjela je da je to više bila naklonost koju bi osjećala rođakinja ili sestra.

Gospođa Halpern je dijelila udžbenike za trigonometriju. Elena je mehanički uzela svoj i na njemu napisala svoje ime, još uvijek zaokupljena mislima.

Matt joj se sviđao više od bilo kojeg dečka kojeg je poznavala. I upravo zato reći će mu da je sve gotovo. Nije znala kako bi mu to napisala. Nije znala ni kako bi mu to sada rekla. Nije se radilo o strahu da će on napraviti scenu, on samo neće razumjeti. Zapravo, ni ona samu sebe nije razumjela.

Bilo je to kao da je uvijek posezala za... nečim. Samo kad god bi pomislila da je to dobila, toga nije bilo. Ni s Mattom, ni s bilo kojim drugim dečkom.

I onda bi morala početi sve ispočetka. Na sreću, uvijek je bilo svježeg materijala. Nijedan mladić nije joj se mogao uspješno oduprijeti, i nijedan mladić je nikad nije ignorirao. Do sada.

Do sada. Prisjećajući se trenutka u hodniku Elena je primijetila kako su joj prsti grčevito stisnuti oko kemijske olovke koju je držala. Još uvijek nije mogla vjerovati da je samo tako prošao kraj nje. Zvono je zazvonilo i svi su nahrupili van u gomili, ali Elena je zastala na ulaznim vratima. Zagrizla je usnicu, pretražujući pogledom rijeku učenika koji su strujali kroz hodnik. Onda je spazila jednu od priljepaka s parkirališta.

"Frances! Dođi ovamo." Frances je spremno došla, a lice joj je sjajilo.

"Slušaj, Frances, sjećaš se mladića od jutros?"

"S Porscheom i, ovaj, dodacima? Kako bih mogla zaboraviti?"

"Dakle, želim njegov raspored nastave. Nabavi ga iz tajništva ako možeš ili ga kopiraj od njega ako moraš. Ali učini to!"

Frances je na trenutak izgledala iznenađeno, zatim se nacerila i kimnula glavnom.

"U redu, Elena. Pokušat ću. Potražit ću te za ručkom ako ga uspijem nabaviti."

"Hvala." Elena je promatrala djevojku kako odlazi.

"Znaš, ti si doista luda", čula je Meredithin glas u uhu.

"Koje koristi od toga što si kraljica škole ako ne možeš ponekad koristiti svoj status?" odvratila je Elena mirno. "Kamo sad idem?"

"Opća ekonomija. Evo, uzmi ga sama." Meredith joj je gurnula raspored.

"Moram juriti na kemiju. Kasnije!"

Sat opće ekonomije i ostatak jutra protekli su kao u izmaglici. Elena se nadala da će načas opaziti novog učenika, ali nije bio ni najednom od njezinih satova. Matt je bio na jednom i osjetila je tjeskobu kada su se njegove plave oči s osmijehom susrele s njezinim. Nakon što je zazvonilo zvono za ručak, dok je prolazila prema restoranu sa samoposluživanjem kimnula je glavom desno i lijevo u znak pozdrava. Caroline je bila vani, ležerno naslonjena na zid uzdignute brade, zabačenih remena i izbačenih kukova. Dva dečka s kojima je razgovarala su zašutjela i gurnula se dok im se

Elena približavala. "Bok", Elena je rekla kratko dečkima, a Caroline: "Spremna da idemojesti?"

Carolineine zelene oči jedva da su zatreptale prema Eleni, kada je maknula sjajnu kestenjastu kosu s lica. "Sto, za kraljevskim stolom?" rekla je.

Elena je bila zatečena. Ona i Caroline bile su prijateljice od vrtića i uvijek su se međusobno dobronamjerno natjecale. Ali u posljednje vrijeme nešto se dogodilo Caroline. Suparništvo je počela shvaćati sve ozbiljnije. I sada je Elena bila iznenađena gorčinom u glasu druge djevojke.

"Pa, teško da si i ti obična pučanka", rekla je nehajno.

"O, tako si u pravu što se toga tiče", rekla je Caroline, okrećući lice prema Eleni. Njezine zelene mačje oči bile su sužene u proreze i mutne, a Elena je bila šokirana neprijateljstvom koje je ugledala u njima. Dvadečka su se nelagodno osmjehnula i odmaknula.

Činilo se da Caroline to i ne primjećuje.

"Mnogo stvari se promijenilo dok te nije bilo ovo ljeto, Elena", nastavilaje. "I možda tvoje vrijeme na tronu upravo istječe."

Elena se zajapurila, mogla je to osjetiti. Borila se da sačuva mirnoću uglasu.

"Možda", rekla je. "Ali ja još ne bih kupovala žezlo da sam na tvom mjestu, Caroline." Okrenula se i otišla u kantu.

Bilo je olakšanje ugledati Meredith i Bonnie, i Frances pokraj njih. Elena je osjetila kako joj se obrazi hlade dok je birala ručak i išla im se pridružiti. Neće dopustiti da je Caroline uzruja; neće uopće razmišljati o Caroline.

"Imam ga", rekla je Frances mašući komadom papira dok je Elena sjedala.

"A ja imam dobru priču", rekla je Bonnie važno. "Elena, slušaj ovo. Onje sa mnom na nastavi biologije, a ja sjedim ravno preko puta njega. Izove se Stefan, Stefan Salvatore, iz Italije je, na stanu i hrani je kod staregospođe Flowers na kraju grada." Uzdahnula je. "Tako je romantičan.

Caroline su ispale knjige i on ih joj je pokupio."

Elena je načinila kiselo lice.

"Kako je Caroline nespretna. Što se još dogodilo?"

"Pa, to je sve. Zapravo, nije razgovarao s njom. Znaš, on je ja-a-a-ko tajnovit. Gospođa Endicott, moja profesorica biologije, pokušala ga je navesti da skine naočale, ali nije htio. Rekao je da ima zdravstvenih problema."

"Kakvih zdravstvenih problema?"

"Neznani. Možda je u terminalnoj fazi i dani su mu odbrojeni. Zar to nebi bilo romantično?"

"O, vrlo", rekla je Meredith.

Elena je letimice pregledavala Francesin papir, grizući usnicu.

"Na mom je sedmom satu, Europska povijest. Ima li još netko taj sat?"

"Ja imam", rekla je Bonnie. "A mislim da ga ima i Caroline. O, i možda

Matt, rekao je jučer nešto o tome koje je sreće da ga je zapao gospodin

Tanner."

Sjajno, Elena je pomislila, podižući vilicu i zabadajući je u pire krumpir.

Činilo se da će sedmi sat biti iznimno zanimljiv.

Stefan je bio sretan da je školski dan bio skoro gotov. Želio je izaći iz ovih prepunih soba i hodnika, samo na nekoliko minuta. Toliko umova. Pritisak toliko mnogo obrazaca razmišljanja, toliko mnogo mentalnih glasova koji su ga okruživali i izazivali mu vrtoglavicu. Prošle su godine otkad je bio u gomili ljudi poput ove. Jedan um se posebno isticao. Ona je bila među onima koji su ga promatrali u glavnom hodniku školske zgrade. Nije znao kako je izgledala, ali je njezina osobnost bila snažna. Bio je siguran da bi je ponovno prepoznao.

Dosad je barem preživio prvi dan maskerate. Upotrijebio je Moći samo dvaput, a i tada slabo. No, bio je umoran, priznao je potišteno, i gladan. Zec nije bio dovoljan.

Brini se o tome kasnije. Pronašao je posljednju učionicu i sjeo. I isti je tren ponovno osjetio prisutnost onog uma. Svijetlio je na rubu njegove svijesti, zlatno svjetlo, nježno, ali ipak blistavo. I prvi put mogao je odrediti položaj djevojke od koje je dopirale. Sjedila je ravno ispred njega. Istovremeno kada je to pomislio, ona se okrenula

i ugledao je njezino lice. To je bilo sve što je mogao učiniti a da ne počne teško disati zbog šoka. Katherine!

Ali naravno da to nije bilo moguće. Katherine je bila mrtva, nitko to nije znao bolje od njega. Ipak sličnost je bila prevelika. Ta svijetla zlatna kosa, tako svijetla da je gotovo svjetlucala. Ta kremasta koža, koja ga je uvijek podsjećala na labudove, ili na alabastar, prelazeći ublijedoružičastu boju iznad jagodičnih kostiju. A oči... Katherinine oči su bile boje koju nikad prije nije vidio, tamnije od nebesko-plave, bogate kao lapis lazuli u njezinoj draguljima ukrašenoj traci preko čela. Ta djevojka je imala iste oči.

A bile su fiksirane ravno prema njegovima dok se osmjehivala. Brzo je odvratio pogled od njezina osmijeha. Nipošto nije želio razmišljati o Katherine. Nije želio gledati u tu djevojku koja ga je podsjećala na nju i nije više želio osjećati njezinu nazočnost. Zadržao je pogled na stolu, što je mogao snažnije blokirajući svoj um. I na kraju se ona polako ponovno okrenula.

Bila je povrijeđena. Čak i usprkos blokiranju, mogao je to osjetiti. Nije ga bilo briga. Zapravo, bilo mu je drago zbog toga i nadao se da će je to držati podalje od njega. Osim toga, ništa nije osjećao prema njoj. Stalno je to ponavljao dok je sjedio, i ne čuvši monotoni glas profesora koji se razlijevao preko njega. Ali mogao je namirisati suptilan nagovještaj nekog parfema, ljubičice, pomislio je. A njezin vitki bijeli vrat bio je nagnut nad knjigom, dok joj je kosa padala s obje strane. U ljutnji i frustraciji prepoznao je zavodljiv osjećaj u zubima, više kao nekakvo golicanje ili žmarce nego kao čežnju. Bila je to glad, osobita glad. I to ona kojoj nije imao namjeru udovoljiti.

Profesor je koračao učionicom, postavljajući pitanja poput detektiva, i Stefan je namjerno usmjerio pažnju na njega. Prvo je bio zbunjen, jer iako nitko od učenika nije znao odgovore, pitanja su i dalje pristizala. Onda je shvatio da je to profesorov cilj. Posramiti učenike onim što ne znaju.

Upravo sada je našao drugu žrtvu, sitnu djevojku s gomilom crvenih kovrča i srocolikim licem. Stefan je s negodovanjem promatrao kako je profesor gnjavi pitanjima. Izgledala je izmučeno kad se okrenuo od nje da bi se obratio cijelom razredu.

"Vidite što mislim? Mislite da ste glavne face, sad ste četvrti razred, spremni za maturu. E pa, reći ću vam, neki od vas nisu spremni ni

da završe vrtić. Poput ove!" Pokazao je prema crvenokosoj djevojci. "Nema pojma o Francuskoj revoluciji. Misli daje Marie Antoinette bila zvijezda nijemog filma."

Svud oko Stefana učenici su se nelagodno premještali. Mogao je osjetiti ogorčenost i poniženje u njihovim umovima. I strah. Strahovali su od tog mršavog čovječuljka s očima poput lasice, pa čak i krupni mladići koji su bili viši od njega,

" U redu, idemo probati s nekim drugim razdobljem." Profesor je zaokrenuo nazad prema istoj djevojci koju je prethodno ispitivao,

"Tijekom renesanse..." Prekinuo je. "Znaš što je renesansa, zar ne? Razdoblje između trinaestog i sedamnaestog stoljeća u kojem je Europa ponovno otkrila velike zamisli drevne Grčke i Rima? Razdoblje u kojem su živjeli neki od najvećih europskih umjetnika i mislilaca?" Kad je djevojka zbunjeno kimnula, nastavio je. "Što su učenici tvojih godina radili u školi u renesansi? Dakle? Imaš li bilo kakvu zamisao? Ikakvu pretpostavku?"

Djevojka je progutala knedlu. Sa slabašnim osmijehom je izgovorila: "Igrali nogomet?"

Na smijeh koji je uslijedio profesorovo lice se smračilo. "Teško!" odbrusio je i učionica je utihnula. "Mislite da je ovo šala? Pa dakle, učenici vaših godina u to bi vrijeme već tečno govorili nekoliko jezika. Svladali bi i logiku, matematiku, astronomiju, filozofiju i gramatiku. Bili bi spremni ići na fakultet, na kojem su predavanja za svaki predmet bila na latinskom. Nogomet bi apsolutno bio posljednja stvar na. "

"Oprostite."

Tihi glas zaustavio je profesora usred vatrenog govora. Svi su se okrenuli i zapiljili u Stefana.

"Što? Što si rekao?"

"Rekao sam, oprostite", Stefan je ponovio, skidajući naočale i ustajući. "Ali niste u pravu. Učenike u renesansi su ohrabivali da sudjeluju u igrama. Učili su ih da je u zdravom tijelu zdrav duh. I oni su sigurno igrali momčadske sportove poput kriketa, tenisa, čak i nogometa." Okrenuo se crvenokosoj djevojci i nasmiješio se, a ona mu je uzvratila zahvalnim osmijehom. Profesoru je dodao: "Ali najvažnije stvari koje su učili bili su pristojno ponašanje i odgoj. Siguran sam da će vam vaša knjiga reći to isto."

Učenici su se cerekali. Profesorovo lice bilo je crveno i nerazumljivo je frfljao. No Stefan ga je nastavio fiksirati ravno u oči i poslije još jedne minute profesor je bio taj koji je odvatio pogled. Zvono je zazvonilo.

Stefan je brzo stavio naočale i pokupio svoje knjige. Već je na sebe privukao više pozornosti nego što je trebao, a i nije želio ponovno pogledati djevojku s plavom kosom. Osim toga, morao je brzo izaći odatle, imao je poznati žestoki osjećaj u venama.

Dok je posezao za vratima, netko je viknuo:

"Hej! Jesu stvarno tada igrali nogomet?"

Nije si mogao pomoći a da se ne naceri preko ramena.

"O, da. Ponekad i odrubljenim glavama ratnih zatvorenika."

Elena ga je promatrala dok je odlazio. Namjerno se okrenuo od nje. Ignorirao ju je namjerno i to ispred Caroline koja je sve promatrala kao jastreb. Pekle su je suze u očima, ali u tom trenutku samo je jedna misao gorjela u njezinoj glavi.

Imat će ga po cijenu života. Po cijenu života njih oboje, imat će ga.

Treće poglavlje

Prvo svjetlo zore prošaralo je noćno nebo ljubičastom i najbljeđom zelenom bojom. Stefan ga je promatrao s prozora svoje sobe u pansionu. Unajmio je tu sobu isključivo zbog vrata u stropu, vrata sa zaklopcem koja su se otvarala prema rubu prozora na krovu iznad. Upravo sada ta su vrata bila otvorena, a hladan vlažni vjetar puhao je niz ljestve ispod njih. Stefan je bio posve odjeven, ali ne zato što je rano ustao. Nije ni otišao spavati.

Upravo se vratio iz šume, a nekoliko komadića vlažnog lista prilijepilo mu se na bočnu stranu čizme. Pedantno ih je očetkao. Nisu mu promakli jučerašnji komentari učenika i znao je da su zurili u njegovu odjeću. Uvijek se oblačio najbolje, ne samo zbog taštine već zato što je to bilo ispravno. Njegov tutor je često govorio: Plemić se mora odijevati kako dolikuje njegovu položaju. Ako to ne čini, pokazuje prezir prema drugima. Svatko je imao mjesto u svijetu, a njegovo mjesto bilo je među plemstvom. Nekada.

Zašto je razmišljao o ovim stvarima? Naravno, trebao je biti svjestan da će igranje uloge učenika vrlo vjerojatno vratiti sjećanje na njegove učeničke dane. Sada su uspomene dolazile brzo i u velikom broju, dok je, naizgled letimice, čitao stranice dnevnika, tu i tamo hvatajući pogledom bilješke. Jedna je scena sada živo zabljesnula pred njim: očevo lice kad mu je Damon najavio da napušta sveučilište. Nikad to neće zaboraviti. Nikada nije vidio oca tako ljutita... "Kako to misliš, ne vraćaš se?" Giuseppe je obično bio pravedan čovjek, ali znao je planuti, a njegov stariji sin poticao je nasilnost u njemu. Upravo sada je taj sin tapkao usnice svilenom maramicom boje šafrana. "Pomislio bih da čak i vi možete razumjeti tako jednostavnu rečenicu, oče. Hoću li je ponoviti na latinskom za vas?"

"Damone." Stefan je počeo čvrsto, zgranut njegovim omalovažavanjem. Ali otac ga je presjekao.

"Kažeš mi da ću se ja, Giuseppe, grof Salvatore, morati susresti sa svojim prijateljima znajući da je moj sin sciopartol Ništarija. Besposličar koji ne daje nikakav koristan doprinos Firenci?" Posluga se udaljavala kako je Giuseppeov bijes postupno jačao. Damon nije ni trepnuo.

"Očito. Ako svojim prijateljima možeš zvati one koji ti se ulagaju u nadi da ćeš im posuditi novac."

"Sporco parassito!" uzviknuo je Giuseppe ustajući sa stolice. "Nije li dovoljno loše što čak i kad si u školi uzaludno tratiš svoje vrijeme i moj novac? O, da, znam ja sve o kockanju, viteškim dvobojima, ženama. I znam da bi padao svaki predmet da nema tvoga pisara i tvojih tutora. Ali sad me namjeravaš posve osramotiti. A zašto? Zašto?" Njegova velika ruka naglo se podigla da dograbi Damonovu bradu. "Zato da se možeš vratiti svome lovu sa sokolovima?"

Stefan je morao odati priznanje svome bratu; Damon se nije niti lecnuo. Stajao je, gotovo lijeno se protežući u očevu stisku, svakim svojim djelićem plemić, od jednostavne elegantne kape na tamnoj kosi, preko ogrtača ukrašenog hermelinovima krznom pa do mekih kožnatih cipela. Gornja usna bila mu je zaobljena u crti čiste oholosti. *Otišao si predaleko ovaj put*, pomislio je Stefan, gledajući dva muškarca čiji su pogledi bili isprepleteni. *Čak se ni ti nećeš moći svojim šarmom izvući iz ovog.*

Ali upravo tada začuo se lagan korak na ulaznim vratima radne sobe. Okrećući se, Stefan je bio zaslijepljen očima boje lapis lazulija, uokvirenim dugačkim zlatnim trepavicama. Bila je to Katherine. Njezin otac, barun von Swartzschild, doveo ju je iz hladnih zemalja njemačkih prinčeva na talijansko imanje nadajući se da će joj to pomoći u oporavku od dugotrajne bolesti. A od dana kada je stigla, za Stefana se sve promijenilo.

"Oprostite. Nisam vas željela prekinuti." Njezin glas bio je blag i jasan. Načinila je lagan pokret, kao da namjerava otići. "Ne, nemoj ići. Ostani", dodao je Stefan brzo.

Želio je reći nešto više, uhvatiti je za ruku, ali nije se usudio. Ne dok je njegov otac tu. Sve što je mogao učiniti bilo je nepomično promatrati te oči plave poput dragog kamenja čiji se pogled podigao do njegova. "Da, ostani", rekao je Giuseppe, a Stefan je vidio da se izraz očeva lica ublažio i da je pustio Damona. Zakoračio je naprijed, ispravljajući teške nabore svoga dugačkog ogrtača ukrašenog krznom. "Tvoj otac je završio poslove u gradu i danas bi se trebao vratiti. Bit će oduševljen da te vidi.

Ali tvoji obrazi su malo blijedi, mala Katherine. Nadam se da nisi ponovno bolesna?"

"Znate da sam ja uvijek blijeda, gospodine. Ne koristim rumenilo kao vaše odvažne talijanske djevojke."

"Ne treba ti", izgovorio je Stefan prije nego što se mogao zaustaviti i Katherine mu se osmjehnula.

Bila je tako lijepa. Čežnja se javila u njegovim grudima. Otac je nastavio:

"A i onako te viđam premalo tijekom dana. Rijetko nam pružaš zadovoljstvo svoga društva prije sumraka."

"Imam studij i molitve u svojoj sobi, gospodine", rekla je Katherine tiho, spuštajući trepavice.

Stefan je znao da to nije istina, ali nije rekao ništa; nikada neće izdati Katherininu tajnu. Pogledala je ponovno u njegova oca. "Ali sada sam ovdje, gospodine."

"Da, da, to je točno. A i moram se pobrinuti da večeras imamo posebno jelo u čast povratka tvoga oca. Damon... razgovarat ćemo kasnije." Nakon što je Giuseppe mahanjem upozorio slugu i velikim koracima iskoračio van, Stefan se s radošću okrenuo Katherine. Rijetko su mogli razgovarati bez prisutnosti njegova oca ili Gudren, njezine flegmatične njemačke služavke.

Ali ono što je Stefan potom ugledao bilo je poput udarca u trbuh. Katherine se osmjehivala, malim tajnim osmijehom koji je često dijelila s njim. Ali nije gledala u njega. Gledala je u Damona. U tom trenutku Stefan je mrzio brata, mrzio je Damonovu tamnu ljepotu i otmjenost i senzualnost koje su privlačile žene kao plamen noćne leptire. U tom trenutku želio je udariti Damona, smrviti tu ljepotu u komadiće. Umjesto toga morao je stajati i promatrati kako se Katherine polako kreće prema njegovu bratu, korak po korak, šušteći po popločanom podu haljinom protkanom zlatnim nitima.

I, iako je Stefan gledao, Damon je ispružio ruku prema Katherine i okrutno se i trijumfalno osmjehnuo. Stefan se naglo okrenuo od prozora.

Zašto je ponovno otvarao stare rane? Ali, istovremeno dok je razmišljao, izvukao je tanak zlatni lanac koji je nosio ispod košulje. Njegovi palac i kažiprst milovali su prsten koji je visio na njemu, a zatim ga je podigao prema svjetlu.

Mali prsten bio je izvanredno obrađen u zlatu, a njegov sjaj nije potamnilo ni pet stoljeća. Bio je ukrašen jednim kamenom, lapisom,

veličine nokta na njegovu malom prstu. Stefan je pogledao u njega, zatim u teški srebrni prsten na svojoj ruci, također ukrašen lapisom. U grudima je osjetio poznatu napetost.

Nije mogao zaboraviti prošlost i, zapravo, nije to ni želio. Unatoč svemu što se dogodilo, volio je sjećanje na Katherine. No postojala je jedna uspomena koju nipošto ne smije probuditi, jedna stranica dnevnika koju ne smije okrenuti. Ako bude morao ponovno proživjeti taj užas, to... sramno djelo, poludjet će. Kao što je bio lud toga dana, tog posljednjeg dana kada je promatrao svoje prokletstvo...

Stefan se naslonio na prozor, pritišćući čelo o njegovu svježinu. Njegov je učitelj imao još jednu izreku:

Zlo nikad neće naći mir. Maže likovati, ali nikad neće naći mir. Zašto je došao čak u Fell's Church?

Nadao se da će ovdje naći mir, ali to je bilo nemoguće. Nikada ga neće prihvatiti, nikada se neće smiriti. Zato što je bio zao. Nije mogao promijeniti ono što je bio.

To jutro Elena je ustala čak i ranije nego inače. Mogla je čuti tetu Judith kako petlja po svojoj sobi, spremajući se za tuširanje. Margaret je još uvijek čvrsto spavala, sklupčana kao mali miš u svom krevetu. Elena je bešumno prošla pokraj poluotvorenih vrata svoje mlađe sestre i nastavila niz hodnik prema izlazu iz kuće.

Zrak je bio svjež i bistar tog jutra, a stablo dunje je kao i inače bilo naseljeno šojkama i vrapcima. Elena, koja je u krevet otišla sa sijevajućom glavoboljom, podigla je lice prema čistom plavom nebu i duboko udahnula.

Osjećala se mnogo bolje nego jučer. Obećala je Mattu da će se naći prije škole i, iako se tome nije veselila, bila je sigurna da će sve biti dobro. Matt je živio samo dvije ulice od škole. Bila je to jednostavna drvena kuća (s drvenim kosturom i daščanim zidovima) kao i sve druge u toj ulici, osim što je možda njihaljka na trijemu bila malo izlizanija, a boja zguljenija. Matt je već stajao vani i za trenutak joj je srce zatitralo pri pogledu na njega, kao nekada.

Bio je zgodan. U to nije bilo sumnje. Ne na zaprepašćujući, gotovo uznemirujući način, kao neki ljudi, već na zdravi američki način. Matt Honeycutt bio je tipični Amerikanac. Plava kosa mu je bila kratko podšišana za sezonu nogometa, a koža preplanula od rada na

djedovoj i bakinoj farmi. Njegove plave oči bile su iskrene i neposredne. A danas su, kad je ispružio ruke da je nježno zagri, bile malo tužne. "Hoćeš ući?"

"Ne. Hajdemo samo prošetati", rekla je Elena.

Išli su jedno pokraj drugoga bez dodirivanja. Stabla javora i crnih oraha nizala su se niz ulicu, a zrak je još uvijek bio ispunjen jutarnjom tišinom. Elena je gledala u svoja stopala na mokrom pločniku, iznenada se osjećajući nesigurno. Nije znala kako bi počela poslije svega. "Još uvijek mi nisi ništa pričala o Francuskoj", rekao je. "O, bilo je odlično", rekla je Elena. Pogledala je postrance u njega. I on je isto tako gledao u pločnik. "Sve u vezi s Francuskom bilo je odlično", nastavila je, pokušavajući u glas unijeti malo oduševljenja. "Ljudi, hrana. Sve. Bilo je stvarno..." Glas joj se izgubio i nervozno se nasmijala.

"Aha, znam, odlično", završio je umjesto nje.

Zaustavio se i stao gledati u svoje oguljene tenisice. Elena ih se sjećala od prošle godine. Mattova obitelj jedva je sastavljala kraj s krajem, pa simožda nije bio u mogućnosti priuštiti nove tenisice. Pogledala je premanjemu i otkrila pogled njegovih mirnih plavih očiju na svome licu.

"Znaš, ti danas izgledaš prilično sjajno", rekao je.

Elena je otvorila usta u očaju, ali je on ponovno progovorio.

"I pretpostavljam da mi nešto moraš reći."

Zurila je u njega, a on se osmijehnuo iskrivljenim, žalosnim osmijehom. Onda je ponovno ispružio ruke.

"O, Matte", rekla je, grleći ga čvrsto. Zakoračila je unatrag da ga pogleda u lice. "Matte, ti si najbolji dečko kojeg sam ikad upoznala. Ne zaslužujem te."

"O, to je znači razlog zašto me ostavljaš", rekao je Matt kada su ponovno počeli hodati. "Zato što sam predoobar za tebe. Trebao sam to prije uvidjeti." Udarila ga je po ruci.

"Ne, nije zato i ne ostavljam te. Bit ćemo prijatelji, zar ne?" "O, naravno. O, apsolutno."

"Zato što sam shvatila da nas dvoje to i jesmo." Zastala je, ponovno gledajući u njega. "Dobri prijatelji. Budi iskren, Matte, zar se doista ne osjećaš tako sa mnom?"

Pogledao ju je, a onda prevrnuo očima prema nebu.

"Mogu li odbiti izjavu na tu temu?" rekao je. Kako se Elenino licesnuždilo dodao je: "Nemaš ništa s onim novim dečkom, zar ne?"

"Ne", Elena je rekla poslije oklijevanja, a zatim brzo dodala: "Nisam gačak ni upoznala. Ne poznajem ga."

"Ali želiš to. Ne, nemoj reći." Prebacio je ruku oko nje i nježno je okrenuo. "Hajde, idemo prema školi. Ako budemo imali vremena, kupit ću ti čak i krafnu."

Dok su hodali, nešto je zalepetalo u krošnji orahova stabla iznad njih.

Matt je zazviždao i pokazao.

"Pogledaj to! Najveća vrana koju sam ikada vidio."

Elena je pogledala, ali je vrana već bila otišla.

Škola je taj dan Eleni bila tek prikladno mjesto za provjeru svoga plana. Probudila se to jutro znajući što treba učiniti. I danas je prikupila što je više mogla informacija vezanih uz Stefana Salvatorea. Što i nije bilo teško, zato što su svi u srednjoj školi Robert E. Lee pričali o njemu. Svi su znali da je jučer imao nekakav sukob s tajnicom za upis. A danas je bio pozvan u ravnateljev ured. Nešto u vezi s njegovim dokumentima. No ravnatelj ga je poslao natrag u razred (govorkalo se, poslije poziva u Rim, ili je bio Washington?) i sve je sada izgledalo riješeno. Barem službeno.

Kada je Elena to popodne stigla na nastavu Europske povijesti, pozdravio ju je tih zvižduk u hodniku. Dick Carter i Tyler Smallwood su se ondje glupirali. Par vrhunskih kretena, pomislila je, ignorirajući zvižduk i njihovo buljenje. Mislili su da ih to što igraju pozicije obrambenih igrača u nogometnoj reprezentaciji čini glavnim facama. Držala ih je na oku dok je i sama zastala u hodniku, obnavljajući ruž i petljajući s puderom u kamenu. Dala je Bonnie posebne upute i plan je bio spreman za izvršenje čim se Stefan pojavi. Imala je sjajan pogled na hodnik iza sebe pomoću ogledalca u kutijici pudera. Ipak je nekako propustila njegov dolazak. Iznenada se stvorio kraj nje, a ona je škljocnula zatvarajući kutijicu dok ju je mimoilazio. Htjela ga je zaustaviti, ali nešto se dogodilo prije negoli je to uspjela. Stefan je postao napet, ili se barem nešto na njemu odjedanput učinilo napetim. Upravo tada su Dick i Tyler stali ispred vrata učionice povijesti, blokirajući mu put.

Kreteni svjetske klase, pomislila je Elena. Bijesno je gledala u njih preko Stefanova ramena.

Oni su uživali u igri grupirajući se na ulaznim vratima, pretvarajući se da uopće ne vide Stefana koji je tu stajao.

"Oprostite."

Bio je to ton jednak onom kojim se obratio profesoru povijesti. Tih, suzdržan. Dick i Tylor su pogledali jedan drugoga, a zatim oko sebe, kao da čuju glas duhova.

"Scusi? rekao je Tyler u falsetu. "Scusi ja? Ja scusi? Jacuzzi?" Obojica su se smijala.

Elena je promatrala kako se ispred nje napinju mišići ispod majice. Bila je to posve neravnopravna situacija; obojica su bili viši od Stefana, a Tyler je bio i dvaput širi. "Ima li nekih problema ovdje?"

Elena se, kao i dečki, trgnula začuvši straga novi glas. Okrenula se i ugledala Matta. Pogled njegovih plavih očiju bio je oštar. Elena se ugrizla za usnu da se ne nasmije kad su se Tyler i Dick uvrijeđeno i polako maknuli s puta. Stari dobri Matt, pomislila je. Ali sada je stari dobri Matt ušetao u razred pokraj Stefana, a ona ih je slijedila, zureći u leđa mladića ispred sebe. Kada su sjeli, ušuljala se u klupu iza Stefana, gdje ga je mogla promatrati a da nitko ne vidi nju. Njezin će plan morati pričekati završetak sata. Matt je zveckao novčićima u džepu, što je značilo da želi nešto reći. "Uh, hej", napokon je započeo s nelagodom. "Ti dečki, znaš..." Stefan se nasmijao. Bio je to ogorčen zvuk. "Tko sam ja da sudim?"

U njegovu glasu bilo je više emocija nego što je Elena prije čula, čak i kada se obratio gospodinu Tanneru. A te su emocije ukazivale na nepatvoreni jad.

"Uostalom, zašto bih bio dobrodošao ovdje?" završio je, gotovo sebi u bradu.

"A zašto ne bi bio?" Matt je zurio u Stefana, sada je njegova vilica bila stisnuta u odlučan izraz. "Slušaj", rekao je. "Pričao si o nogometu jučer. Dakle, naša zvijezda, krilni hvatač, jučer popodne je povrijedio ligament, tako da trebamo zamjenu. Izbori novih igrača bit će danas popodne. Što misliš?"

"Ja?" Stefan je zazvučao kao daje uhvaćen nespreman. "Ah... ne znam mogu li."

"Možeš li trčati?"

"Mogu...?" Stefan se napola okrenuo prema Mattu i Elena je mogla vidjeti kako mu lagan nagovještaj osmijeha zakrivljuje usnice. "Da."

"Možeš li hvatati?" "Da."

"To je sve što krilni hvatač mora raditi. Ja sam vođa navale. Ako možeš uhvatiti ono što ja bacim i trčati s loptom, možeš igrati."

"Shvaćam."

Stefan se, zapravo, gotovo smiješio i, iako su Mattova usta bila ozbiljna, njegove plave oči su poigravale. Elena je sa zaprepaštenjem shvatila da je ljubomorna. Bliskost koja je nastala između dvojice mladića nju je u potpunosti isključila.

Ali sljedećeg trenutka Stefanov je osmijeh nestao. Rekao je rezervirano:

"Hvala ti... ali ne. Imam drugih obveza."

U tom trenutku stigle su Bonnie i Caroline i nastava je počela.

Tijekom Tannerova predavanja o Europi Elena je ponavljala samoj sebi:

"Bok. Ja sam Elena Gilbert. Ja sam u Maturantskom odboru zadobrodoljicu i dobila sam zadatak da ti pokažem školu. Dakle, moraš mi dopustiti da obavim svoj posao, nećeš me valjda dovesti u nepriliku, zarne?"

Posljednju rečenicu pratio je širok, čeznutljiv pogled, ali samo za slučaj da se poželi izvući. Sve je bilo potpuno sigurno. Padao je na djeve koje trebaju pomoć.

Nakon što je prošla pola razreda, djevojka koja je sjedila desno od nje dodala joj je ceduljicu. Elena je otvorila i prepoznala Bonniin okrugli dječji rukopis. Pisalo je:

"Zadržavala sam C. koliko god sam mogla. Što se dogodilo? Je li upalilo???"

Elena je podigla pogled i ugledala Bonnie izvijenu u stolici u prednjoj klupi. Elena je pokazala na poruku i zatresla glavom ustima oblikujući riječi:

"Poslije nastave".

Činilo se da je prošla vječnost dok Tanner nije dao završne upute zausmene referate i raspustio ih. Zatim su odjednom svi skočili.

Evo ga, pomislila je Elena, i dok joj je srce tuklo stala je ispred Stefana, blokirajući prolaz između klupa tako da je nije mogao zaobići.

Poput Dicka i Tylora, pomislila je, osjećajući histeričnu potrebu da sezahioće. Podigla je pogled, a njezine oči su se našle točno u razininjegovih usta.

Mozak joj se ispraznio. Što je ono trebala reći? Otvorila je usta i nekako su ispale riječi koje je uvježbavala.

"Bok, ja sam Elena Gilbert i u Maturantskom sam odboru za dobrodošlicu pa su mi dodijelili su zadatak. "

"Zao mi je, nemam vremena." Za trenutak nije mogla vjerovati daje on progovorio, da joj čak neće dati šansu ni da dovrši. Njezina usta su nastavila govoriti. ". pokazati ti školu. "

"Zao mi je, ne mogu. Moram, stići na kvalifikacijski trening nogometa." Stefan se okrenuo prema Mattu koji je stajao zaprepašten pokraj njih. "Rekao si da je odmah poslije nastave, zar ne?" "Da", Matt je rekao polako. "Ali..."

"Onda je bolje da krenemo. Možda bi mi mogao pokazati put."

Matt je bespomoćno pogledao Elenu, a onda slegnuo ramenima. "Pa... naravno. Hajde."

Osvrnuo se još jedanput dok su odlazili. Stefan nije.

Elena se zatekla kako promatra krug zainteresiranih svjedoka, uključujući Caroline, koja se otvoreno iskrivljeno cerila. Elena je osjetila omamljenost u tijelu i knedlu u grlu.

Ni trenutak više nije mogla podnijeti da bude tu.

Okrenula se i otišla iz učionice što je brže mogla.

Četvrto poglavlje

Do trenutka kada je Elena došla do svog ormarića, omamljenost je nestala, a knedla u grlu pokušavala se rastopiti u suze. Ali neće plakati u školi, rekla je sebi, neće. Nakon što je zatvorila ormarić krenula je prema glavnom izlazu.

Drugi dan zaredom dolazila je kući ravno nakon zadnjeg sata i to sama. Bit će to previše za tetu Judith.

Ali kad je Elena došla doma tetin automobil nije bio parkiran na kolnom prilazu; Margaret i ona mora da su otišle na tržnicu. Kuća je bila mirna i tiha kad je Elena, otključavši vrata, ušla.

Bila joj je drago zbog tog mira, sada je željela biti sama. No, s druge strane, nije točno znala ni što da radi sa sobom. Sada kada je napokon mogla plakati otkrila je da suze ne naviru. Spustila je ruksak na pod u prednjem hodniku i polako odšetala u dnevnu sobu. Bila je to lijepa, dojmljiva prostorija, jedini dio kuće, osim Elenine spavaće sobe, koji je pripadao izvornoj građevini. Prva kuća bila je izgrađena prije 1861. godine, i gotovo je cijela izgorjela u Građanskom ratu. Sve što se moglo spasiti bila je ta prostorija s pomno izrađenim kaminom uokvirenim spiralnim zidnim štukaturama i velika spavaća soba na gornjem katu.

Pradjed Elenina oca izgradio je novu kuću i Gilberti su od tada živjeli unjoj.

Elena se okrenula da pogleda kroz jedan od prozora koji su se protezali od poda do stropa. Staklo je bilo vrlo staro, debelo i valovito pa se kroz njega sve vani činilo iskrivljeno, izgledajući na prvi pogled pomalo nakrivljeno. Prisjetila se kada joj je otac prvi put pokazao to valovito staro staklo tada je bila mlađa nego što je Margaret sada.

Vratio joj se osjećaj knedle u grlu, ali suze još uvijek nisu dolazile. Sveunutar nje bilo je proturječno. Nije željela društvo, a ipak je bila bolnoosamljena. Nije željela razmišljati, ali sad kad je to pokušavala misli su joj izmicale poput miševa koji bježe od bijele sove.

Bijela sova... lovačka ptica... mesožder... vrana, pomislila je.

"Najveća vrana koju sam ikad vidio", rekao je Matt.

Oči su je opet zapekle. Jadni Matt. Povrijedila ga je, a on je bio takodrag prema njoj. Čak je bio ljubazan i prema Stefanu.

Stefan.

Srce joj je jedanput jako zalupalo, teško, istiskujući dvije vrele suze iz njezinih očiju. Eto, napokon je zaplakala. Plakala je od bijesa i poniženja i frustracije, i zbog čega još?

Što je zaista izgubila danas? Što je zapravo osjećala prema tom strancu, tom Stefanu Salvatoreu? On je bio izazov, da, i to ga je činilo drugačijim, zanimljivijim. Stefan je bio egzotičan... uzbudljiv. Smiješno, upravo to isto su dečki nekad govorili za Elenu. A kasnije bi čula od njih, ili od njihovih prijatelja ili sestara, kako su bili nervozni prije izlaska s njom, kako su im se dlanovi znojili i kako su imali leptiriće u trbuhu. Elena je uvijek te priče smatrala zabavnim. Nijedan dečko kojeg je susrela u životu nije ju činio nervoznom. Ali kada se danas obratila Stefanu, puls joj se ubrzao, koljena su joj klecnula. Dlanovi su joj bili vlažni. I ne samo da je imala leptiriće u trbuhu, bili su to šišmiši.

Bila je zainteresirana za tog dečka jer ju je činio nervoznom? To baš i nije dobar razlog, Elena, rekla je samoj sebi. Zapravo, to je bio jako loš razlog.

Ali tu su bila i ta usta. Ta lijepo oblikovana usta od kojih su joj koljena klecala zbog nečega drugog a ne od nervoze. I ta kosa boje noći, prsti su je svrbjeli od želje da se upletu u njezinu mekoću. To gipko, mišićavo tijelo, te dugačke noge... i taj glas. Upravo ju je taj glas jučer potaknuo, čineći je posve odlučnom da ga osvoji. Njegov glas bio je hladan i prezriv kada je razgovarao s gospodinom Tannerom, ali neobično dojmljiv zbog svega toga. Pitala se bi li također mogao postati taman poput noći, i kako bi zvučalo kad bi izgovarao njezino ime, šapatom... "Elena!"

Elena je poskočila, njezino sanjarenje bilo je uništeno. No nije ju pozvao Stefan Salvatore već teta Judith, zveckajući dok je otvarala ulazna vrata. "Elena? Elena!" To je bila Margaret, a glas joj je bio prodoran i cvrkutav. "Jesi doma?"

Jad je ponovno nahrupio u Elenu, te se osvrnula po kuhinji. Sada se nije mogla suočiti s tetinim zabrinutim pitanjima ili Margaretinom nevinom vedrinom. Ne dok su joj trepavice još bile vlažne, a nove suze prijetile izbijanjem svakog trenutka. Donijela je munjevitu odluku i tiho se iskrala kroz stražnja vrata, dok su se prednja vrata s treskom zatvorila. Čim je prošla s onu stranu stražnjeg trijema u dvorište, zastala je. Nije željela susresti nikoga poznatog. Ali gdje bi

mogla otići i biti sama? Odgovor se nametnuo gotovo trenutačno. Naravno. Otići će posjetiti Mamu i Tatu.

Bila je to prilično dugačka šetnja, skoro do ruba grada, ali je tijekom posljednje tri godine Eleni postala poznata. Prešla je most Wickery i uspela se na brežuljak, pokraj ruševne crkve, te se spustila u malu dolinu ispod nje.

Taj dio groblja bio je dobro održavan, dok su starom dijelu dopustili da malo podivlja. Trava je bila uredno pokošena, a cvjetni buketi radili su mrlje svijetlih boja. Elena je sjela pokraj velikog mramornog nadgrobnog kamena s isklesanim "Gilbert" na prednjoj strani. "Bok, Mama. Bok, Tata", prošaptala je. Nagnula se da stavi ljubičasti cvat vodenike koji je ubrala usput ispred tržnice. Zatim je sklopčala noge i samo sjela.

Dolazila je ovamo često poslije nesreće. Margaret je u vrijeme sudara imala samo godinu dana; zapravo ih se nije ni sjećala. Ali Elena jest. Sada kad je dopustila umu da lista uspomene, knedla u grlu se povećala, a suze su lakše došle. Još uvijek su joj jako nedostajali. Majka, tako mlada i lijepa i Otac, s osmijehom koji mu je pravio sitne nabore oko očiju.

Naravno da je bila sretna što ima tetu Judith. Ne bi svaka tetka dala otkaz na svom poslu i preselila se u mali grad da se brine o dvije nećakinje koje su postale siročad. I Robert, zaručnik tete Judith, bio je Margaret više poput očuha nego budućeg tetka.

No Elena se sjećala svojih roditelja. Odmah poslije sprovoda ponekad bi dolazila ovamo i bjesnjela na njih, ljutita na njih što su bili tako glupi da poginu. Bilo je to u vrijeme kada nije dobro poznavala tetu Judith i kada se osjećala kao da više nigdje na svijetu ne pripada. Gdje je pripadala sada? pitala se. Jednostavan odgovor bi bio, tu, u Fell's Church, gdje je živjela cijeli svoj život. Ali u posljednje vrijeme jednostavan odgovor izgledao je pogrešan. U posljednje vrijeme osjećala se kao da za nju mora postojati negdje nešto drugo, neko mjesto koje bi odmah prepoznala i nazvala domom.

Sjena je pala na nju pa je uplašeno podigla pogled. Za trenutak su dvije figure koje su stajale iznad nje bile strane, nepoznate, nejasno prijeteće. Zurila je, smrznuta od straha.

"Elena," progovorila je manja figura nervozno, s rukama na bokovima, "ponekad se brinem za tebe, zaista."

Elena je zatreptala, a zatim se kratko nasmijala. Bile su to Bonnie i Meredith.

"Što netko mora napraviti da dobije malo privatnosti?" rekla je dok su one sjedale.

"Reci nam da odemo", predložila je Meredith, ali Elena je samo slegnula ramenima. Meredith i Bonnie često su, tražeći je, dolazile ovamo u mjesecima poslije nesreće. Iznenada je bila radosna zbog toga i zahvalna objema. Ako nigdje drugdje, onda je pripadala onamo gdje su bile prijateljice koje su marile za nju. Nije joj smetalo što su one znale da je plakala pa je prihvatila izgužvanu maramicu koju joj je Bonnie ponudila i obrisala oči. Sve tri su sjedile u tišini neko vrijeme, gledajući kako vjetar nabire krošnje neposječenih hrastovih stabala na rubu groblja. "Zao mi je zbog onog što se dogodilo", rekla je Bonnie naposljetku blagim glasom. "Bilo je doista grozno."

"Ako netko ima takta onda si to ti", rekla je Meredith. "Nije moglo biti tako loše, Elena."

"Nisi bila ondje." Elena je osjetila kako se ponovno uzrujava, prisjećajući se svega. "Bilo je grozno. Ali me više nije briga za to", dodala je odlučno, nepokolebljivo. "Završila sam s njim. Ionako ga ne želim više."

"Elena!"

"Ne želim, Bonnie. Očito misli da je predobar za... za Amerikance. Tako da može uzeti svoje dizajnerske sunčane naočale i..." Djevojke su prasnule u smijeh. Elena je obrisala nos i zatresla glavom. "Tako," rekla je Bonnie, odlučno mijenjajući temu, "barem je Tanner danas izgledao bolje raspoložen." Bonnie je izgledala izmučeno. "Znate li da me je natjerao da se prva javim za usmeni referat? No, baš me briga, napraviti ću svoj o druidima..."

"O čemu?"

"Druidima. Neobičnim mudracima koji su izgradili Stonehenge i bavili se magijom i sličnim stvarima u drevnoj Engleskoj. Ja potječem od njih i zato sam medij."

Meredith je zafrktala, a Elena je samo nastavila namrgođeno gledati travku koju je vrtjela među prstima.

"Bonnie, jesi li stvarno jučer vidjela nešto u mom dlanu?" upitala je naglo.

Bonnie je oklijevala.

"Ne znam", rekla je napokon. "Ja. tada sam mislila da vidim. Ali ponekad se prepustim neobuzdanom maštanju."

"Ona je znala da si tu", neočekivano je progovorila Meredith. "Ja sam temislila tražiti u kafiću, ali Bonnie je rekla: 'Na groblju je'."

"Jesam li?" Bonnie je izgledala pomalo iznenađena, no impresionirana.

"Dakle, eto vam. Moja baka u Edinburghu je vidovita, pa sam tako i ja.

To uvijek preskoči jednu generaciju."

"I ti potječeš od druida", Meredith je rekla svečano.

"Pa, istina je! U Škotskoj drže do starih tradicija. Ne biste vjerovale kojestvari moja baka čini. Zna kako se može otkriti za koga ćeš se udati ikada ćeš umrijeti. Rekla mi je da ću rano umrijeti."

"Bonnie!"

"Rekla je. Bit ću mlada i lijepa u lijesu. Zar ne mislite da je to romantično?"

"Ne, ne mislim. Mislim da je to grozno", rekla je Elena. Sjene supostajale sve duže, a vjetar je sada nosio neku studen u sebi.

"I za koga ćeš se onda udati, Bonnie?" Meredith je vješto dometnula.

"Ne znam. Baka mi je opisala ritual kako se to može saznati, ali ganisam nikad isprobala. Naravno," Bonnie je zauzela profinjenu pozu,

"morat će biti skandalozno bogat i sasvim divan. Kao naš tajnovitistranac, primjerice. Osobito ako ga nitko drugi ne želi." Bacila je zločestpogled prema Eleni.

Elena je odbila zagristi mamac.

"A što je s Tylerom Smallwoodom?" promrmljala je nedužno. "Njegov otac zasigurno je dovoljno bogat."

"A i ne izgleda loše", složila se Meredith ozbiljno. "Naravno, ako voliš životinje. Ta gomila velikih bijelih zubi."

Djevojke su se pogledale i istodobno prasnule u smijeh. Bonnie je bacila šaku trave na Meredith koja ju je otrešla i bacila maslačak nazad na nju. Negdje usred toga Elena je shvatila da će sve biti u redu. Bila je ponovno ona stara, nije bila izgubljena, ni stranac, već

Elena Gilbert, kraljica škole Robert E. Lee. Izvukla je iz kose traku boje marelice i slobodno protresla kosu oko lica.

"Odlučila sam o čemu će biti moj usmeni referat", rekla je, gledajući suženim očima kako Bonnie prstima iščešljava travu iz svojih uvojaka. "O čemu?" rekla je Meredith.

Elena je nagnula bradu kako bi mogla nepomično promatrati crveno i grimizno nebo iznad brda. Zamišljeno je udahnula i pustila da za trenutak naraste neizvjesnost. Zatim je hladno rekla: "Talijanskoj renesansi".

Bonnie i Meredith su zurile u nju, zatim su se pogledale i ponovno prasnule u bučan smijeh.

"Aha", progovorila je Meredith kada su se oporavile. "I tako se tigar vraća."*

* Aluzija na savjet iz starozavjetnih Mudrih izreka: "Bezumni se vraća svojoj ludosti kao što se pas vraća na svoju bljuvotinu." (Izr 26,11)

Elena se divlje zacerekala. Njezino izgubljeno samopouzdanje joj se vratilo. I, iako ni sama to nije do kraja razumjela, znala je jednu stvar: neće dopustiti Stefanu Salvatoreu da se izvuče živ. "U redu", rekla je žustro. "Slušajte sada, vas dvije. Nitko drugi ne smije ništa znati o tome, jer ću postati predmet ismijavanja cijele škole. A Caroline bi upravo željela bilo kakav razlog da me učini smiješnom. Ali ja ga istinski još uvijek želim i namjeravam ga imati. Još uvijek ne znam kako, ali imat ću ga. No, ipak, dok ne smislim plan, prema njemu ćemo se odnositi vrlo rezervirano." "O, mi ćemo?"

"Da, mi ćemo. Ne možeš ga imati, Bonnie, on je moj. A i moram ti u potpunosti vjerovati."

"Pričekaj trenutak", rekla je Meredith s bljeskom u očima. Otkopčala je bedž s košuljice, zatim je, držeći palac podignut, načinila brz ubod. "Bonnie, daj mi svoju ruku."

"Zašto?" rekla je Bonnie, sumnjičavo odmjeravajući iglu. "Zato što te želim oženiti. A što ti misliš, budalo?" "Ali...ali... O, dobro. Joj!"

"Sad ti, Elena." Meredith je uspješno boenula Elenin palac, a zatim ga stisnula da dobije kapljicu krvi. "Sada ćemo", nastavila je gledajući druge dvije blistavim tamnim očima, "prisloniti palce skupa i prisegnuti. Osobito ti, Bonnie. Prisegni da ćeš čuvati ovu tajnu i da ćeš napraviti sve što Elena traži u vezi sa Stefanom."

"Gledaj, prisezanje krvlju je opasno", prosvjedovala je Bonnie ozbiljno. "To znači da ćeš se morati držati prisege bez obzira na to što se dogodi, bez obzira na sve, Meredith."

"Znam", odvratila je Meredith nepokolebljivo. "Zato ti i govorim da to učiniš. Sjećam se što se dogodilo s Michaelom Martinom." Bonnie se iskreveľjila.

"To je bilo prije mnogo godina i odmah smo prekinuli i. O, u redu.

Prisegnut ću." Zatvarajući oči, rekla je: "Prisežem da ću čuvati ovu tajnu da ću napraviti sve što Elena traži u vezi sa Stefanom."

Meredith je ponovila prisegu. I Elena je, zureći u blijede sjene njihovih palaca spojenih zajedno u rastućem sumraku, duboko udahnula i tihorekla:

"A ja prisežem da se neću smiriti dok mi ne pripadne." Nalet hladnog vjetrova zapuhao je grobljem, podižući kosu djevojaka i kovitlajući suho lišće po tlu. Bonnie je teško uzdahnula i povukla se. Djevojke su pogledale unaokolo, a zatim nervozno zahihotale. "Mračno je", rekla je Elena iznenađeno.

"Bilo bi bolje da krenemo doma", Meredith je rekla, ponovno pričvršćujući bedž dok je ustajala. I Bonnie je ustala, stavljajući vrh palca u usta.

"Doviđenja", Elena je tiho rekla, gledajući nadgrobni kamen. Ljubičasti cvijet bio je nejasna mrlja na tlu. Pokupila je traku boje marelice koja je ležala pokraj njega, okrenula se, kimnula Bonnie i Meredith. "Hajdemo." Tiho su krenule uzbrdo prema ruševnoj crkvi. Zavjet prisegnut krvlju dao im je svečan osjećaj, a dok su prolazile pokraj ruševne crkve Bonnie je zadrhtala. Kako je sunce zašlo, temperatura je naglo pala a vjetar se pojačavao. Svaki nalet izazivao je šapate kroz travu i činio da drevna hrastova stabla štropoću njišući lišćem.

"Smrzavam se", Elena je rekla, oklijevajući jedan trenutak pokraj crne rupe gdje su nekada bila crkvena vrata i gledajući na krajolik ispod. Mjesec se još nije bio podigao, pa je mogla razabrati samo staro groblje i most Wickery iza njega. Staro groblje potjecalo je još iz dana Građanskog rata, a mnogo nadgrobnog kamenja nosilo je imena vojnika. Imalo je neki divlji izgled, kupine i drač nisi i su po

grobovima, a povijuše bršljana penjale su se preko Osipajućeg granita. Elena ga nikad nije voljela.

"Izgleda drukčije, zar ne? U mraku, mislim", rekla je kolebljivo. Nije znala kako reći što zapravo misli, da to nije bilo mjesto za žive. "Mogle bismo ići dužim putem", rekla je Meredith. "Ali to će značiti još dvadesetak minuta hoda."

"Meni ne smeta ako idemo ovim putem", rekla je Bonnie teško gutajući. "Uvijek sam govorila da želim biti pokopana tu na starom groblju." "Hoćeš li prestati govoriti o pokapanju!"

Elena je odbrusila i počela se spuštati nizbrdo. Ali što je dalje odmicala po uskom putu, sve se nelagodnije osjećala. Usporila je dok je Bonnie i

Meredith nisu sustigle. Čim su se približile prvom nadgrobnom kamenu srce joj je brže zakucalo. Pokušala je to ignorirati, ali cijelom kožom su joj prolazili žmarci i dlačice na rukama su joj se nakostriješile. Između naleta vjetra, svaki zvuk je izgledao strahovito uvećan, krckanje njihovih stopala po putu prekrivenom lišćem zvučalo je zaglušujuće. Ruševna crkva sada je bila crna silueta iza njih. Uski put vodio je između nadgrobnih spomenika obloženih lišajevima, a mnogi su bili viši od Meredith.

Dovoljno veliki da se nešto sakrije iza njih, pomislila je Elena uznemireno. Neki od nadgrobnih spomenika su sami po sebi unosili nemir, kao onaj s kerubinom koji je izgledao kao stvarno dijete, osim što mu je otpala glava koja je pažljivo bila stavljena kraj njegova tijela. Siroke oči glave od mramora bile su bezizražajne. Elena nije mogla odvojiti pogled od njega, a srce joj je počelo lupati. "Zašto se zaustavljamo?" rekla je Meredith.

"Samo... oprostite", promrmljala je Elena, ali kad se prisilila da se okrene, iznenada se ukočila. "Bonnie?" rekla je. "Bonnie, što ti je? Bonnie je zurila ravno u groblje, usne su joj se razdvojile a oči se raširile i postale bezizražajne kao kerubinove. Strah je preplavio Elenin trbuh. "Bonnie, prestani. Prestani! Nije smiješno." Bonnie nije odgovarala. "Bonnie!" rekla je Meredith.

Ona i Elena su se pogledale i iznenada je Elena znala da moraju pobjeći. Brzo se okrenula kako bi pojurila niz put, ali strani glas je progovorio iza nje i ona se naglo zaustavila u blizini.

"Elena", rekao je glas. To nije bio Bonnien glas, ali je dolazio iz Bonnienih usta. Blijeda u tami, Bonnie je još uvijek zurila u groblje. Lice joj je bilo sasvim bezizražajno.

"Elena," glas opet se začuo i dodao, dok se Bonniena glava okretala prema njoj, "netko te tamo čeka."

Elena nikad nije bila sasvim svjesna što se dogodilo u nekoliko sljedećih minuta. Izgledalo je kao da se nešto miče među tamnim pogrbljenim oblicima nadgrobnih spomenika, mičući se i rastući među njima. Elena je vrisnula i Meredith je zavapila, a zatim su obje trčale, a Bonnie je trčala s njima, također vrišteći.

Elena je tutnjala niz uski put, spotičući se o kamenje i korijenje. Bonnie je jecala iza nje, pokušavajući uhvatiti dah, a Meredith, staložena i cinična Meredith, divlje je dahtala. U krošnji hrastova stabla iznad njih začulo se iznenadno udaranje i krik, a Elena je otkrila da može trčati i brže.

"Nešto je iza nas", vrisnula je Bonnie piskutavo. "O, Bože, što se događa?"

"Moraš doći do mosta", soptala je Elena kroz vatru u plućima. Nije znala zašto, ali je osjećala da moraju dospjeti do tamo. "Nemoj stati, Bonnie! Ne osvrći se!" Zgrabila ju je za rukav i povukla prema naprijed. "Neću uspjeti", Bonnie je zajecala, hvatajući se za njezin bok, usporavajući korak.

"Hoćeš, možeš", viknula je Elena, grabeći ponovo Bonnien rukav prisiljavajući je da se nastavi kretati. "Hajde. Hajde!" Ugledala je srebrni sjaj vode ispred njih. A ondje između hrastovih stabala nalazila se čistina i most netom iza nje. Elenine noge postale su klimave i dah joj je zviždao u grlu, ali nije dopuštala sebi da posustane. Sada je mogla vidjeti drvene daske pješačkog mosta. Most je od njih bio udaljen šest metara, tri, jedan i pol.

"Uspjele smo", zasoptala je Meredith dok su joj stopala tutnjila po drvetu. "Nemoj stati! Prijeđi na drugu stranu!"

Most je škripao dok su posrćući trčale preko njega, a koraci su im odzvanjali preko vode. Kada je skočila na nagomilanu prašinu na drugoj obali, Elena je napokon pustila Bonnien rukav i dopustila nogama da posrću dok se nisu zaustavile.

Meredith se presavila prema naprijed, s rukama na bedrima, duboko dišući. Bonnie je plakala.

"Što je to bilo? Slušajte, što je to bilo?" rekla je. "Je li još uvijek dolazi?" "Mislila sam da si ti stručnjakinja", Meredith je rekla kolebljivo. "Zaboga, Elena, idemo odavde."

"Ne, sada je sve u redu", Elena je prošaputala. U očima su joj bile suze i sva je drhtala, ali vrući dah na stražnjem dijelu njezina vrata je nestao. Rijeka se protezala između nje i toga, voda je bila tamna uzburkanost. "Ne može nas slijediti ovamo", rekla je.

Meredith je nepomično gledala u nju, zatim u drugu obalu s nagomilanim hrastovim stablima, a onda u Bonnie. Ovlažila je usnice i kratko se nasmijala.

"Naravno. Ne može nas slijediti. Ali svakako hajdemo kući, u redu? Osim ako ne osjećate potrebu da provedete noć tu." Neki neopisiv osjećaj obuzeo je Elenu.

"Ne večeras, hvala", rekla je. Prebacila je ruku preko Bonnie, koja je još uvijek šmrkala. "U redu je, Bonnie. Sada smo sigurne. Hajde." Meredith je ponovno gledala preko rijeke.

"Znaš, ne vidim ništa ondje prijeko", rekla je, a glas joj je bilo mirniji. "Možda uopće nije bilo ničeg iza nas, možda smo se samo uspaničarile i same sebe preplašile. Uz malu pomoć ove druidske svećenice." Elena nije ništa rekla dok su hodale jedna uz drugu po prašnjavom puteljku. Ali se pitala. Ozbiljno se pitala.

Peto poglavlje

Puni mjesec bio je ravno iznad Stefanove glave kad se vratio u pansion. Bio je omamljen, gotovo posrtao od umora i preobilja krvi koju je primio. Prošlo je dosta vremena otkad je sebi dopustio da se tako nahrani. No divlja provala Moći sustigla ga je pokraj groblja, u svojem krvožednom zanosu uništavajući njegovu ionako oslabljenu kontrolu. Još uvijek nije bio siguran otkud je Moć došla.

Sa svog mjesta u sjeni promatrao je ženska bića, kada je Moć eksplodirala iza njega tjerajući djevojke u bijeg. Bio je uhvaćen između straha da će one otrčati u rijeku i želje da ispita tu Moć i otkrije njezin izvor. Na kraju je slijedio nju, ne želeći riskirati da joj se bilo što dogodi. Nešto crno je proletjelo prema šumi kada su djevojke došle do utočišta na mostu, ali čak ni Stefanova noćna osjetila nisu mogla razabrati što je to bilo. Pazio je sve dok ona i druge dvije nisu krenule prema gradu. Zatim se okrenuo natrag prema groblju.

Bilo je prazno, sada pročišćeno od bilo čega što je bilo tu. Na tlu je ležala tanka i uska svilena pruga koja bi običnom oku u mraku izgledala sive boje. Ali on je vidio njezinu stvarnu boju, i kada ju je zgužvao među prstima, prinoseći je polako kako bi je dotaknuo usnama, mogao je namirisati miris njezine kose.

Sjećanja su ga preplavila. Već je bilo dovoljno loše kada mu je bila izvan vidokruga, dok ga je hladan sjaj njezina uma samo izazivao na rubovima njegove svijesti. No, biti u istoj sobi s njom, mirisati opojan miris njezine kože svuda oko sebe, bilo je gotovo više nego što je mogao podnijeti.

Cuo je svaki lagani udah, osjećao je njezinu toplinu kako zrači iza njegovih leđa, osjećao je svaki udar njezina slatkog bila. I postupno je, na svoj užas, otkrio da se predaje. Jezikom je lagano prelazio naprijed-natrag preko očnjaka, uživajući u boli i ugodi koja je time nastajala, potičući ih. Namjerno je udisao njezin miris u nosnice i dopuštao je priviđenjima da nailaze, prepuštajući se mašti. Kako bi mekan bio njezin vrat i kako bi ga njegove usne dotakle, u početku s ujednačenom mekoćom, prvo ga prekrivajući laganim poljupcima, sve dok ne bi dosegao njegovo gipko udubljenje. Kako bi ga potom dotakao nosom, na mjestu gdje srce tuče tako jako o nježnu kožu. I

kako bi se napokon njegove usne razdvojile, povukle se pred žudećim zubima sada oštrim poput malih bodeža i....

Ne. Sam se izbacio iz transa, trgnuvši se, puls mu je neujednačeno tukao, tijelo mu je podrhtavalo. Razred je bio raspušten, gibanje je bilo svuda oko njega, i mogao se samo nadati da ga nitko nije prepozorno promatrao.

Kada mu se obratila, nije mogao vjerovati da se morao suočiti s njom dok su mu vene gorjele, a cijela ga gornja čeljust boljela od žudnje. Za trenutak se uplašio da će mu popustiti kontrola, da će je zgrabiti za ramena i primiti pred svima. Nije imao pojma kako je uspio pobjeći, znao je samo da je nešto kasnije energiju usmjeravao u naporno vježbanje, nejasno svjestan da ne smije upotrebljavati Moći. To nije bilo potrebno; čak i bez njih je u svakom pogledu bio nadmoćniji od mladića smrtnika koje su se s njim natjecali na terenu za nogomet. Imao je oštiji vid, brže reflekse, jače mišiće. Ubrzo ga je neka ruka potapšala po leđima i Mattov glas mu je zazvonio u ušima: "Čestitam! Dobro došao u momčad!"

Gledajući u iskreno, nasmiješeno lice, Stefana je preplavio sram. *Da samo znaš što ja jesam ne bi mi se osmjehivao*, mislio je sumorno. *Pobijedio sam u tom tvom natjecanju pomoću prijekare. A djevojka koju voliš, a voliš je, zar ne?, upravo je u mojim mislima.* A mislio je na nju toga popodneva, unatoč svim svojim pokušajima da je otjera. Lunjao je naslijepo prema groblju, privučen silom iz šume koju nije razumio. Kada je stigao na groblje promatrao ju je, boreći se sa sobom, boreći se s nagonom, sve dok nju i njezine prijateljice nalet Moći nije natjerao u bijeg. A onda se vratio kući, ali tek nakon što se nahranio. Nakon što je izgubio kontrolu nad sobom. Nije se mogao točno sjetiti kako se dogodilo, ali je dopustio da se dogodi. Taj bljesak Moći sve je započeo, budeći u njemu osjećaje koje je bilo bolje ostaviti da spavaju. Potrebu za lovom. Žudnju za gonjenjem, mirisom straha i divljačkim trijumfom ubijanja. Prošle su godine, stoljeća, otkad je osjetio potrebu s takvom silinom. Vene su mu počele gorjeti poput vatre. A sve njegove misli postale su crvene, nije mogao misliti ni o čemu drugome osim o vrućem bakrenom okusu, iskonskoj živosti, krvi.

Dok je uzbuđenje još uvijek mahnitalo kroz njega, krenuo je korak-dva za djevojkama. O tome što se moglo dogoditi da nije nanjušio

starca, bolje je da i ne razmišlja. Ali kako je dostigao kraj mosta, nosnice su mu zatreperile od oštrog, karakterističnog mirisa ljudskog mesa. Ljudska krv. Esencijalni eliksir, zabranjeno vino. Opojnije od bilo kakvog napitka, isparavajuća srž samog života. A on je bio tako umoran od suzbijanja žudnje.

Na obali ispod mosta nastalo je neko kretanje kada se uskomešala gomila starih prnja. A u sljedećem trenutku Stefan se graciozno poput mačke prizemljio pokraj njega. Ruka mu je sijevnula i odmaknula prnje, otkrivajući naborano, žmirkajuće lice na vrhu suhonjava vrata. Njegove usnice su se povukle unatrag.

A poslije toga više nije bilo nikakvog zvuka osim hranjenja. Sada, dok je posrtao po glavnim stubama pansiona, pokušavao je ne misliti o tome i ne misliti o njoj, o djevojci koja ga je mamila svojom toplinom, svojim životom. Ona je bila ta za kojom je istinski žudio, ali tome mora stati na kraj, ubuduće mora dokrajčiti sve takve misli prije nego što iznova započnu. Zbog sebe, a i zbog nje. On je bio ostvarenje njezine najgore noćne more, a ona čak nije ni znala. "Tko je to? Jesi to ti, dječaće?" napukli glas oštro je pozvao. Jedna od vrata na drugom katu su se otvorila, a sijeda glava je izvirila van. "Da, signora, gospođo Flowers. Žao mi je što sam vas uznemirio." "Ah, treba mnogo više od škripava poda da bi se mene uznemirilo. Zaključao si vrata za sobom?" "Da, signora. Vi ste... sigurni."

"To je u redu. Trebamo biti sigurni tu. Nikad ne znaš što može biti tamo u onoj šumi, zar ne?"

Brzo je pogledao u nasmiješeno maleno lice okruženo snopićima sijede kose, u svijetle pronicave oči. Je li u njima bila skrivena neka tajna? "Laku noć, signora." "Laku noć, dječaće." Zatvorila je vrata.

Srušio se na krevet u svojoj sobi i ležao zureći u niski, ukošeni svod. Obično se noću teško odmarao, to nije bilo njegovo prirodno vrijeme za spavanje. Ali noćas je bio umoran. Izlaganje sunčevoj svjetlosti oduzimalo mu je toliko energije, a obilan obrok samo je pridonio njegovoj otupljenosti. Ubrzo, iako mu se oči još nisu bile zaklopile, nije više vidio okrećeni strop iznad sebe.

Nasumični djelići sjećanja plutali su njegovim umom. Katherine, tako očaravajuća te večeri kraj fontane, dok je mjesečina njezinoj blijedoj zlatnoj kosi davala srebrni sjaj. Kako je bio ponosan što sjedi

pokraj nje i što je on taj s kojim ona dijeli svoju tajnu... "Pa zar nikad ne možeš izlaziti na sunčevo svjetlo?"

"Mogu, da, sve dok nosim ovo." Podignula je malu bijelu ruku, Imjesečina je osvijetlila prsten s lapisom na njemu. "Ali sunce me takojako zamara. Nikad nisam bila pretjerano otporna."

Stefan je gledao u nju, u finoću njezinih crta i vitkost njezina tijela. Bilaje gotovo nestvarna, kao da je od najfinijeg stakla. Ne, nikada nije bilasnažna.

"Kao dijete često sam bila bolesna", rekla je tiho promatrajući igru vode u fontani. "Posljednji put je liječnik napokon rekao da ću umrijeti. Sjećam se kako je tata plakao i sjećam se kako sam ležala u svom velikom krevetu preslaba da se pomaknem. Čak mi je i disanje iziskivalo previše truda. Bila sam jako tužna što moram napustiti ovaj svijet i bilo mi je hladno, tako jako hladno." Zadrhtala je, a zatim se nasmijala. "Ali što se dogodilo?"

"Probudila sam se usred noći i ugledala Gudren, moju služavku kako stoji iznad kreveta. A onda je zakoračila u stranu i ugledala sam čovjeka kojeg je dovela. Bila sam preplašena. Zvao se Klaus, i ja sam čula ljude u selu kako kažu da je zao. Viknula sam Gudren da me spasi, ali ona je samo stajala i gledala. Kada je prisionio usta na moj vrat mislila sam da će me ubiti."

Zastala je. Stefan je zurio u nju s užasom i sažaljenjem, a ona mu se utješno nasmijala.

"Naposljedku nije bilo tako strašno. U početku je bilo malo boli, ali je brzo nestala. A zatim je osjećaj zapravo bio ugodan. Kada mi je dao da pijem njegovu krv, osjećala sam se snažnijom nego mjesecima ranije. A zatim smo satima čekali zajedno dok nije svanulo. Kada je došao liječnik, nije mogao vjerovati da se mogu uspraviti i razgovarati. Tata je rekao da je to čudo i plakao je od sreće." Lice joj se natmurilo. "Morat ću ostaviti tatu u dogledno vrijeme. Jednog dana će shvatiti da od te bolesti nisam ostarjela ni sata." "I nećeš nikada?"

"Ne. U tome jest čudo, Stefane!" Promatrala ga je s djetinjom radošću. "Bit ću zauvijek mlada i neću nikada umrijeti! Možeš li to zamisliti?" Nije ju mogao zamisliti nikakvom drugačijom nego što je bila sada: ljupka, nevina, savršena.

"Ali, nisi li to u početku smatrala zastrašujućim?" "U početku, malo. Ali Gudren mi je pokazala što da radim. Ona je bila ta koja mi je rekla da dam napraviti ovaj prsten s dragim kamenom koji će me štititi od sunčeva svjetla. Dok sam ležala u postelji, donosila mi je sočne, tople hranjive napitke. Kasnije mi je donosila male životinje koje bi njezin sin uhvatio u stupicu."

"Ne... ljude?"

Njezin smijeh je zazvonio.

"Naravno da ne. Sve što mi treba za noć mogu dobiti od golubice. Gudren kaže da trebam uzimati ljudsku krv ako želim biti moćnija, jer je životna srž najsnažnija kod ljudi. A i Klaus me je također poticao; on je želio ponovno razmijeniti krv sa mnom. Ali ja govorim Gudren da ne želim moć. A što se tiče Klause..." Zastala je i spustila pogled tako da su joj guste trepavice ležale na obrazu. Njezin je glas bio vrlo nježan kad je nastavila. "Ne mislim da je to stvar koju treba učiniti olako. Uzet ću ljudske krvi samo onda kada pronađem svoga sudruga, onog tko će biti pokraj mene cijelu vječnost." Pogledala ga je ozbiljno. Stefan joj se nasmiješio, osjećajući se ošamućeno i pucajući od ponosa. Jedva je mogao obuzdati sreću koju je osjećao tog trenutka. Ali to je bilo prije nego što se njegov brat Damon vratio sa sveučilišta. Prije nego što se Damon vratio kući i vidio Katherinine oči plave poput dragog kamenja.

Na krevetu u sobi s niskim krovom Stefan je zastenjao. Zatim ga je tama uvukla dublje i nove slike počele su titrati njegovim umom. Bile su to raspršene trenutne slike prošlosti koje nisu imale povezan slijed. Vidio ih je kao scene kratko osvjetljene svjetlima munja. Lice svoga brata, izobličeno u masku neljudskog bijesa, Katherinine plave oči kako blistaju i plešu dok je izvodila piruete u novoj bijeloj haljini. Treptanje bjeline iza stabla limuna. Dodir mača u ruci; Giuseppeov glas kako viče izdaleka. Stablo limuna. Ne smije ići iza stabla limuna. Ponovno je ugledao Damonovo lice, ali ovaj put se njegov brat divlje smijao. Smijući se dalje i dalje, zvukom poput škripanja razbijenog stakla. A stablo limuna sada je bilo bliže... "Damone.... Katherine.. ..ne!"

Sjedio je sasvim uspravno na krevetu. Provukao je drhtave ruke kroz kosu i uravnotežio dah. Zastrašujući san. Prošlo je mnogo vremena otkad su ga mučili takvi snovi; mnogo vremena je prošlo

otkad je uopće sanjao. Stalno je u glavi premotavao nekoliko posljednjih sekundi i ponovno je vidio stablo limuna i ponovno je čuo bratov smijeh. Gotovo isuviše jasno odzvanjao je u njegovu umu. Iznenada, a da nije bio ni svjestan odluke da se pomakne, Stefan se našao kraj otvorenog prozora. Dok je gledao u srebrni mrak, osjećao je hladan noćni zrak na svojim obrazima.

"Damon?" Poslao je misao na valu Moći, tragajući. Zatim je pao u stanje apsolutnog muka slušajući svim svojim osjetilima.

Nije mogao osjetiti ništa, nikakvo mreškanje odgovora. U blizini se nekoliko noćnih ptica podiglo u letu. U gradu su mnogi umovi spavali; u šumi su noćne životinje išle naokolo za svojim tajnim poslovima. Uzdahnuo je i vratio se u sobu. Možda je bio u krivu što se tiče smijeha, možda je čak bio u krivu o prijetnji na groblju. Fell's Church bio je tih i miran, a on bi trebao pokušati slijediti njegov primjer. Trebao mu je san.

* **

5. rujan (zapravo, **rano 6. rujna, oko 1:00 ujutro**)

Dragi Dnevniče,

Trebala bih ubrzo ići nazad u krevet. Samo par minuta ranije probudila sam se misleći da netko viče, ali sada je kuća tiha. Toliko čudnih stvari se dogodilo noćas da mislim da su mi živci uništeni.

Barem sam se probudila točno znajući što ću učiniti sa Stefanom. Nekako mi jecijela stvar pala napamet. Sutra započinje plan B, faza jedan.

Francesine oči su sjajile, a obrazi su joj bili zajapureni dok se približavala trima djevojkama za stolom. "O, Elena, moraš ovo čuti!"

Elena joj se nasmiješila, ljubazno ali ne preprisno. Frances je prignula smeđokosu glavu.

"Mislim... mogu li vam se pridružiti? Upravo sam čula najluđu stvar o Stefanu Salvatoreu."

"Sjedni", Elena je rekla blagonaklono. "Ali", dodala je mažući maslac na pecivo, "zapravo nas ne zanimaju novosti."

"Ti...?" Frances je nepomično zurila. Pogledala je u Meredith, pa u Bonnie. "Cure, vi mora da se šalite, zar ne?"

"Nimalo." Meredith je nabola mahunu i promatrala je zamišljeno. "Imamo druge stvari danas na umu."

"Točno", rekla je Bonnie poslije iznenadnog trzaja. "Stefan je stara vijest, znaš. Passe." Sagnula se i protrljala gležanj. Frances je molećivo pogledala u Elenu. "Ali mislila sam da želiš znati sve o njemu."

"Radoznanost", Elena je rekla. "Naposlijetku, on je gost, u ja sam mu željela poželjeti dobrodošlicu u Fell's Church. Ali naravno, moram biti vjerna Jean-Claudeu." "Jean-Claudeu?"

"Jean-Claudeu", rekla je Meredith, podižući obrvu i uzdišući. "Jean-Claudeu", ponovila je Bonnie odlučno.

Držeći je pažljivo palcem i kažiprstom, Elena je izvukla fotografiju iz svog ruksaka.

"Tu je ispred kućice u kojoj smo odsjeli. Odmah poslije toga mi je ubrao cvijet i rekao... pa", tajnovito se nasmiješila, "ne bih smjela to ponavljati."

Frances je zurila u fotografiju. Prikazivala je mladića brončane puti, bez majice, kako stoji ispred grma hibiskusa i stidljivo se smješka. "Stariji je, zar ne?" rekla je s poštovanjem.

"Dvadeset jedna. Naravno," Elena je pogledala preko ramena, "moja teta to ne bi odobrila, tako da to tajimo od nje dok ne maturiram. Moramo se tajno dopisivati.

"Kako romantično", Frances je uzdahnula. "Neću reći ni živoj duši, obećavam. Ali u vezi sa Stefanom..." Elena se nasmijala nadmoćnim smiješkom.

"Ako", rekla je, "već jedem europski doručak, svaki put ću radije jestifrancuski nego talijanski." Okrenula se Meredith. "Zar ne?"

"Mm-hmm. Svaki put." Meredith i Elena važno su se nasmijale jednadrujoj, a zatim se okrenule prema Frances. "Slažeš se?"

"O, da", rekla je Frances žurno. "I ja, naravno. Uvijek." I sama seznačajno nasmijala i kimnula nekoliko puta dok je ustajala i odlazila.

Kada je otišla, Bonnie je žalostivo rekla:

"To će me ubiti, Elena. Umrijet ću ako ne čujem trač."

"A to? Ja ti mogu reći", Elena je mirno odgovorila. "Namjeravala je rećikako unaokolo kruži glasina da je Stefan Salvatore agent za suzbijanje narkotika."

"Sto!" Bonnie je zurila, a onda prasnula u smijeh. "Ali to je smiješno. Koji bi se agent na svijetu tako oblačio i nosio tamne naočale?"

Odnosno, učinio je sve što može da privuče pozornost na sebe..." Glas joj je postupno utihnuo, a njezine smeđe oči su se proširile. "Međutim, to možda i jest razlog zašto to čini. Tko bi ikad posumnjao na nekoga tako očitog? I on zaista živi sam i užasno je zatvoren... Elena! A što ako je toistina?"

"Nije", rekla je Meredith.

"Kako znaš?"

"Zato što sam ja pokrenula taj trač." Nacerila se izrazu Bonniena lica i dodala: "Elena mi je rekla da to učinim."

"Ooooo." Bonnie je zadržano gledala u Elenu. "Opaka si. Mogu li reći ljudima da ima neizlječivu bolest?"

"Ne, ne možeš. Ne želim da se nekakve djevojke tipa Florence Nightingale angažiraju, želeći ga držati za ruku. Ali možeš svima reći što želiš o Jean-Claudeu." Bonnie je podigla fotografiju. "Tko je on, zapravo?"

"Vrtlar. Bio je lud za tim grmovima hibiskusa. Isto tako i oženjen te otac dvoje djece."

"Steta", rekla je Bonnie ozbiljno. "A ti si rekla Frances da nikome ne kaže za njega... "

"Točno." Elena je pogledala na svoj sat. "Što znači da bi se vijest do, parecimo dva sata popodne, trebala proširiti po cijeloj školi."

Poslije škole djevojke su otišle do Bonniene kuće. Na ulaznim vratimaih je pozdravilo piskavo štekantje, a kada je Bonnie otvorila vrata, vrlostar i jako debeli pekinezer pokušao je pobjeći. Zvao se Yangtze i bio jetoliko razmažen da ga nitko osim Bonniene majke nije mogao podnositi.

Gricnuo je Elenin gležanj dok je prolazila pokraj njega.

Dnevna soba bila je mračna i zatrpana gomilama prilično kičastognamještaja, teškim zavjesama na prozorima. Bonniena sestra Mary bilaje ondje i vadila ukosnice iz kape u kovrčavoj crvenoj kosi. Bila je samodvije godine starija od Bonnie i radila je u bolnici u Fell's Churchu.

"O, Bonnie," rekla je, "drago mi je da si se vratila. Bok, Elena, Meredith."

Elena i Meredith su rekle:

"Bok!"

"Što je? Izgledaš umorno", rekla je Bonnie.

Mary je spustila kapu na stolić za kavu. Umjesto odgovora postavila je pitanje.

"Jučer navečer kad si došla doma onako uzrujana, gdje si rekla da ste vi cure bile?"

"Dolje u.. .baš dolje kraj mosta Wickery." "To sam i mislila." Mary je duboko udahнула.

"Sada me poslušaj, Bonnie McCullough. Da više nikad nisi išla onamo, a osobito ne sama i po noći. Razumiješ li?" "Ali zašto ne?" Bonnie je zbunjeno pitala.

"Zato što je sinoć ondje netko bio napadnut, eto zašto. A znaš li gdje suga pronašli? Točno na obali ispod mosta Wickery."

Elena i Meredith su u nevjerici zurile u nju, a Bonnie je ščepala Eleninuruku.

"Netko je bio napadnut ispod mosta? Ali tko je to bio? Što se dogodilo?"

"Ne znam. Ujutro ga je spazio jedan od radnika na groblju kako ondjeleži. Pretpostavljam da je bio neki beskućnik i vjerojatno je spavao podmostom kada je bio napadnut. No bio je već napola mrtav kad su gadopremili i još se nije osvijestio. Mogao bi umrijeti."

Elena je progutala:

"Kako to misliš napadnut?"

"Mislim", rekla je Mary jasno, "da mu je grkljan bio skoro istrgnut. Izgubio je nevjerojatnu količinu krvi. Prvo su mislili da se radi o nekoj životinji, ali sada doktor Lowen kaže da je to učinio čovjek. A policija misli da se onaj tko je to učinio skriva na groblju." Mary je pogledala svaku od njih, a usta su joj bila ravna linija. "Tako da ako ste bile pokraj mosta, ili na groblju, Elena Gilbert, onda je ta osoba možda bila ondje s vama. Razumijete?"

"Ne moraš nas više plašiti", rekla je Bonnie nemoćno. "Shvatile smo bit, Mary."

"U redu. Dobro." Mary je spustila ramena i umorno protrljala stražnju stranu vrata. "Moram malo prileći. Nisam mislila biti nabusita i nepristojna." Išetala je iz dnevne sobe. Nasamo, tri su djevojke pogledale jedna drugu.

"Mogla je to biti jedna od nas", rekla je Meredith tiho. "Osobito ti, Elena, ti si otišla onamo sama."

Elenu je svrbjela koža, taj jednaki bolni osjećaj uzbune koji je doživjela na starom groblju. Mogla je osjetiti svježinu vjetra i vidjeti redove visokih nadgrobnih spomenika svuda oko sebe. Sunčeva svjetlost i Robert E. Lee nisu nikada izgledali tak daleko.

"Bonnie," rekla je polako, "jesi li vidjela nekoga ondje? Jesi li na tomislila kada si rekla da me netko očekuje?"

U tamnoj sobi Bonnie ju je pogledala bezizražajno.

"O čemu pričaš? Nisam to rekla."

"Da, jesi."

"Ne, nisam. Nikad to nisam rekla."

"Bonnie," rekla je Meredith, "obje smo te čule. Zurila si u stare nadgrobne spomenike i onda si rekla Eleni. "

"Ne znam o čemu pričate i nisam rekla ništa." Bonnieno lice bilo je ljutito, no u očima su joj bile suze. "Ne želim više razgovarati o tome." Elena i Meredith su se bespomoćno pogledale. Vani je sunce zašlo za oblak.

Šesto poglavlje

26. rujna (septembar)

Dragi Dnevniče,

Zao mi je što je prošlo tako mnogo vremena i zapravo ne mogu objasniti zašto nisam pisala, osim da ima toliko mnogo stvari o kojima se plašim pričati, pa čaki tebi.

Prvo, dogodila se najstrašnija stvar. Onaj dan kad smo Bonnie, Meredith i ja bile na groblju, neki starac je ondje napadnut i skoro ubijen. Policija još uvijek nije pronašla počinitelja. Ljudi misle da je starac lud, zato što je nakon što se probudio počeo buncati o "očima u mraku". Ali sjećam se što nam se dogodilo te noći i pitam se. Užasno se bojim.

Neko su vrijeme svi bili preplašeni, a djeca su nakon što padne mrakjmorala ostajati u kućama ili izlaziti u grupama. Ali prošla su gotovo tri tjedna i više nije bilo napada, tako da se uzbuđenje stišava. Teta Judith kaže da je to morao učiniti neki drugi skitnica. Otac Tylera Smallwooda čak je spomenuo kako je to starac možda sam učinio, iako bih voljela vidjeti nekoga tko bi sam sebe ugrizao za vrat. Ali većinom sam zaokupljena planom B. U ovoj fazi zasad sve ide dobro. Dobila sam nekoliko pisama i buket crvenih ruža od "Jean-Claudea" (Meredithin ujak je cvjećar) i čini se da su svi zaboravili da me je ikad zanimao Stefan. Tako da je moj društveni položaj siguran. Čak ni Caroline ne radi nikakve probleme. Zapravo ne znam što Caroline radi ovih dana, a i nije me briga. Nikad je više ne viđam za ručkom ili poslije škole; izgleda kao da se potpuno udaljila od svoga starog društva.

Ima samo jedna stvar koja me trenutno doista zanima. Stefan. Čak ni Bonnie ni Meredith ne shvaćaju koliko mi je on važan. Bojim im se reći; bojim se da će misliti da sam luda. U školi nosim masku mirnoće i kontrole, ali iznutra, pa, svaki dan se pogoršava.

Teta Judith je postala zabrinuta zbog mene. Kaže da ne jedem dovoljno ovih dana, i u pravu je. Izgleda da se ne mogu koncentrirati na nastavu ili na bilo što drugo, poput prikupljanja priloga za Kuću duhova. Ne mogu se koncentrirati ni na što osim na njega. A čak ni ne razumijem zašto.

Nije razgovarao sa mnom od onog užasnog popodneva. Ali reći ću ti nešto čudno. Prošli tjedan na satu povijesti, podigla sam pogled i zatekla ga kako me promatra. Bili smo udaljeni samo nekoliko klupa, a on je na svom mjestu bio okrenut posve bočno, i samo je gledao. Za trenutak sam se osjetila skoro preplašeno, a srce mi je počelo lupati, no mi smo samo zurili jedno u drugo, i onda je skrenuo pogled. Ali od tada se to dogodilo još dvaput i svaki put sam na sebi osjetila njegove oči prije negoli sam ih vidjela. To je doslovna istina. Znam da to nije moja mašta. On se razlikuje odbilo kojeg dečka kojeg sam ikad upoznala.

Izgleda tako osamljen, tako sam. Čak iako je to njegov osobni izbor. Oduševio je nogometnu momčad, ali se ne druži ni sa kim od dečki, osim možda s Mattom. Matt je jedini s kim razgovara. Ne druži se ni s djevojkama, koliko primjećujem, tako da glasina o agentu možda i čini nešto dobro. Ali više izgleda da on izbjegava druge ljude, nego što oni izbjegavaju njega. Nestaje između sati nastave i poslije nogometnog treninga, a nisam ga nikad vidjela ni u restoranu sa samoposluživanjem. Nikada nije nikoga pozvao u svoju sobu u pansionu. Nikada ne posjećuje kafić poslije škole.

I kako ga onda mogu dovesti na neko mjesto odakle ne može pobjeći od mene. To je ozbiljan problem plana B. Bonnie kaže:

"Zašto ne zaglaviš s njim u oluji s grmljavinom, tako da se morate stisnuti da sačuvate tjelesnu toplinu?" A Meredith je predložila da bi mi se automobil mogao pokvariti ispred pansiona. Ali nijedna od ovih zamisli nije praktična a ja ću izgubiti zdrav razum pokušavajući osmisliti nešto bolje.

Svaki dan postaje za mene sve gori. Osjećam kao da se sat ili nešto zateže sve čvršće i čvršće. Ako ubrzo ne otkrijem nešto što ću učiniti ja ću... Namjeravala sam reći 'umrijeti'.

Rješenje joj je došlo sasvim iznenada i lako.

Prvo joj je bilo žao Matta; znala je da ga je povrijedila glasina o Jean-Claudeu. Jedva da je progovorio s njom otkad je priča izbila, obično prolazeći kraj nje uz kratko kimanje glavom. A kada je jedan dan naletjela na njega u praznom hodniku izvan učionice za kreativno pisanje, izbjegavao je njezin pogled.

"Matte..." započela je. Željela mu je reći da to nije bila istina, da se nikada ne bi počela viđati s nekim drugim dečkom a da njemu prvom to ne kaže. Željela mu je reći da ga nikad nije namjeravala povrijediti i da se sada osjeća užasno. Ali nije znala kako da počne. Napokon je samo izvalila: "Žao mi je!" i okrenula se da uđe u razred. "Elena", rekao je, i ona se okrenula. Sada je gledao u nju, napokon, zadržavajući pogled na njezinim usnama, kosi. Onda je zatresao glavom kao da je htio reći da je sada on ispao smiješan. "Je li taj francuski dečko stvaran?" napokon je upitao.

"Ne", Elena je rekla odmah i bez oklijevanja. "Izmislila sam ga", dodala je lako, "kako bih svima pokazala da se nisam uzrujala zbog..." Zašutjela je.

"Zbog Stefana. Razumijem." Matt je kimnuo, izgledajući i namrgođenije i malo pomirljivije. "Gledaj, Elena, to jest bilo prilično bezvezno od njega. Ali ne mislim da je to bilo osobno. Takav je sa svima..."

"Osim s tobom."

"Ne. Razgovara sa mnom, ponekad, ali ni o čemu osobnom. Nikada ne kaže ništa o svojoj obitelji ili što radi izvan škole. Kao da je, kao da je oko njega zid kroz koji ne mogu prodrijeti. Mislim da neće nikada nikome dopustiti da prodre kroz taj zid. Što je strašna šteta, jer mislim da je iza njega nesretan."

Elena je razmišljala o tome, fascinirana takvim razmišljanjem o Stefanu, koje nikada prije nije uzela u obzir. Uvijek joj je izgledao tako odmjereno, tako smireno i spokojno. Međutim, znala je da se i ona činila takva drugim ljudima. Je li moguće da je bio isto tako zbunjen i nesretan kao što je bila i ona?

I onda joj je pala na pamet zamisao, a bila je smiješno jednostavna. Nikakvi zamršeni planovi, nikakve oluje s grmljavinom ili automobili koji se kvare.

"Matte," rekla je polako, "zar ne misliš da bi bila dobra stvar da netko stvarno prodre iza toga zida? Odnosno dobra stvar za Stefana? Zar ne misliš da bi to bila najbolja stvar koja bi mu se mogla dogoditi?" Pogledala ga je, moleći da je razumije.

Zurio je u nju trenutak, onda je nakratko zaklopio oči i zatresao glavom u nevjerici.

"Elena," rekao je, "ti si nevjerojatna. Vrtiš ljude oko malog prsta, a ja mislim da ti čak i ne znaš da to činiš. I sada ćeš mene pitati da učinim nešto kako bih ti pomogao da zaskočiš Stefana, a ja sam takav glupi naivac da ću možda i pristati."

"Nisi glup, ti si gospodin. I doista te želim zatražiti uslugu, ali samo ako ti misliš da je to u redu. Ne želim povrijediti Stefana, ali ne želim povrijediti ni tebe."

"Ne?"

"Ne. Znam kako ti to zvuči, ali je to istina. Samo želim..." Ponovno je zašutjela. Kako bi mogla objasniti što želi kada to čak ni sama ne razumije?

"Samo želiš da se svatko i sve vrti oko Elene Gilbert", rekao je ogorčeno. "Samo želiš sve ono što nemaš."

Sokirana, zakoračila je unatrag i pogledala ga. Imala je osjećaj da joj je grlo nateklo, a uzbuđenje je naraslo u njezinim očima. "Nemoj", rekao je. "Elena, nemoj tako izgledati. Žao mi je." Uzdahnuo je. "U redu, što bih to trebao napraviti? Vezati mu ruke i noge i istovariti ga na tvom kućnom pragu?"

"Ne", rekla je Elena, još uvijek pokušavajući natjerati suze da se vrate ondje gdje im je i mjesto. "Samo sam željela da ga nagovoriš da dođe na ples za svečani početak školske godine sljedeći tjedan." Mattov izraz lica bio je neobičan. "Samo želiš da on bude na plesu." Elena je kimnula.

"U redu. Prilično sam siguran da će biti ondje. I, Elena... ne želim pratitizapravo nikoga osim tebe."

"U redu", rekla je Elena. "I, pa, hvala."

Mattov je izraz lica još uvijek bio čudan.

"Ne zahvaljuj mi, Elena. Nije to ništa... doista."

Razmišljala je uporno o tome kada se on okrenuo i otišao niz hodnik. "Miruj", rekla je Meredith prijekorno povlačeći Eleninu kosu. "Još uvijek mislim", rekla je Bonnie sa sjedala kraj prozora, "da su obojica bili divni."

"Tko?" Odsutno je promrmljala Elena.

"Kao da ne znaš", rekla je Bonnie. "Ta tvoja dva dečka, koja su jučer na utakmici izvela čudo u posljednjoj minuti. Kada je Stefan uhvatio posljednje dodavanje mislila sam da ću se onesvijestiti. Ili povratiti." "O, molim te", rekla je Meredith. "A Matt, taj dečko je

naprosto poezija u pokretu..." "A nijedan od njih nije moj", Elena je rekla odrješito. Pod Meredithinim stručnim prstima frizura joj je postala umjetničko djelo, mekana masa upletenog zlata. I haljina je bila u redu: hladna boja ljubičice koja je isticala ljubičastu u njezinim očima. Ali čak i sebi je izgledala blijedo i čelično, ne nježno zarumenjena od uzbuđenja već blijeda i odlučna kao mladi vojnik kada ga šalju na prvu liniju. Jučer, dok je stajala na terenu za nogomet, kada su objavili da je nominirana za kraljicu maturalne večeri, samo joj je jedna misao bila u glavi. Neće moći odbiti ples s njom. Ako uopće dođe na ples, neće moći odbiti Kraljicu plesa. A sada je, stojeći ispred ogledala, sama sebi ponovila te riječi.

"Večeras će svatko koga poželiš biti tvoj", Bonnie je govorila, umirujući je. "I slušaj, kada se riješiš Matta mogu li ga ja odvesti i utješiti?" Meredith je otpuhnula. "A što će misliti Raymond?"

"O, ti možeš tješiti njega. Ali stvarno, Elena, meni se sviđa Matt. I jednom kada se usmjeriš na Stefana, vaš trojac će postati malo pretrpan.

Tako... "

"O, radi što god želiš. Matt zaslužuje malo pažnje."

Definitivno je ne dobiva od mene, Elena je pomislila. Još uvijek nije mogla potpuno vjerovati što mu radi. Ali sada si nije mogla priuštiti samokritiku; trebala joj je sva snaga i koncentracija. "Eto." Meredith je stavila posljednju ukosnicu u Eleninu kosu. "A sad nas pogledajte, Kraljicu plesa i njezin dvor, ili u svakom slučaju bar njegov dio. Prelijepe smo."

"Je li to kraljevsko 'mi'?" Elena je rekla posprdno, ali bilo je to točno. Bile su prelijepe. Meredithina haljina bila je poput čistih valova satena boje burgunca, koji su bili čvrsto sakupljeni u struku i prosipali su se u naborima s bokova. Njezina tamna kosa padala je raspuštena niz leđa. A Bonnie je, kada je ustala i pridružila se ostalima pred ogledalom, bila poput svjetlucavog dara na zabavi, u ružičastom taftu, s crnim šljokicama.

A što se tiče nje same... Elena je promotrila svoj odraz iskusnim okom i ponovno pomislila, haljina je u redu. Jedina druga rečenica koja joj je pala na pamet bila je kristalizirane ljubičice. Njezina je baka čuvala malu staklenku s njima, pravim cvjetovima umočenim u kristalizirani šećer i zamrznutima. Sišle su zajedno, kao što su činile

uvijek od sedmog razreda, osim što je prije s njima uvijek bila Caroline. Elena je s blagim iznenađenjem shvatila da čak i ne zna s kim Caroline dolazi večeras.

Teta Judith i Robert, uskoro tetak Robert, bili su u dnevnoj sobi zajedno s Margaret, koja je bila u pidžami.

"O, djevojke, sve izgledate dražesno", rekla je teta Judith, usplahirena i uzbuđena kao da ona sama ide na ples. Poljubila je Elenu, a Margaret je ispružila ruke da je zagri.

"Lijepa si", rekla je s jednostavnošću četverogodišnjakinje.

I Robert je gledao u Elenu. Zatreptao je, otvorio usta i ponovno ih zatvorio.

"Što je, Bobe?"

"O." Pogledao je u tetu Judith, izgledajući posramljeno. "Pa, zapravo, mi je upravo sinulo da je Elena oblik imena Helena. A iz nekog razloga sam razmišljao o Heleni iz Troje."

"Lijepa i osuđena na propast", rekla je Bonnie sretno.

"Dobro, da", rekao je Robert, uopće ne izgledajući sretno. Elena nijeništa rekla.

Zvonce na vratima je zazvonilo. Matt je bio na ulazu svojoj poznatoj plavoj sportskoj jakni. S njim su bili Ed Goff, Meredithin pratitelj i Raymond Hernandez, Bonnien pratitelj. Elena je očekivala Stefana.

"On je vjerojatno već ondje", rekao je Matt, tumačeći njezin pogled.

"Slušaj, Elena."

Ali što god da je namjeravao reći presjekao je žamor druga dva para. Bonnie i Raymond su išli s njima u Mattovu automobilu i dobacivali duhovite primjedbe cijelim putem do škole.

Glazba je doplovila kroz otvorena vrata dvorane. Neobična sigurnost prostrujala je kroz Elenu kada je zakoračila iz automobila. Nešto će se dogoditi, shvatila je, gledajući u četvrtastu masu školske zgrade. Uskoro će završiti razdoblje spokoja od posljednjih nekoliko tjedana i život će prijeći u višu brzinu.

Spremna sam, pomislila je. I nadala se da je to istina.

Unutra se nalazio kaleidoskop boja i aktivnosti. Rulja je nasrnula na njui Matta čim su ušli, a komplimenti su pljuštali po oboma. Eleninahaljina... njezina kosa... njezino cvijeće. Matt je bio legenda unastajanju, novi Joe Montana², siguran ulog za sportsku stipendiju.

U vrtoglavom kovitlacu koji bi njoj trebao biti smisao života, Elena jenastavljala tražiti jedno lice. Tyler Smallwood je teško disao u nju, mirišući na punč i Brut i žvakaću gumu od pepermint. Njegova pratilja imala je ubojit pogled. Elena ga je ignorirala u nadi da će otići.

Gospodin Tanner je prošao pokraj nje s natopljenom papirnatom čašom, izgledajući kao da ga guši ovratnik. Sue Carson, druga starija princezaplesa, prohujala je gugućući o njezinoj ljubičastoj haljini.

Bonnie je već bila na plesnom podiju, svjetlucajući pod svjetlima. Ali Elena nigdje nije vidjela Stefana.

Još jedan dašak pepermint i pozlit će joj. Gurnula je Matta laktom i pobjegli su do stola s osvježenjima gdje se trener Lyman upuštao u kritiku igre. Parovi i grupice dolazile su do njih, provodile po nekoliko minuta s njima i onda se povlačile da stvore mjesta za druge u nizu. *Kao da su stvarno bili plemstvo*, pomislila je Elena neobuzdano. Gledala je postrance kako bi vidjela primjećuje li Matt iste stvari kao i ona, ali on je netremice gledao na svoju lijevu stranu.

Slijedila je njegov pogled. A ondje, napola skriveno iza skupine igrača nogometa, bilo je i lice koje je tražila. Nepogrešivo ga je prepoznala, čak i pri ovom mutnom svjetlu. Ushićenje je prošlo kroz nju, ali više od boli nego od nečega drugoga.

"Što sada?" rekao je Matt, stisnute vilice. "Vezivanje ruku i nogu?" "Ne. Pitat ću ga želi li plesati sa mnom, to je sve. Pričekat ću dok mi prvo ne otplešemo, ako želiš."

Malo-pomalo, dok se približavala, Elena je primjećivala detalje na njemu. Crni sportski sako bio je ponešto drugačijeg kroja nego kodostalih mladića, elegantniji, i ispod je nosio bijelu vestu od kašmira. Stajao je posve tih, ne vrpoljeći se, malo izdvojen od grupe oko njega. Iako ga je mogla vidjeti samo iz profila, primijetila je da ne nosi naočale. Naravno da ih je skidao kada je igrao nogomet, ali nikada ga nije vidjela tako izbliza bez njih. To ju je natjeralo da se osjeća smušeno i uzbuđeno, kao da je ovo maskenbal i da je došlo vrijeme skidanja maski. Koncentrirala se na njegovo rame, liniju njegove čeljusti, a onda se on okrenuo prema njoj.

U tom trenutku Elena je postala svjesna da je lijepa. Nije se radilo samo o haljini ili o načinu na koji joj je bila uređena kosa. Bila je lijepa sama po sebi, vitka, vladarica, tvar sačinjena od svile i

unutarnje vatre. Vidjela je kako mu se usne razdvajaju lagano, nagoni, a onda mu je pogledala u oči.

"Bok." Je li to bio njezin glas, tako tih i samosvjestan. Oči su mu bile zelene. Zelene kao hrastovo lišće u ljeto. "Zabavljaš li se?" *Sada da.* Nije to izgovorio, ali ona je znala što je mislio, mogla je to vidjeti po načinu na koji je gledao u nju. Nikada nije bila tako sigurna u svoju moć. Osim što on doista nije izgledao kao da se zabavlja, izgledao je ojađeno, kao da trpi bol, kao da to više ni minutu ne može podnositi. Bend je započinjao svirati lagani ples. On je još uvijek gledao u nju, upijajući je. Te zelene oči su potamnjele, postajući mračne od žudnje. Iznenada je imala osjećaj da bježe mogao naglo privući sebi i snažno je poljubiti a da ne izgovori ni riječ. "Želiš li plesati?" rekla je tiho.

Igram se vatrom, nečim što ne razumijem, pomislila je iznenada. I u tom trenutku shvatila je da je uplašena. Srce joj je počelo snažno lupati. Kao da su te zelene oči progovarale nekom dijelu nje koji je bio zakopan duboko ispod površine, a taj dio joj je vrištao "opasnost". Neki instinkt, stariji od civilizacije, govorio joj je da potrči, da pobjegne. Nije se pomakla. Ista zastrašujuća sila ju je tu držala. To je bilo izvan kontrole, iznenada je pomislila. Što god se tu događalo, bilo je izvan njezina poimanja, ništa normalno ili suvislo. Ali nije bilo načina da se to sada zaustavi, i uživala je u tome unatoč strahu. Bio je to najintenzivniji trenutak koji je ikad iskusila s mladićem, a uopće se ništa nije događalo. On je samo zurio u nju, kao hipnotiziran, a ona je zurila u njega, dok je energija frcala između njih poput munje. Vidjela je kako mu oči postaju tamnije, poražene, i osjetila je kako joj je srce divlje poskočilo kada je polako ispružio jednu ruku. A onda se sve uništilo.

"Pa, Elena, kako slatko izgledaš", rekao je glas, a Elenin pogled bio je zaslijepljen zlatom.

Bila je to Caroline, s kestenjastom bujnom i svjetlucavom kosom, kožom potamnjelom do savršene brončane puti. Nosila je haljinu od čistog zlatnog lamea koji je vrlo smjelo otkrivao tu savršenu kožu. Provukla je jednu голу ruku kroz Stefanovu i lijeno mu se osmjehnula. Bili su zaprepašćujući zajedno, kao par međunarodnih modela koji su posjetili srednjoškolski ples iz dobrotvornih pobuda ili radoznalosti, daleko glamurniji i profinjeniji nego itko u sobi. "A ta

haljinica je tako dražesna", nastavila je Caroline, dok je Elenin um nastavio automatski raditi. Ta nehajno posjednička ruka koja je držala Stefanovu rekla joj je sve: gdje je Caroline bila tijekom ručkova posljednjih tjedana i što je smjerala sve to vrijeme. "Rekla sam Stefanu da jednostavno moramo navratiti na trenutak, ali da nećemo ostati dugo. Tako da ti ne smeta ako ga za plesove zadržim za sebe, zar ne?" Elena je sada bila neobično smirena, u mozgu joj je blago zujalo. Rekla je da ne, naravno da joj ne smeta i promatrala Caroline kako se udaljava, simfonija kestenjaste i zlatne. Stefan je otišao s njom. Oko Elene se stvorio krug lica; okrenula se od njih i suočila se s Mattom. "Znao si da dolazi s njom."

"Znao sam da je ona to željela. Slijedila ga je unaokolo tijekom ručka iposlje škole i na jedan način mu se nabacivala. Ali... "

"Shvaćam."

Još uvijek je zadržavala taj nastrani umjetni mir, prelazila je pogledom kroz gomilu i vidjela Bonnie kako dolazi prema njoj i Meredith kako napušta stol. Onda su i one vidjele. Vjerojatno i svi. Bez ijedne riječi Mattu krenula je prema njima, instinktivno idući prema ženskom toaletu. Bila je gužva, a Meredith i Bonnie su pokušavale zvučati vedro i ležerno dok su gledale u nju sa zabrinutošću.

"Jesi li vidjela tu haljinu?" rekla je Bonnie, stišćući potajice Elenine prste. "Prednji dio mora da se drži pomoću superljepila. A što će odjenuti za sljedeći ples? Celofan?"

"Prozirnu foliju", rekla je Meredith. Ispod glasa je dodala: "Jesi dobro?" "Da." Elena je mogla vidjeti u zrcalu da su joj oči presvijetle i da joj na svakom obrazu gori mrlja crvene boje. Izravnala je kosu i okrenula se. Toalet se ispraznio ostavljajući ih same. Bonnie je sada nervozno petljala sa sljokičastom mašnom na struku.

"Možda to i nije tako loša stvar poslije svega", rekla je tiho. "Zapravo nisi ni o čemu drugome mislila posljednjih tjedana osim o njemu. Skoromjesec dana. I možda je tako najbolje, pa se sada možeš prebaciti nadругe stvari umjesto... pa proganjanje njega."

Et tu, Brute? pomislila je Elena.

"Hvala ti mnogo na tvojoj podršci", rekla je naglas.

"Daj, Elena, ne budi takva", Meredith je umetnula. "Ne pokušava tepovrijediti, samo misli..."

"A pretpostavljam da i ti misliš isto? Dobro, to je krasno. Samo ću izaći i pronaći neke druge stvari na koje ću se prebaciti. Poput nekih drugih najboljih prijatelja." Obje su zurile u nju kada ih je ostavila.

Vani se bacila u kovitlac boje i glazbe. Bila je vedrija nego na bilo kojem plesu prije. Plesala je sa svima, smijući se preglasno, koketirajući sa svakim dečkom koji joj se našao na putu.

Prozvali su je da dođe i bude okrunjena. Stajala je na pozornici, gledajući dolje u obrise u publici. Netko joj je dao cvijeće, netko joj je stavio tjaru od lažnih dragulja na glavu. Pljeskali su. Sve je prošlo kao u snu.

Koketirala je s Tylerom jer joj je on bio najbliži kada je sišla s pozornice. Zatim se sjetila što su on i Dick napravili Stefanu, pa je odlomila jednu ružu iz svog buketa i dala mu je. Matt je promatrao postrance, stisnutih usnica. Tylerova zaboravljena pratilja se skoro rasplakala. Sada je mogla namirisati alkohol uz pepermint u Tylerovu dah, a lice mu je bilo crveno. Njegovi prijatelji bili su oko nje, urlajuća, ismijavajuća gomila, i vidjela je Dicka kako toči nešto iz smeđe papirnate vrećice u svoju čašu punča.

Nikada prije nije bila s tom skupinom. Spremno su je prihvatili, diveći joj se, dečki su se natjecali za njezinu pozornost. Sale su letjele amo-tamo, a Elena se smijala čak i kada nisu imale smisla. Tylerova ruka obuhvatila je njezin struk, a ona se samo jače smijala. Krajičkom oka mogla je vidjeti Matta kako trese glavom i odlazi. Djevojke su postajale vriskave, mladići neotesani. Tyler je mazio njezin vrat, slineći. "Imam ideju", najavio je skupini, grleći Elenu čvršće uz sebe. "Idemo nekamo gdje je zabavnije." Netko je povikao: "Primjerice kamo, Tyler? U kuću tvoga tate?" Tyler se cerio, velik, pripit, bezobziran osmijeh. "Ne, mislim negdje gdje možemo ostaviti svoj trag. Poput groblja." Djevojke su zavrištale. Dečki su gurdali jedni druge i lažno se udarali. Tylerova pratilja još je uvijek stajala izvan kruga. "Tyler, to je ludo", rekla je, a glas joj je bio visok i tanak. "Znaš što se dogodilo onome starcu. Ja neću ići onamo."

"Odlično, onda ti ostani tu." Tyler je izvukao ključeve iz džepa i mahnuonjima prema ostatku gomile. "Tko se ne boji?" rekao je.

"Hej, ja sam za", rekao je Dick, i uslijedio je zbor odobravanja.

"I ja", rekla je Elena, jasno i prkosno. Nasmijala se prema Tyleru, a onju je zaokrenuo da je skoro pala.

A zatim su ona i Tyler predvodili bučnu, nasilnu grupu prema parkiralištu, gdje su se svi natrpali u automobile. A zatim je Tyler skinuo krov svog kabrioleta, ona se popela unutra s Dickom i djevojkom po imenu Vicky Bennet, koji su se ugurali na stražnje sjedalo. "Elena", netko je viknuo iz daljine, s osvijetljenih školskih ulaznih vrata. "Vozi", rekla je Tyleru, skidajući tijaru, dok je motor oživio urlajući. Spalili su gume na kotačima izlazeći s parkirališta, a hladan noćni vjetar puhao je u Elenino lice.

Sedmo poglavlje

Bonnie je bila na plesnom podiju, zatvorenih očiju, puštajući da je glazba nosi. Kada je na trenutak otvorila oči, ugledala je Meredith kako joj je sa strane maše. Bonnie je buntovno izbacila bradu, ali kako su Meredithine geste postajale sve izražajnije, zakolutila je očima prema Raymondu i poslušala. Raymond ju je slijedio.

Matt i Ed nalazili su se iza Meredith. Matt je bio namršten. Ed je izgledao kao da mu je neugodno.

"Elena je upravo otišla", rekla je Meredith.

"Ovo je slobodna zemlja", rekla je Bonnie.

"Otišla je s Tylerom Smallwoodom", Meredith je dodala. "Matte, jesi li siguran da nisi čuo kamo idu?" Matt je zatresao glavom. "Rekao bih da ona zaslužuje sve što joj se dogodi, ali je to na određeni način i moja krivnja", rekao je tmurno. "Pretpostavljam da bismo trebali poći za njom."

"Napustiti ples?" Bonnie je izgovorila. Promatrala je Meredith koja je ustima oblikovala riječi "obećala si".

"Ne mogu vjerovati", progundala je bijesno.

"Ne znam kako ćemo je pronaći," kazala je Meredith, "ali moramo pokušati." Zatim je dodala s čudno neodlučnim glasom: "Bonnie, ti slučajno ne znaš gdje je, je li tako?"

"Što? Ne, naravno da ne znam, pa plesala sam. Čuli ste za to, niste li, ono zbog čega i ideš na ples?"

"Ti i Ray ostanite ovdje", Matt je rekao Edu. "Ako se vrati, recite joj da smo vani i da je tražimo."

"A ako mislimo ići, bolje da krenemo odmah", Bonnie je dometnula neljubazno. Okrenula se i spretno navukla tamni sako.

"Dakle, ispričaj me", odbrusila je, dižući pogled i ugledavši Stefana Salvatorea.

Nije rekao ništa dok su Meredith i Matt kretali prema vratima, ostavljajući za sobom Raymonda i Eda s nesretnim izrazima lica.

Zvijezde su bile daleke i svijetle poput leda na vedrom nebu. Elena se osjećala poput njih. Dio nje se smijao i galamio s Dickom i Vickie i Tylerom kroz hujanje vjetra, ali dio nje je izdaleka pažljivo motrio.

Tyler je parkirao auto na uzbrdici, na pola puta do ruševne crkve, ostavljajući farove uključene dok nisu svi izašli. Iako je iza njih bilo nekoliko automobila kada su napustili školu, činilo se da su oni jedini uspjeli stići sve do groblja.

Tyler je otvorio prtljažnik i izvadio pakiranje od šest limenki piva. "Utoliko više za nas."

Ponudio je pivo Eleni, koja je odmahнула glavom pokušavajući zanemariti osjećaj mučnine u trbuhu. Osjećala je da uopće nije u redu što je tu, ali nipošto to ne bi sada priznala.

Uspinjali su se putem popločanim četvrtastim kamenjem, djevojkeposrćući u visokim potpeticama i oslanjajući se na dečke. Kada su seuspeli na vrh, Elena je teško disala, a Vickie je ispustila tihi krik.

Nešto golemo i crveno lebdjelo je na horizontu. Eleni je trebao jedantren prije nego što je shvatila kako se, zapravo, radi o mjesecu. Bio jeogroman i nestvaran, kao rekvizit iz znanstvenofantastičnog filma, a tanapuhana masa je tupo svjetlila nezdravom svjetlošću.

"Kao velika trula bundeva", rekao je Tyler i visoko bacio kamen nanjega. Elena se natjerala da mu se blistavo nasmiješi.

"Zašto ne uđemo unutra?" rekla je Vickie, pokazujući bijelom rukom napraznu rupu crkvenih ulaznih vrata.

Veći dio krova bio je upao, iako je zvonik još uvijek bio netaknut; toranj se protezao visoko iznad njih. Tri zida su još uvijek postojala, a četvrti je bio visok samo do koljena. Na sve strane nalazile su se gomile krhotina slomljenih opeka.

Svjetlo je zatreptalo pokraj Elenina obraza i ona se prestrašeno trgnula i ugledala Tylera kako drži upaljač. Nacerio se, pokazujući svoje jake bijele zube i rekao:

"Hoćeš li biti kremen za moj plamen?"

Elenin smijeh bio je najglasniji kako bi prikrio njezinu nelagodu. Uzela je upaljač kako bi njime osvjetlila grobnicu u unutrašnjosti crkve. Nije sličila ni jednoj grobnici na groblju, iako je njezin otac rekao da slične stvari postoje u Engleskoj. Izgledala je kao ogromna kamena kutija, dovoljno velika za dvoje ljudi, s dvije mramorne statue koje su nepomično ležale na poklopcu.

"Thomas Keeping Fell i Honoria Fell", rekao je Tyler s uzvišenom kretnjom kao da ih predstavlja. "Navodno je stari Thomas osnovao

Fell's Church. Iako su, zapravo, i Smallwoodovi bili prisutni u to vrijeme. Cukundjed moga pradjeda živio je u dolini kraj potoka Drowning..." "...dok ga nisu pojeli vukovi", rekao je Dick i zabacio glavu, oponašajući vuka. Zatim se podrignuo.

Vickie je zahihotala. Trag zlovolje prešao je preko Tylerovih zgodnih crta lica, ali se prisilio nasmiješiti.

"Thomas i Honoria izgledaju nekako blijedi", rekla je Vickie još uvijek se hihoćući. "Mislim da im treba malo boje."

Izvadila je ruž iz torbice i počela prekrivati bijela mramorna usta ženske statue voštanim grimizom. Elena je osjetila mučno probadanje, Kao dijete, uvijek je osjećala strahopoštovanje prema blijedoj dami i tamnom muškarcu koji su ležali sa sklopljenim očima i rukama prekriženim na prsima. A nakon što su joj roditelji umrli, zamišljala ih je kako i oni tako leže na groblju, jedno pokraj drugoga. No, dok je ona držala upaljač, druga je djevojka Thomasu Fellu dodavala brkove od ruža i klaunovski nos.

Tyler ih je promatrao.

"Hej, sada su maskirani, a nemaju kamo otići." Stavio je ruke na rub kamenog poklopca i naslonio se na njega, pokušavajući ga pomaknuti postrance. "Što kažeš, Dick, da ih izvedemo u noćnu šetnju u grad? Primjerice, možda ravno u središte grada?"

Ne, pomislila je Elena zaprepašteno, dok se Dick grohotom smijao a Vickie vrištala od smijeha. No, Dick je već bio pokraj Tvlera, podbočivši se i prislonivši donje dijelove dlanova na kameni poklopac. "Na tri", rekao je Tyler i odbrojio: "Jedan, dva, tri." Elenine su oči bile prikovane na strašno klaunovsko lice Thomasa Fella dok su se dečki mučili i gundali, a mišići se napinjali pod odjećom. Nisu mogli pomaknuti poklopac s mjesta ni milimetra.

"Prokleta stvar je sigurno nekako pričvršćena", rekao je Tyler ljutito, okrećući se.

Elena je osjetila slabost od olakšanja. Pokušavajući izgledati nehajno, naslonila se na kameni poklopac grobnice, i upravo tada se to dogodilo.

Cula je drobljenje kamena i iznenada osjetila kako se poklopac miče pod njezinom lijevom rukom. Pomicao se u suprotnom smjeru, zbog čega je izgubila ravnotežu. Upaljač je odletio, a ona je zavrisknula i nastavila vrištati, pokušavajući se održati na nogama.

Padala je u otvorenu grobnicu, a ledeni je vjetar zavijao svud oko nje. Vriskovi su joj zvonili u ušima.

A zatim je bila vani i mjesečina je bila toliko svijetla da je mogla vidjeti ostale. Tyler ju je držao. Zurila je divlje unaokolo.

"Jesi poludjela? Što se dogodilo?" Tyler ju je tresao.

"Pomaknuo se. Poklopac se pomaknuo! Kliznuo je i otvorio se i neznam, skoro sam upala. Bilo je hladno... "

Mladići su se smijali.

"Jadna mala dobila je tremu", rekao je Tyler. "Haj'mo, Dicky momče, provjerit ćemo." "Tyler, ne. "

No, oni su svejedno ušli unutra. Vickie je promatrala, viseći na ulaznim vratima, dok je Elena drhtala. Ubrzo joj je Tyler s vrata mahnuo rukom. "Pogledaj", rekao je kada je ona nevoljko zakoračila unutra. Upalio je upaljač i držao ga iznad mramornih grudi Thomasa Fella. "Još uvijek je čvrsto spojen. Vidiš?"

Elena je zurila u savršeno poravnanje poklopca i grobnice. "Zaista se pomaknuo. Skoro sam upala u njega..." "Sigurno, što god ti kažeš, srce."

Tyler je ovio ruke oko nje, grleći je s leđa. Pogledala je na drugu stranu i ugledala Dicka i Vickie u gotovo istom položaju, osim što je Vickie imala zatvorene oči i izgledala kao da uživa. Tyler je protrljao svoju jaku bradu preko njezine kose.

"Sada bih se željela vratiti na ples", rekla je odrješito. Nastala je pauza u trljanju. Onda je Tyler uzdahnuo i rekao: "Naravno, srce." Pogledao je u Dicka i Vickie. "Što je s vama dvoma?" Dick se nacerio.

"Mi ćemo ostati ovdje još časak." Vickie je zahihotala, a oči su joj još uvijek bile zatvorene.

"U redu." Elena se zapitala kako se oni namjeravaju vratiti nazad, ali je dopustila Tyleru da je izvede van. Kada je napokon bila vani, on se ipak zaustavio.

"Ne mogu te pustiti da odeš a da ne vidiš nadgrobni kamen moga djeda", rekao je. "Ah, 'ajde, Elena," rekao je dok se ona počinjala protiviti, "nemoj povrijediti moje osjećaje. Moraš ga vidjeti, to je obiteljski ponos i radost."

Elena se prisilila nasmiješiti, iako joj je trbuh bio poput leda. Možda je izbavi odatle ako mu udovolji.

"U redu", rekla je i krenula prema groblju.

"Ne tim putem. Ovuda." I već sljedećeg trena vodio ju je dalje prema starom groblju. "U redu je, zaista, nije daleko od puta. Pogledaj, ondje, vidiš?" Pokazao je nešto što se sjajilo na mjesecini. Elena je uzdahnula, a srce joj se stegnulo. Izgledalo je kao da ondje stoji neka osoba, div s okruglom ćelavom glavom. I uopće joj se nije sviđalo biti tu među izlizanim i nagnutim granitom, kamenjem iz prošlih stoljeća. Svijetla mjesecina bacala je čudnovate sjene, a okruživala ih je neprobojna tama.

"To je samo kugla na vrhu. Nemaš se čega bojati", rekao je Tyler, vukući je sa staze prema svjetlucavom nadgrobnom kamenu. Bio je sačinjen od crvenog mramora, a ogromna kugla koja ga je pokrivala podsjećala ju je na napuhani mjesec na horizontu. Sada ih je taj isti mjesec obasjavao, bijel poput bijelih ruku Thomasa Fella. Elena nije mogla suspregnuti drhtavicu.

"Jadna mala, hladno joj je. Moram je ugrijati", rekao je Tyler. Elena ga je pokušala odgurnuti, ali bio je presnažan, obavijajući je rukama i vukući je prema sebi.

"Tyler, želim ići, hoću da idemo upravo sada... "

"Naravno, srce, ići ćemo", rekao je. "Ali moramo te prvo zgrijati. Isuse, zima ti je."

"Tyler, prestani", kazala je.

Bilo je dovoljno iritantno i sputavajuće to što je obgrlio, ali sada je u šoku osjetila njegove ruke na svom tijelu, pipajući je kako bi dospjele do gole kože. Nikada u svom životu Elena nije bila u situaciji poput ove, daleko od bilo kakve pomoći. Naciljala je visokom potpeticom u gornji dio njegova stopala obučena u lakiranu kožu, ali ju je on izbjegao. "Tyler, miči te ruke s mene."

"Daj, Elena, ne budi takva. Samo te želim ugrijati posvuda... "

"Tyler, pusti", protisnula je. Pokušala se silom otrgnuti od njega. Tyler je zateturao, a zatim je njegova puna težina bila na njoj, rušeći je u splet bršljana i korova na tlu. Elena je očajnički progovorila. "Ubit ću te, Tyler. Doista to mislim. Silazi s mene."

Tyler se pokušao otkotrljati, iznenada se cerekajući, a njegovi su udovi bili teški i nekoordinirani, gotovo beskorisni.

"Ah, 'ajde, Elena, nemoj se ljutiti. Samo sam te htio ugrijati. Elena, Ledena Princeza, ugrijati... Ugrijala si se sada, zar ne?"

Zatim je Elena osjetila njegove vruće i vlažne usne na svom licu. Još uvijek je bila prikliještena ispod njega, a njegovi slinavi poljupci klizili su njezinim vratom. Ćula je kako se para tkanina. "Oops", promumljao je Tyler. "Oprosti zbog toga." Elena je izvila glavu, a njezine usnice naletjele su na Tylerovu ruku koja je nespretno milovala njezin vrat. Ugrizla ju je, zarivajući zube u mesnati dlan. Zagrizla je snažno, okusivši krv i začuvši Tylerov jauk u agoniji. Ruka se trgnula nazad. "Hej! Rekao sam da mi je žao!"

Tyler je gledao ožalošćeno u svoju ranjenu ruku. Onda mu se licesmračilo, još uvijek zureći u ruku, stegnuo ju je u pesnicu.

To je to, pomislila je Elena s mirnoćom iz noćne more. Ili će me nokautirati ili ubiti. Pripremila se za udarac.

Stefan se opirao dolasku na groblje, sve u njemu vrištalo je protiv toga. Posljednji put kad je bio ovdje, bilo je to one noći sa starcem. Užas je prostrujao njegovom utrobom kad se prisjetio toga. Bio bi se zakleo da nije ispio dovoljno krvi da bi moglo naškoditi starcu. Ali sve je te noći poslije naleta Moći bilo zbrkano, nesuvislo. Ako je uopće bilo naleta Moći. Možda je to sve plod njegove mašte ili čak njegovo djelo. Ćudnije bi se stvari mogle dogoditi kada se potreba otme kontroli. Zatvorio je oči. Kada je čuo da je starac završio u bolnici i da je gotovo umro, njegov šok bio je neopisiv. Kako je mogao sebi dopustiti da se tako otme kontroli? Da gotovo ubije, kada nije ubio od... Neće si dopustiti da razmišlja o tome.

Stojeći sada u ponoćnoj tami ispred ulaznih vrata groblja, nije želio ništa osim okrenuti se i otići. Vratiti se na ples gdje je ostavio Caroline, to gipko, preplanulo biće koje je bilo potpuno bezopasno zato što mu nije ništa značila.

Ali nije se mogao vratiti jer je Elena bila na groblju. Mogao ju je osjetiti, osjetiti njezinu rastuću patnju. Elena je bila na groblju i bila je u nevolji, i on ju je morao pronaći.

Prešao je polovicu uzbrdice kada ga je uhvatila omaglica. Zateturao je, probijajući se prema crkvi, jer je to bila jedina stvar na koju se mogao usredotočiti. Sivi valovi izmaglice strujali su njegovim mozgom, a on se borio da se nastavi kretati. Slab, osjećao se tako slab. I bespomoćan protiv gole snage te vrtoglavice.

Trebao je... ići prema Eleni. Ali bio je tako slab. Nije mogao biti... slab... ako namjerava pomoći Eleni. Trebao je... da... Crkvena vrata

zjapila su ispred njega.

Elena je ugledala mjesec iznad Tylerova lijevog ramena. Bilo je neobično prikladno da će to biti posljednja stvar koju će ikad vidjeti, pomislila je. Vrisak joj se zaustavio u grlu, zatopljen strahom. A onda je nešto zgrabilo Tylera i bacilo ga na nadgrobni spomenik njegova djeda. Barem se Eleni tako činilo. Otkotrljala se u stranu, teško dišući, jednom rukom grabeći svoju poderanu haljinu, drugom pipajući za nekim oružjem. Nije joj trebalo. Nešto se pomaklo u mraku i ugledala je osobu koja je maknula Tylera s nje. Stefan Salvatore.

Ali bio je to neki Stefan kojeg nikada prije nije vidjela, ono lice finih crta bilo je sada bijelo i hladno od bijesa, a u zelenim očima bila je ubilačka svjetlost. Čak i bez pokreta, Stefan je odisao takvom srdžbom i prijetnjom da se Elena više uplašila njega nego Tylera. "Kada sam te prvi put sreo, znao sam da se nikad nisi naučio pristojno ponašati", rekao je Stefan.

Glas mu je bio tih i hladan i lagan, i nekako je omamljivao Elenu. Nijemogla skinuti oči s njega dok se kretao prema Tyleru, koji je zbunjenotresao glavom te počinjao ustajati. Stefan se kretao poput plesača, svakipokret bio je lagan i precizno kontroliran.

"Ali nisam imao pojma da je tvoj karakter toliko zaostao."

Udario je Tylera. Veći je mladić ispružio snažnu ruku, a Stefan ga jegotovo pogodio u obraz prije nego što ga je Tylerova ruka dodirnula.

Tyler je poletio prema drugom nadgrobnom kamenu. Četveronoške se suspeo i zaustavio se teško dišući, dok su mu se oči okrenule tako da suse vidjele bjeloočnice. Elena je ugledala kako mu krv lagano kapa iz nosa. Zatim je napao.

"Gospodin ne nameće svoje društvo nikome", rekao je Stefan i udario ga postrance.

Tyler se ponovno opružio u korov i kupine, licem prema dolje. Ovaj put je ustajao sporije, a krv mu je tekla iz obje nosnice i iz usta. Dahtao je kao preplašeni konj kada se bacio na Stefana. Stefan je zgrabio prednji dio Tylerove jakne i zavitlao ga oko sebe, umanjujući tako učinak krvoločnog nasrtaja. Dvaput je jako protresao Tylera, dok su mu se velike debele ruke vrtjele poput vjetrenjača,

nesposobne da se spoje. Onda ga je pustio da padne. "Gospodin ne vrijeda ženu", rekao je.

Tylerovo lice bilo je unakaženo, oči su mu kolutale, ali je posegnuo za Stefanovom nogom. Stefan ga je postavio na noge i ponovno protresao, a Tyler je omlohavio kao krpena lutka, dok su mu se oči prevrnule prema gore. Stefan je nastavio govoriti držeći uspravno teško tijelo i naglašavajući svaku riječ drmanjem koje je lomilo kosti. "A nadasve je ne vrijeda..." "Stefane!" Elena je vrisnula.

Tylerova glava njihala se naprijed-natrag dok ga je tresao. Bila je prestravljena time što je vidjela; prestravljena zbog toga što bi Stefan mogao učiniti. A prije svega, prestravljena zbog Stefanova glasa, tog hladnog glasa koji je bio poput plesa mača, lijep i smrtonosan i krajnje nemilosrdan. "Stefane, prestani."

Njegova se glava prestravljeno trgnula prema njoj kao da je zaboravio na njezinu prisustnost. Za trenutak ju je gledao bez prepoznavanja, očiju crnih na mjesečini, a ona je pomislila na nekog grabežljivca, neku veliku pticu ili svilastog mesoždera neosjetljivog na ljudsku emociju. Onda se izraz razumijevanja vratio u njegovo lice i nešto tame iščeznulo je iz njegova pogleda.

Pogledao je dolje u Tylerovu otromboljenu glavu, a onda ga je nježnonaslonio na nadgrobni spomenik od crvenog mramora. Tylerova koljenasu klecnula i on je skliznuo dolje na kamen, ali je, na Elenino olakšanje, otvorio oči, ili se barem lijevo oko otvorilo. Desno je oticalo, ostavljajući uzak prorez.

"On će biti u redu", rekao je Stefan prazno.

Kako se njezin strah smanjivao, Elena se i sama osjetila prazno.

Šok, pomislila je, u šoku sam. Vjerojatno ću sada svakog trenutka početi histerično vrištati.

"Može li te netko odvesti doma?" rekao je Stefan još uvijek tim jezovito bešćutnim glasom.

Elena je pomislila na Dicka i Vickie koji rade bog zna što pokraj statue Thomasa Fella.

"Ne", rekla je. Mozak joj je počeo ponovno raditi, primjećivati stvari oko nje. Ljubičasta haljina bila je rasparana cijelim prednjim dijelom, bila je uništena. Mehanički ju je povukla spajajući je preko kombinea. "Ja ću te odvesti", rekao je Stefan.

Čak i kroz omamljenost Elena je osjetila naglu jezu od straha. Pogledala je u njega, tu neobično elegantnu figuru među nadgrobnim kamenjem, u njegovo lice blijedo na mjesecini. Nikada prije joj nije izgledao tako... tako lijep, no njegova je ljepota bila gotovo izvanzemaljska. Ne samo strana, već neljudska, zato što nijedno ljudsko biće nije moglo projicirati takvu auru moći ili dostojanstvenog držanja.

"Hvala ti. To bi bilo jako ljubazno", rekla je polako. Ništa drugo nije mogla učiniti.

Ostavili su Tylera, koji se bolno uspravljao na noge, pokraj nadgrobnog kamena svoga pretka. Elenu je još jedanput prošla jeza kada su stigli doputeljka i kada se Stefan okrenuo prema mostu Wickery.

"Ostavio sam auto u pansionu", rekao je. "Ovo nam je najbrži put nazad."

"Je li to put kojim si ti došao?"

"Ne, nisam prelazio most. Ali neće biti opasno."

Elena mu je povjerovala. Hodao je pokraj nje bez dodira, blijed i tih, osim kada je skinuo svoju sportsku jaknu da bi je stavio preko njezinih golih ramena. Bila je neobično sigurna da bi on ubio sve što bi je pokušalo napasti.

Most Wickery bio je bijel na mjesecini, a ispod njega je ledena voda pravila virove tekući preko prastarog kamenja. Cijeli svijet se činio tih i lijep i hladan dok su hodali između hrastovih stabala prema uskom seoskom putu.

Prošli su pokraj ograđenih pašnjaka i tamnih polja te napokon došli do dugačkog zavojitog prilaza prema kući. Pansion je bio ogromna zgrada od cigle hrđavocrvene boje, sačinjen od prirodne ilovače i s krila okružen prastarim stablima cedrova i javora. Svi prozori osim jednog bili su u mraku. Stefan je otključao jedno krilo dvostrukih vrata i zakoračili su u mali hodnik s nizom stuba ravno ispred njih. Kao i vrata, rukohvat je bio od prirodnog svijetlog hrasta, toliko lakiranog da se činilo da blista.

Stubama su se popeli do odmorišta na drugom katu, koje je bilo slabo osvjetljeno. Na Elenino iznenađenje, Stefan ju je uveo u jednu od spavaćih soba i otvorio nešto što je izgledalo kao vrata ormara. Kroz njih je mogla vidjeti vrlo strmo i vrlo usko stubište.

Kakvo neobično mjesto, pomislila je. Skriveno stubište bilo je pohranjeno duboko u samom središtu kuće, gdje nije mogao prodrijeti nikakav zvuk izvana. Dosegla je vrh stuba i zakoračila u veliku sobu koja je zauzimala cijeli treći kat kuće. Bila je gotovo isto prigušeno osvijetljena kao i stubište, ali Elena je vidjela prljavi drveni pod i otkrivene grede na nakrivljenom stropu. Na svim stranama bili su visoki prozori i mnogo velikih kovčega razbacanih između nekoliko komada masivnog namještaja. Shvatila je da je on promatra. "Ima li tu neka kupaonica gdje ja....?"

"Kimnuo je glavom prema vratima. Skinula je jaknu, podigla je prema njemu i, ne pogledavši ga, ušla unutra.

Osmo poglavlje

Elena je otišla u kupaonicu omamljena i obamrla, ali zahvalna. Iz nje je izašla bijesna.

Nije bila posve sigurna kako se preobrazba dogodila. Ali u jednom trenutku između pranja ogrebotina po licu i rukama, uzrujana zbog toga što nije bilo ogledala i činjenice da je ostavila torbicu u Tylerovu kabrioletu ponovno je počela osjećati. A ono što je osjetila bio je bijes. Prokleti Stefan Salvatore. Tako hladan i odmjeren čak i kada joj je spasio život. Proklet bio zbog svoje uljudnosti i svoje galantnosti i zbog zidova oko njega koji su izgledali deblji i viši nego ikada. Izvukla je preostale ukosnice iz kose i upotrijebila ih za pričvršćivanje prednjeg dijela svoje haljine. Zatim je izrezbarenim kamenim češljem koji je pronašla kraj umivaonika brzo prošla kroz raspuštenu kosu. Izašla je iz kupaonice visoko podignute brade i stisnutih očiju. Nije navukao svoju jaknu. Stajao je kraj prozora u bijeloj vesti s pognutom glavom, napet, iščekujući. Ne dižući glavu, pokazao je na dugačak komad tamnog baršuna položenog preko naslona stolice. "Možda želiš to odjenuti preko haljine."

Bio je to ogrtač s kapuljačom dugačak do poda, vrlo raskošan i mekan. Elena je povukla teški materijal oko ramena. Ali nije bila umirena darom; opazila je kako joj se Stefan nije ni približio, i čak ni pogledao dok je govorio.

Namjerno je nasrnula na njegov osobni prostor, privlačeći ogrtač čvršće oko sebe i makar za trenutak uočavajući senzualnost u načinu na koji su nabori tkanine pali oko nje, vukući se za njom po podu. Prišla mu je i pregledala teški toaletni stolić od mahagonija kraj prozora. Na njemu je ležao bodež opaka izgleda, s drškom od bjelokosti i prekrasnim koricama od ahata uokvirenim srebrom. Tu je bila i zlatna kugla u kojoj se nalazila neka vrsta brojčanika i nekoliko rasutih zlatnih novčića. Uzela je jedan od novčića, dijelom jer je to bilo zanimljivo, a dijelom jer je znala da će se uznemiriti kada vidi kako dira njegove stvari.

"Što je ovo?"

Prošao je trenutak prije negoli je odgovorio. Onda je rekao: "Zlatni florin. Firentinski novac." "A što je ovo?"

"Njemački sat s privjeskom. Kasno petnaesto stoljeće", rekao je odsutno. Dodao je: "Elena..."

Ona je posegnula za čeličnim kovčežićem. "Što je s ovim? Otvara li se?"

"Ne." Imao je reflekse mačke, ruka mu je pljesnula po kovčegu, držeći poklopac prema dolje. "To je osobno", rekao je s očitim naporom u glasu.

Opazila je da mu je ruka dotakla samo zakrivljeni čelični poklopac, ali ne i njezinu ruku. Podigla je prste, a on se smjesta povukao. Iznenada je njezina ljutnja bila prevelika da bi je mogla zadržati. "Pazi", rekla je žestoko. "Nemoj me dodirnuti, mogao hi se zaraziti." Okrenuo se od nje prema prozoru.

A, ipak, dok se i sama udaljavala, hodajući nazad prema sredini sobe, mogla je osjetiti kako promatra njezin odraz. I odjedanput je postala svjesna kako je on vidi, sa svjetlom kosom koja se prosipa preko crnila plašta, jednom bijelom rukom pridržava baršun stisnut uz njezin vrat. Opljačkana princeza koja korača u svojoj kuli.

Nagnula je glavu unatrag kako bi pogledala vrata sa zaklopcom u stropu i začula tih, jasan udah. Kada se okrenula, njegov pogled bio je fiksiran na njezin izloženi vrat, a pogled u njegovim očima ju je zbunio. No, već sljedećeg trena njegovo lice se zaledilo, isključujući je. "Mislim", rekao je, "da je bolje da te odvedem doma." U tom ga je trenutku poželjela povrijediti, izazvati u njemu jednako loš osjećaj koji je on izazivao u njoj. Ali željela je i istinu. Bila je umorna od igranja te igre, umorna od kovanja planova i spletkarenja i pokušaja da pročita misli Stefana Salvatorea. Bilo je užasavajuće, ali istodobno i predivno olakšanje začuti vlastiti glas kako izgovara riječi o kojima je tako dugo razmišljala. "Zašto me mrziš?"

Zurio je u nju. Za trenutak se činilo kako nije u stanju pronaći riječi. Zatim je progovorio: "Ne mrzim te."

"Mrziš", rekla je Elena. "Znam da nije... nije pristojno to reći, ali nije me briga. Znam da bih ti trebala biti zahvalna što si me noćas spasio, ali isto tako me nije ni briga za to. Nisam tražila da me spasiš. Ne znam ni zašto si uopće bio na groblju. I sigurno ne razumijem zašto si to učinio s obzirom na to što osjećaš prema meni." Odmahivao je glavom, ali glas mu je bio tih. "Ne mrzim te."

"Od samog početka si me izbjegavao kao da sam... bolesna. Pokušala sam biti susretljiva prema tebi, a ti si sve to odbacio. Ponaša li se tako gospodin kada mu netko poželi dobrodošlicu?"

Sada je pokušavao nešto reći, ali je ona nastavljala paljbu, ne obazirući se.

"Neprestano si me ignorirao u javnosti; ponizio si me u školi. Ni sada ne bi razgovarao sa mnom da nije bilo pitanje života ili smrti. Je li to potrebno da se iz tebe izvuče riječ? Mora li netko zamalo biti ubijen? A čak ni sada", nastavila je gorko, "ne želiš da stanem blizu tebe. Što je s tobom, Stefane Salvatore, da moraš živjeti na ovaj način? Da si podigao zidove prema drugim ljudima kako bi ih držao na udaljenosti? Da nikome ne možeš vjerovati? Što nije u redu s tobom?" Šutio je, okrenuvši glavu. Duboko je udahнула, zatim ispravila ramena, uspravljajući glavu iako su joj oči bile bolne i užarene. "A što nije u redu sa mnom? Imam pravo barem to znati. Neću te više ponovno gnjaviti, neću čak ni razgovarati s tobom u školi, ali želim znati istinu prije negoli odem. Zašto me toliko mrziš, Stefane?" Polako se okrenuo i podigao glavu. Oči su mu bile mračne, bezizražajne i nešto se promijenilo u Eleni kad je ugledala bol na njegovu licu. Glas mu je još uvijek bio odmjeren, ali jedva. Mogla je čuti koliko je napora morao uložiti da ga održati staloženim.

"Da," rekao je, "mislim da imaš pravo znati. Elena." Onda ju je pogledao, gledajući je ravno u oči, a ona je pomislila: *Toliko je loše? Što bi moglo biti tako loše?*

"Ne mrzim te", nastavio je, izgovarajući svaku riječ pomno, naglašeno.

"Nikada te nisam mrzio. Ali ti... me podsjećaš na nekoga."

Elena je bila zatečena. Što god da je očekivala, to nije bilo ovo.

"Podsjećam te na nekoga drugoga koga poznaješ?"

"Nekoga koga sam poznavao", rekao je tiho. "Ali," dodao je polako kaoda odgonetava nešto za sebe, "zapravo, nisi poput nje. Izgledala je poputtebe, ali je bila krhka, nježna. Ranjiva. Iznutra i izvana."

"A ja nisam."

Proizveo je nekakav zvuk koji bi bio smijeh da je u njemu bilo imalo šaljivosti.

"Ne. Ti si borac. Ti si... svoja."

Elena je šutjela jedan trenutak. Nije mogla zadržati bijes, videći bol nanjegovu licu.

"Bio si joj jako blizak?"

"Da."

"Što se dogodilo?"

Nastala je dugačka pauza, toliko dugačka da je Elena pomislila kako joj ne namjerava odgovoriti. Ali naposljetku je rekao: "Umrla je."

Elena je ispustila drhtav uzdah. Posljednji ostatak njezine ljutnje rastopio se i nestao iz nje.

"Mora daje to užasno boljelo", rekla je tiho, misleći na bijeli nadgrobni kamen Gilbertovih koji je ležao okružen travom. "Jako mi je žao." Nije rekao ništa. Njegovo lice se ponovno zatvorilo i izgledao je kao da gleda u nešto daleko, nešto strašno i dirljivo što samo on može vidjeti. Ali u njegovu izrazu nije bila samo tuga. Usprkos svim njegovim zidovima, mogla je vidjeti izmučeni pogled nepodnošljive krivnje i osamljenosti. Pogled tako izgubljen i progonjen, da se pomakla prema njemu prije negoli je shvatila što radi.

"Stefane", prošaptala je. Izgledao je kao daje nije čuo, činio se kao da je nošen amo-tamo u svom vlastitom svijetu jada. Nije se mogla zaustaviti i položila je svoju ruku na njegovu. "Stefane, znam kako može boljeti..."

"Ne možeš znati", planuo je problijedjevši od bijesa u koji se razbuktala sva njegova mirnoća.

Spustio je pogled na njezinu ruku kao da je upravo sad shvatio da je tu, kao da se razbjesnio zbog njezine drskosti da ga dotakne. Zelene oči bile su raširene i tamne kada je sa sebe stresao njezinu ruku, zamahnuvši rukom prema gore kako bi je spriječio da ga ponovno dotakne, i nekako, umjesto toga uhvatio je njezinu ruku, a prsti su mu se čvrsto isprepleli s njezinima, držeći ih kao da mu o tome ovisi život. Zaprepašteno je pogledao u njihove isprepletene ruke. Zatim se njegov pogled polako pomaknuo s njihovih sklopljenih ruku na njezino lice. "Elena... " prošaptao je.

A onda je vidjela bol kako razbija njegov hladni pogled, kao da se jednostavno više ne može suprotstavljati. Poraz kad su se zidovi napokon srušili, a ona ugledala što je ispod.

I onda je bespomoćno sagnuo glavu prema njezinim usnama.

"Čekaj, stani tu", rekla je Bonnie. "Mislim da sam vidjela nešto." Mattov razbijeni Ford je usporio, skrećući postrance sa ceste gdje je gusto raslo bodljikavo grmlje.

Ondje je, dolazeći prema njima, svjetlucalo nešto bijelo.

"Oj Bože", rekla je Meredith. "To je Vickie Bennett."

Djevojka je posrnula na cesti ispred prednjih svjetala i ostala ondjeoklijevajući kad je Matt nagazio na kočnice. Njezina svijetlosmeda kosabila je zamršena i u neredu, lice prljavo a oči su joj se caklile. Na sebi jeimala samo tanki bijeli kombine.

"Stavite je u auto", rekao je Matt. Meredith je već otvarala vrata automobila. Iskočila je van i potrčala prema omamljenoj djevojci. "Vickie, jesi li dobro? Što ti se dogodilo?"

Vickie je zastenjala još uvijek gledajući ravno ispred sebe. A onda, iznenađena što vidi Meredith, privila se uz nju, zarivši joj nokte u ruke. "Bježite odavde", rekla je očiju punih očajničke žestine, glasa čudnog i muklog kao da ima nešto u ustima. "Svi, bježite odavde! Dolazi!" "Što dolazi? Vickie, gdje je Elena?" "Bježite odmah... "

Meredith je pogledala niz put, a zatim je odvela drhtavu djevojku nazad u automobil.

"Odvest ćemo te odavde," rekla je, "ali moraš nam reći što se stvarno dogodilo. Bonnie, daj mi tvoj šal. Smrzava se."

"Ozlijeđena je", rekao je Matt tmurno. "I u šoku je, ili nešto slično.

Pitanje je gdje su drugi? Vickie, je li Elena bila s tobom?"

Vickie je zajecala, stavljajući ruke na lice dok je Meredith namještala

Bonnien blještavi ružičasti šal oko njezinih ramena.

"Ne... Dick", rekla je nerazgovijetno. Izgledalo je kao da je boli dokpriča. "Bili smo u crkvi... bilo je užasno. Došlo je... kao izmaglicaposvuda unaokolo. Tamna izmaglica. I oči. Vidjela sam te plamteće očiondje u mraku. Opekle su me..."

"U deliriju je", rekla je Bonnie. "Ili histerična ili što god." Matt je govorio polako i jasno.

"Vickie, molim te, reci nam samo jednu stvar. Gdje je Elena? Što joj sedogodilo?"

"Ne znam." Vickie je podigla lice umrljano suzama prema nebu. "Dick i ja, bili smo sami. Bili smo... a onda je odjednom bilo posvuda oko nas.

Nisam mogla trčati. Elena je rekla da se grobnica otvorila. Možda je otuda došlo. Bilo je užasno "

"Bili su na groblju u srušenoj crkvi", Meredith je objašnjavala. "I Elena je bila s njima. A pogledajte ovo." Pri svjetlu u kabini automobila svi su mogli vidjeti duboke svježe ogrebotine koje su se spuštale niz Vickin vrat do čipkanog ruba njezina kombinea.

"Izgledaju kao životinjski tragovi", rekla je Bonnie. "Možda tragovi mačjih pandža."

"Nikakva mačka nije dohvatila onog starca ispod mosta", rekao je Matt. Lice mu je bilo blijedo i napeto. Meredith je slijedila njegov pogled, a onda je odmahнула glavom.

"Matt, moramo je prvo odvesti nazad. Moramo", rekla je.

"Slušaj me, zabrinuta sam za Elenu isto koliko i ti. Ali Vickie treba liječnika, a mi trebamo nazvati policiju. Nemamo izbora. Moramo se vratiti."

Matt je još jedan dugi trenutak nepomično promatrao put, a onda je siktavo izdahnuo. Zalupivši vratima, ubacio je u brzinu i zaokrenuo, a svaki mu je pokret bio silovit. Cijelim putem nazad Vickie je u grču pričala o očima.

Elena je osjetila kako Stefanove usne dodiruju njezine. I... bilo je tako lako. Sva pitanja odgovorena, svi strahovi umireni, sve sumnje otklonjene. Nije osjećala samo strast, već iscrpljujuću nježnost i ljubav toliko snažnu da je od nje drhtala iznutra. Snaga te ljubavi bila bi zastrašujuća, samo što nije mogla osjećati strah dok je bila s njim. Stigla je doma.

Tu je pripadala, napokon ga je pronašla. Sa Stefanom je bila doma. Neznatno se povukao unatrag, a ona je mogla osjetiti da je zabrinut. "O, Elena", šapnuo je, ne odvajajući svoje usne od njezinih. "Ne možemo..."

"Već jesmo", prošaptala je i ponovno ga privukla. Gotovo kao da je mogla čuti njegove misli, osjetiti što on osjeća. Užitek i čežnja strujali su među njima, povezujući ih, privlačeći ih. I Elena je osjetila izvor dubljih osjećaja u njemu. Želio ju je držati zauvijek, zaštititi je od svih zala. Želio ju je obraniti od bilo kakvog zla koje joj je prijetilo. Želio je spojiti njezin život sa svojim.

Osjetila je lagan pritisak njegovih usana na svojim i jedva da je mogla podnijeti njihovu slatkoću. *Da*, pomislila je. Uzbuđenje se mreškalo kroz nju kao valovi na mirnom, bistrom jezercu. Utapala se u tome, u radosti koju je osjećala za Stefana i slasnom odgovoru na poplavu osjećaja u sebi. Stefanova ljubav ju je obasjavala, sjajila kroz nju, osvjetljavajući poput sunca svako tamno mjesto u njezinoj duši. Drhtala je od užitka, ljubavi i čežnje.

Lagano ju je povukao unatrag, kao da nije mogao podnijeti da se odvoji od nje, i pogledali su jedno drugome u oči sa začuđenom radošću. Nisu govorili. Nije bilo potrebe za riječima. Milovao joj je kosu dodirom tako laganim da ga je jedva mogla osjetiti, kao da se boji da bi se mogla slomiti u njegovim rukama. Tada je shvatila da mržnja nije bila razlog zašto ju je tako dugo izbjegavao. Ne, uopće se nije radilo mržnji. Elena nije imala nikakvu predodžbu koliko je vremena prošlo prije nego što su tiho sišli niza stepenice pansiona. U bilo kojem drugom trenutku, bila bi ushićena što ulazi u Stefanov elegantni crni automobil, ali večerasga je jedva opazila. Držao je njezinu ruku dok su se vozili pustim ulicama. Prva stvar koju je Elena vidjela dok su se približavali njezinoj kući bila su svjetla.

"To je policija", jedva je progovorila. Bilo je čudno razgovarati nakonšto su toliko dugo bili tihi. "A to je Robertov automobil na kolnom prilazu, a ondje je i Mattov", kazala je. Pogledala je Stefana, a mir koji ju je ispunjavao kao da je iznenada iščeznuo. "Pitam se što se dogodilo.

Misliš li da im je Tyler već rekao...?"

"Čak ni Tyler ne bi bio tako glup", odvratio je Stefan.

Zaustavio se iza jednog od policijskih automobila, a Elena je nevoljkoodvojila ruku od njegove. Cijelim srcem je samo željela da ona i Stefan mogu biti sami zajedno, da se ne moraju nikad suočiti sa svijetom.

Ali tome nije bilo pomoći. Išli su po puteljku prema vratima koja su bila otvorena. Kuća je iznutra bila preplavljena svjetlošću.

Ulazeći, Elena je ugledala kako se prema njoj okreću deseci lica.

Izenada je pomislila kako im mora izgledati, stojeći na ulaznim vratima u preširokom crnom baršunastom ogrtaču sa Stefanom Salvatoreom pokraj sebe. A onda je teta Judith vrisnula i istovremeno je primila unaručje, tresući i grleći je.

"Elena! O, hvala Bogu da si dobro. Ali gdje si bila? I zašto nisi nazvala?"

Shvaćaš li što smo svi preživjeli zbog tebe?"

Elena je zbunjeno zurila oko sebe. Nije ništa shvaćala.

"Samo nam je drago da si se vratila", rekao je Robert.

"Bila sam u pansionu sa Stefanom", rekla je polako. "Teta Judith, ovo je

Stefan Salvatore, on ondje unajmljuje sobu. On me je i dovezao nazad."

"Hvala ti", teta Judith je rekla Stefanu preko Elenine glave. A zatim se odmaknula da pogleda u Elenu i rekla: "Ali tvoja haljina, tvoja kosa, što se dogodilo?"

"Ne znate? Onda vam Tyler nije ništa rekao. Ali zašto je onda policija ovdje?"

Elena se instinktivno polako približila Stefanu, a osjetila je kako se i on zaštitnički primiče njoj.

"Tu su jer je Vickie Bennett noćas napadnuta na groblju", rekao je Matt. On, Bonnie i Meredith stajali su iza tete Judith i Roberta; izgledali su kao da im je laknulo i kao da im je pomalo neugodno i bili su prilično iscrpljeni. "Pronašli smo je možda prije dva-tri sata i od tada te tražimo." "Napadnuta?" preneraženo je rekla Elena. "Tko ju je napao?" "Nitko ne zna", rekla je Meredith.

"Pa sada, možda nije ništa zabrinjavajuće", rekao je Robert utješno. "Liječnik je rekao da je doživjela napad panike i da je pila. Cijela stvar je možda bila proizvod njezine mašte."

"One ogrebotine nisu izmišljene", rekao je Matt, pristojno, ali nepopustljivo.

"Kakve ogrebotine? O čemu pričate?" Elena je zahtijevala odgovor, gledajući od jednog lica do drugog.

"Ja ću ti reći", rekla je Meredith i jezgrovito objasnila kako su ona i ostali pronašli Vickie. "Stalno je govorila kako ne zna gdje si ti i da je bila sama s Dickom kad se sve dogodilo. A kada smo je vratili ovamo, liječnik je rekao da nije mogao otkriti ništa konkretno. Zapravo, osim ogrebotina, nije imala nikakvih ozljeda, a one su mogle biti od mačke." "Na njoj nije bilo nikakvih drugih znakova?" oštro je izgovorio Stefan. Progovorio je prvi put otkada su ušli u kuću i Elena je pogledala u njega iznenađena njegovim tonom.

"Ne", rekla je Meredith. "Naravno da joj mačka nije razderala odjeću, ali Dick je mogao. O, i njezin jezik je bio izgrižen." "Molim?" rekla je Elena.

"Odnosno jako izgrižen. Mora da je jako krvario i sada je boli dok govori."

Stefan je zanijemio pokraj Elene.

"Je li imala nekakvo objašnjenje za to što se dogodilo?"

"Bila je histerična", Matt je progovorio. "Doista histerična, govorila jenesuvislo. Stalno je lupetala o očima i tamnoj izmaglici i kako nijemogla potvrditi, zbog čega liječnik misli da se možda radi o nekoj vrstihalucinacije. Ali iz onoga što se može razabrati, čini se da su ona i Dick

Carter oko ponoći bili u ruševnoj crkvi pokraj groblja i da je nešto ušlo iondje ju napalo."

Bonnie je nadodala:

"Nije napalo Dicka, što barem pokazuje da to nešto ima nekakvog ukusa. Policija ga je pronašla onesviještenog na podu crkve, a on se ne sjeća ničega."

Ali Elena je jedva čula posljednje riječi. Nešto je krenulo strašno naopako sa Stefanom. Nije mogla reći kako je to znala, ali je znala. Ukočio se kada je Matt prestao govoriti, i sada, iako se nije pomaknuo, ona je osjetila kao da ih razdvaja neka velika udaljenost, kao da su ona i on na suprotnim stranama sante leda koja puca. Progovorio je strašno suzdržanim glasom koji je već bila čula u sobi: "U crkvi, Matte?"

"Da, u ruševnoj crkvi", Matt je rekao.

"I siguran si da je ona rekla da je bila ponoć?"

"Nije bila sigurna, ali misli da je bilo tako. Mi smo je pronašli nedugo zatim. Zašto?"

Stefan nije rekao ništa. Elena je osjetila kako se bezdan među njima širi. "Stefane", prošaptala je. Zatim je očajno glasno rekla: "Stefane, što je?" Odmahnuo je glavom.

Nemoj me isključivati, pomislila je, ali on je nije htio čak ni pogledati. "Hoće li preživjeti?" upitao je naglo.

"Liječnik je rekao da joj nije toliko loše", Matt je rekao. "Nitko čak nije ni natuknuo da bi mogla umrijeti."

Stefanovo kimanje glavom bilo je iznenadno, a onda se okrenuo Eleni.

"Moram ići", rekao je. "Sada si sigurna."

Uhvatila ga je za ruku dok se okretao.

"Naravno da sam sigurna", rekla je. "Zahvaljujući tebi."

"Da", odgovorio je. Ali u njegovim očima nije bilo odgovora. Bile suskrivene, tmurne.

"Nazovi me sutra."

Stisnula mu je ruku, pokušavajući mu prenijeti svoje osjećaje dok su svi ti pogledi bili upereni u nju. Prisilila ga je da razumije.

Pogledao je prema dolje u njihove ruke bez ikakva izraza, u zatimpolako nazad u nju. A onda je napokon uzvratio stisak njezinih prstiju.

"Da, Elena", prošaptao je, ne prestajući je gledati u oči.

Sljedećeg trenutka je otišao.

Duboko je udahnula i okrenula se prepunoj sobi.

Teta Judith je još uvijek bila nervozna, njezin pogled fiksiran na Eleninu poderanu haljinu koja se nazirala ispod ogrtača. "Elena," rekla je "što se dogodilo!"

Pogled je usmjerila prema vratima kroz koja je upravo izišao Stefan. Nekakav histeričan smijeh nadirao je niz Elenino grlo, ali ga je s mukom obuzdala.

"Stefan to nije učinio", rekla je. "Stefan me je spasio."

Osjetila je kako joj se lice grči, i pogledala je u policajca koji je stajaoiza tete Judith.

"Bio je to Tyler, Tyler Smallwood..."

Deveto poglavlje

Ona nije bila utjelovljenje Katherine.

Vozeći se natrag prema pansionu, u tišini izbljedjele boje lavande prije svitanja, Stefan je razmišljao o tome.

To je rekao i njoj i bila je to istina, ali tek sada je shvaćao koliko dugo je išao prema tom zaključku. Već tjednima je bio svjestan svakog Elenina daha i pokreta i pobrojao je sve različitosti.

Elenina kosa bila je nijansu ili dvije svjetlija od Katherinine i Elenine obrve i trepavice su bile tamnije. Katherinine su bile skoro srebrnaste. A bila je i viša od Katherine za čitav raspon dlana. I kretala se većom slobodom; djevojke ovog doba osjećale su se ugodnije u svojim tijelima. Čak ni njezine oči, te oči zbog kojih se skamenio od šoka prepoznavanja tog prvog dana, zapravo, nisu bile iste. Katherinine oči su obično bile raširene od naivnog čuđenja ili oborene prema dolje kako je bilo primjereno mladoj djevojci u kasnom petnaestom stoljeću. Ali Elenine oči su te izravno susretale, gledale su te postojano i bez ustezanja. I ponekad bi se suzile s odlučnošću ili izazivački na način na koji to Katherine nikada nije činila.

U gracioznosti i po privlačnosti bile su jednake. Ali ondje gdje je Katherine bila bijela mačkica, Elena je bila snježnobijela tigrica. Dok se vozio kraj stabala javora Stefan je ustuknuo pred sjećanjem koje se naglo pojavilo. Neće razmišljati o tome, neće si dopustiti... ali slike su se već odmotavale pred njim. Kao da se rastvorio časopis i nije mogao ništa osim bespomoćno zuriti u stranicu dok se priča odigravala u njegovu pamćenju.

Bijelo, tog dana Katherine je nosila bijelo. Novu bijelu haljinu od venecijanske svile s prorezanim rukavima krojenim tako da su ispod otkrivali elegantnu lanenu haljinu. Oko vrata je imala ogrlicu od zlata i bisera, a na ušima sićušne biserne naušnice u obliku kapi. Bila je vrlo ushićena novom haljinom koju je njezin otac naručio posebno za nju.

Radila je piruete ispred Stefana, podižući u malenoj ruci haljinu dugu do poda da pokaže podsuknju protkanu brokatnim šarama... "Vidiš, čak ima izvezene i moje inicijale. Tata je uredio da to naprave. Mein lieber Papa..." Glas joj je odlutao, i zaustavila se u vrtnji, jednu

ruku polako namještajući na stranu. "Ali što nije u redu, Stefane? Ne smiješiš se."

Nije mogao čak ni pokušati.

Pogled na nju kako tamo stoji, bijelu i zlatnu kao neko nezemaljsko priviđenje predstavljao mu je fizičku bol. Nije znao kako bi mogao živjeti ako je izgubi.

Prsti su mu se grčevito zatvorili oko hladnog ugraviranog metala. "Katherine, kako se mogu smijati, kako mogu biti sretan kada... "

"Kada?"

"Kada te vidim kako gledaš Damona." Eto, izgovorio je. Nastavio jebolno: "Prije negoli se on vratio doma, ti i ja smo bili zajedno svaki dan.

Moj i tvoj otac su bili zadovoljni i razgovarali su o planovima zavjenčanje. Ali sada su dani kraći, ljeto je skoro prošlo, a ti provodiš istovremena s Damonom koliko i sa mnom. Jedini razlog zašto mu otac dopušta da ostane ovdje je zato što si ti to tražila. Ali zašto si to tražila,

Katherine? Mislio sam da ti je stalo do mene."

Njezine plave oči bile su ispunjene očajem.

"Meni je zaista stalo do tebe, Stefane. O, pa znaš da jest!"

"Zašto se onda zauzimaš za Damona kod mog oca? Da nije tebe, već biodavno izbacio Damona na ulicu... "

"Što bi se sigurno svidjelo tebi, mali moj brate."

Glas na vratima bio je ugladen i arogantan, ali kada se Stefan okrenuo, vidio je da su Damonove oči tinjale vatrom.

"O, ne, to nije istina", izgovorila je Katherine. "Stefan te nikada ne bi želio vidjeti povrijeđenog." Damonova usna se izvila i dobacio je Stefanu ironičan pogled dok se kretao prema Katherine. "Možda ne", rekao joj je, a glas mu je najedanput omekšao. "Ali moj brat je u pravu barem što se tiče jedne stvari. Dani postaju kraći i tvoj otac će ubrzo napustiti Firencu. I odvest će tebe sa sobom, osim ako nemaš razloga za ostanak."

Osim ako nemaš muža s kojim bi ostala. Riječi su bile neizgovorene, ali svi su ih čuli. Barun je toliko volio svoju kćer da je ne bi prisilio da se uda protiv svoje volje. Na kraju će to morati biti Katherinina odluka. Katherinin izbor.

Sada kada je tema načeta Stefan više nije mogao šutjeti.

"Katherine zna da mora napustiti oca u nekom trenutku..." započeo jerazmahujući se svojim tajnim znanjem, ali ga je brat prekinuo.

"A da, prije negoli stari postane sumnjičav", Damon je izrekao nemarno.

"Čak se i otac, koji najviše luduje za svojom kćeri, mora početi pitati zašto njegova kći izlazi samo noću."

Ljutnja i povrijeđenost prohujali su Stefanom. Dakle, bila je istina, Damon je znao. Katherine je podijelila svoju tajnu i s njegovim bratom.

"Zašto si mu rekla, Katherine? Zašto? Što možeš vidjeti u njemu: čovjeka koji ne mari ni za što osim za svoja osobna zadovoljstva? Kakote on može učiniti sretnom kada misli samo na sebe?"

"A kako te ovaj dječak može učiniti sretnom kada ne zna ništa osvijetu?" Damon se umiješao, s prezirom u glasu, oštrim kao britva.

"Kako će te on zaštititi kada se nikada nije suočio sa stvarnošću? Proveo je život među knjigama i slikama, i neka i ostane ondje."

Katherine je tresla glavom u agoniji, a njezine oči plave poput draguljabile su zamagljene suzama.

"Nijedan od vas ne razumije", rekla je. "Mislite da se ja mogu udati i doseliti ovamo kao svaka dama iz Firence. Ali ja ne mogu biti kao druge dame. Kako mogu imati kućanstvo s poslugom koja će pratiti svaki moj pokret? Kako mogu živjeti na jednom mjestu kada će ljudi vidjeti da me godine ne dotiču? Za mene nikad neće biti normalnog života." Udahnula je duboko i naizmjenice pogledala obojicu. "Onaj koji izabere biti moj muž mora se odreći života na sunčevoj svjetlosti", prošaputala je. "Mora odabrati život pod mjesecom i u satima tame."

"Onda ti moraš odabrati nekoga tko se ne plaši sjena", Damon je rekao, a Stefan je bio iznenađen silinom njegova glasa. Nikada nije čuo Damona da govori tako iskreno ili s tako malo izvještačenosti. "Katherine, pogledaj mog brata, hoće li se moći odreći sunčeve svjetlosti? Previše je vezan za obične stvari: svoje prijatelje, svoju obitelj, svoju dužnost prema Firenci. Tama bi ga uništila."

"Lažljivče!" povikao je Stefan. Sada je uskipio. "Ja sam snažan isto koliko i ti, brate, i ne plašim se ničega ni u sjeni ni na sunčevoj svjetlosti. A ja volim Katherine više od prijatelja ili obitelji. " ".ili svoje

dužnosti? Voliš li je dovoljno da odustaneš i od toga?" "Da", Stefan je rekao prkosno. "Dovoljno da odustanem od svega." Damon se nasmijao jednim od svojih iznenadnih, uznemirujućih osmijeha. Onda se okrenuo Katherine.

"Cini se", izgovorio je, "da će izbor biti samo tvoj. Imaš dva proscia za svoju ruku, hoćeš li uzeti jednog od nas ili nijednog?" Katherine je polako pognula svoju zlatnu glavu. Onda je podigla vlažne plave oči prema obojici.

"Dajte mi da razmislim do nedjelje. I u međuvremenu me ne smijete obasipati pitanjima."

Stefan je kimnuo protiv volje. Damon je rekao: "A u nedjelju?"

"U nedjelju navečer ću, u sumrak, izabrati."

Sumrak... ljubičasta duboka tama sumraka...

Baršunaste nijanse blijedjele su oko Stefana, a on je došao sebi. Nije bio sumrak već zora koja je obojila nebo oko njega. Izgubljen u svojim mislima dovezao se do ruba šume.

Prema sjeverozapadu je mogao vidjeti most Wickery i groblje. Novo sjećanje mu je pokrenulo udaranje bila.

Rekao je Damonu da je voljan odustati od svega zbog Katherine. A to je bilo upravo ono što je učinio. Odrekao se prava na sunčevo svjetlo i postao biće tame poput nje. Lovac osuđen da ga zauvijek love, lopov koji mora krasti život kako bi napunio svoje vene. A možda i ubojica.

Ne, rekli su da ona djevojka Vickie neće umrijeti. Ali zato bi njegova sljedeća žrtva mogla. Najgora stvar vezana uz njegov posljednji napad bila je ta da se ničeg nije sjećao. Sjećao se slabosti, neodoljive potrebe, i sjećao se posrtanja kroz crkvena vrata, ali ničega poslije. Elenin vrisak vratio mu je prisebnost odjekujući u njegovim ušima i pojurio je prema njoj ne prestajući misliti o tome što se moglo dogoditi. Elena... Za trenutak je osjetio navalu čiste radosti i strahopoštovanja, zaboravljajući sve ostalo. Elena, topla kao sunčeva svjetlost, nježna kao jutro, ali čelične srži koja se ne može razbiti. Bila je poput vatre koja gori u ledu, poput oštrog ruba srebrnog bodeža.

No, je li imao pravo voljeti je? Baš su je njegovi osjećaji prema njoj dovodili u opasnost. Što ako sljedeći put kad ga obuzme potreba

Elena bude najbliže živuće ljudsko biće, najbliža krvna žila ispunjena toplom krvi koja obnavlja?

Umrijet ću prije negoli je dotaknem, pomislio je, svečano obećavajući sebi. Prije negoli načnem njezine vene umrijet ću od žeđi. I zaklinjem se da ona nikad neće saznati moju tajnu. Nikad se neće morati odreći sunčeve svjetlosti zbog mene.

Iza njega je sijevalo nebo. Ipak, prije negoli je otišao odaslabo je jednu tragajuću misao potaknutu svom snagom njegova potmuloga bola u pozadini, tražeći neku drugu Moć koja bi mogla biti blizu. Tražeći neko drugo rješenje za ono što se dogodilo u crkvi.

Ali nije bilo ničega, nikakve naznake odgovora. Groblje mu se izrugivalo tišinom.

Elenu je probudilo sunce koje je sjalo u njezin prozor. Najednom se osjećala kao da se oporavila od dugotrajne gripe i kao da je božično jutro. Misli su joj bile zbrkane dok se uspravljala.

Oh. Posvuda ju je boljelo. Ali ona i Stefan, uz to, sve se moglo podnijeti. Onaj pijani kreten Tyler... Ali Tyler više nije bio važan. Ništa nije bilo važno osim da je Stefan voli.

Sišla je niza stepenice u spavaćici, a prema svjetlu koje se nakosilo na prozoru vidjela je kako je očito spavala jako dugo. Teta Judith i Margaret bile su u dnevnoj sobi.

"Dobro jutro, teta Judith." Zagrlila je iznenađenu tetu dugim, čvrstim zagrljajem. "Dobro jutro, malena." Oborila je Margaret s nogu i zaplesala s njom valcer po sobi. "I - o! Dobro jutro, Roberte!" Malčice posramljena zbog svojeg veselja i svjesna svoje oskudne odjeće, pustila je Margaret i pojurila u kuhinju.

Teta Judith je ušla. Iako je ispod očiju imala crne podočnjake, nasmiješila se. "Jutros si dobre volje."

"O, i jesam." Elena ju je ponovno zagrlila kako bi joj se ispričala za podočnjake.

"Znaš da moramo ići do šerifova ureda razgovarati s njima o Tyleru." "Da." Elena je izvadila sok iz hladnjaka i napunila čašu. "Ali mogu li prvo otići do Vickie Bennett? Znam da je sigurno uzrujana, osobito zato što se čini da joj baš svi ne vjeruju." "Vjeruješ li joj ti, Elena?"

"Da," rekla je polako, "doista joj vjerujem. I, teta Judith," dodala je donoseći odluku, "i meni se nešto dogodilo u toj crkvi. Mislim..." "Elena! Bonnie i Meredith su te došle vidjeti." Robertov glas se začuo iz hodnika. Atmosfera povjerljivosti se rasplinula.

"O... pošalji ih unutra", Elena je viknula i srknula gutljaj soka od naranče. "Ispričat ću ti o tome kasnije", obećala je teti Judith dok su se koraci približavali kuhinji.

Bonnie i Meredith su zakoračile na ulazna vrata, držeći se neuobičajeno formalno. Elena se i sama osjećala nespretno i pričekala je da teta izađe iz prostorije prije nego što je progovorila.

Zatim je pročistila grlo, pogleda prikovana za izlisanu pločicu u podu. Kradomice je brzo pogledala prema gore i vidjela kako i Bonnie i Meredith zure u tu istu pločicu.

Prasnula je u smijeh, a na taj zvuk obje su podigle pogled. "Toliko sam sretna da se ne želim čak niti pokušati opravdati", izjavila je Elena, pružajući ruke prema njima. "I znam da bi mi trebalo biti žao zbog svega što sam rekla, i doista mi jest žao, ali samo ne mogu bitipatetična zbog toga. Bilo je grozno i zaslužujem da me se smakne, a sada, možemo li se pretvarati kao da se to nikad nije ni dogodilo?" "I treba ti biti žao, tako si odjurila od nas", Bonnie ju je ukorila dok su se sve tri istodobno zagrlile.

"I to, od svih ljudi, baš s Tylerom Smallwoodom", dodala je Meredith. "Dobro, naučila sam svoju lekciju što se toga tiče", Elena je rekla i za trenutak joj se lice zamračilo. Onda je Bonnie zavrištala smijući se. "A i ti si sama osvojila glavni zgoditak, Stefan Salvatore! Kad već pričamo o dramatičnim ulascima. Kad si se pojavila s njim na vratima, mislila sam da mi se priviđa. Kako si to učinila!" "Nisam. Samo se pojavio kao vitez u nekom od onih starih filmova." "Braneći tvoju čast", rekla je Bonnie. "Što može biti uzbudljivije?" "Mogu se dosjetiti jedne ili dviju stvarčica", kazala je Meredith. "Međutim, možda je Elena riješila i taj dio", rekla je Meredith. "Ispričat ću vam sve o tome", rekla je Elena, puštajući ih iz zagrljaja i zakoračivši unatrag. "Ali hoćete li prvo sa mnom do Vickine kuće? Željela bih razgovarati s njom."

"Što se nas tiče, možeš razgovarati s nama dok se oblačiš, dok hodaš i dok pereš zube", Bonnie je rekla odlučno. "I ako izostaviš samo jednu sićušnu pojedinost, bit ćeš suočena sa španjolskom

inkvizicijom." "Vidite," rekla je Meredith vragolasto, "sav rad gospodina Tannera se isplatio. Bonnie zna da španjolska inkvizicija nije rock bend." Elena se smijala u čistoj provali oduševljenja dok su se penjale uza stube. Gospođa Bennett je izgledala blijedo i umorno, ali ih je pozvala da uđu.

"Vickie se odmara; liječnik je rekao da je ostavimo u krevetu", objasnilaje s osmijehom koji je lagano zadrhtao.

Elena, Bonnie i Meredith su se nagurale u uski hodnik.

Gospođa Bennett je lagano pokucala na vrata Vickine sobe.

"Vickie, dušo, neke djevojke iz škole došle su te posjetiti. Nemojte jedugo zadržati", dodala je Eleni, otvarajući vrata.

"Nećemo", Elena je obećala. Zakoračila je u prekrasnu plavo-bijelu spavaću sobu, a djevojke su bile iza nje. Vickie je ležala u krevetu uspravljena na jastucima s pokrivačem navučeni do brade. Lice joj je bilo bijelo kao papir naspram plahte, a njezine oči s teškim kapcima nepomično su zurile ispred sebe. "Tako je izgledala i prošle noći", Bonnie je prošaputala. Elena se približila krevetu. "Vickie", tiho je rekla.

Vickie je nastavila zuriti, ali Elena je pomislila kako joj se disanje neznatno promijenilo.

"Vickie, možeš li me čuti? Elena Gilbert je."

Pogledala je nesigurno u Bonnie i Meredith.

"Izgleda da su joj dali sredstvo za smirenje", kazala je Meredith.

Ali gospođa Bennett nije rekla da su joj dali bilo kakve lijekove. Elenase, mršteći se, okrenula prema ravnodušnoj djevojci.

"Vickie, ja sam, Elena. Samo sam željela razgovarati o onome što sedogodilo prošle noći. Htjela bih da znaš kako ja vjerujem tvojoj verzijidogađaja." Elena je ignorirala oštri pogled koji joj je uputila Meredith inastavila. "A i željela sam te upitati..."

"Ne!"

Bio je to krik, bolan i prodoran, otrgnut iz Vickina grla. Tijelo koje je bilo mirno kao voštana figura eksplodiralo je u silovitu kretnju. Vickina svijetlosmeđa kosa šibala joj je obraze dok je trzala glavom naprijed-nazad, a njezine su ruke mahale po praznom zraku. "Ne! Ne!" vrištala je.

"Učini nešto!" Bonnie je protisnula. "Gospođo Bennett! Gospođo Bennett!"

Elena i Meredith su pokušavale zadržati Vickie na krevetu, a ona se borila protiv njih. Vrištanje se i dalje nastavljalo. Iznenada je Vickina majka bila pokraj njih, pokušavajući uhvatiti kćer, odgurujući ostale. "Što ste joj učinile?" povikala je.

Vickie je posegnula za majkom, smirujući se, ali onda su oči s teškimkopcima načas opazile Elenu preko ramena gospođe Bennett.

"Ti si dio svega toga! Ti si zla!" vrištala je histerično na Elenu. "Neprilazi mi!"

Elena je bila šokirana.

"Vickie! Samo sam te došla upitati..."

"Mislim da bi bilo bolje da sada odeš. Ostavi nas na miru", izjavila je gospođa Bennett, zastitnički zagrlivši svoju kćer. "Zar ne vidiš što joj radiš?"

Zaprepašteno šuteći, Elena je napustila sobu. Bonnie i Meredith su je slijedile.

"Mora da su lijekovi", rekla je Bonnie nakon što su izašle iz kuće. "Potpuno je skrenula."

"Jesi joj vidjela ruke?" Meredith je rekla Eleni. "Kada smo je pokušavali obuzdati, uhvatila sam je za ruku. Bila je hladna kao led." Elena je odmahнула glavom u svojoj zbunjenosti. Ništa od toga nije imalo smisla, ali ona neće dopustiti da joj to pokvari dan. Neće.

Očajnički je pretraživala misli koje bi neutralizirale prethodno iskustvo, koje bi joj dopustile da ustraje u svojoj sreći. "Znam", rekla je. "Pansion."

"Što?"

"Rekla sam Stefanu da me nazove danas, ali zašto mi umjesto toga ne bismo prošetale do pansiona? Nije daleko odavde." "Samo dvadeset minuta hoda", rekla je Bonnie. Razvedrila se. "Barem ćemo napokon moći vidjeti tu njegovu sobu."

"Zapravo," kazala je Elena, "mislila sam kako bi vas dvije mogle pričekati u prizemlju. Pa, ja ću ga uspjeti vidjeti samo na nekoliko minuta", dodala je, braneći se kada su je obje pogledale. Bilo je neobično, ali još nije željela dijeliti Stefana sa svojim prijateljicama. Bio joj je toliko nov da joj se doimao gotovo poput tajne. Gospođa Flowers je odgovorila na njihovo kucanje po ulaštenim hrastovim vratima. To je bila naborana mala patuljasta žena s iznenađujuće bistrim tamnim očima.

"Ti si sigurno Elena", rekla je. "Vidjela sam tebe i Stefana kako izlazite sinoć, a on mi je rekao kako se zoveš kada se vratio." "Vidjeli ste nas?" Elena je rekla, trgnuvši se. "Ja vas nisam vidjela." "Ne, ne nisi", izrekla je gospođa Flowers i smijuckala se zadovoljno. "Kako si ti lijepa djevojka, draga moja", dodala je. "Vrlo lijepa djevojka." Potapšala je Elenu po obrazu.

"Uh, hvala", rekla je Elena s nelagodom. Nije joj se svidio način na kojiju je fiksirao pogled tih očiju sličnih ptičjim. Pogledala je pokrajgospođe Flowers prema stubama. "Je li Stefan kod kuće?"

"Mora biti, osim ako nije odletio s krova!" kazala je gospođa Flowers iponovno se zasmijuljila. Elena se uljudno nasmijala.

"Mi ćemo ostati dolje s gospođom Flowers", Meredith je rekla Eleni, dok je Bonnie mučenički zakolutala očima. Skrivajući smiješak, Elena jekimnula i popela se uza stube.

Kako čudna stara kuća, ponovno je pomislila dok je otkrila još jedno stubište u spavaćoj sobi. Odavde su glasovi u prizemlju bili vrlo slabi, a dok se uspinjala stepenicama u potpunosti su izbljedjeli. Bila je obavijena tišinom, i kada je dospjela do slabo osvijetljenih vrata na vrhu, imala je osjećaj da je ušla u neki drugi svijet. Njezino kucanje zazvučalo je jako plaho.

"Stefane?"

Nije mogla ništa čuti iznutra, ali iznenada su se vrata rastvorila. Svatko danas mora izgledati blijedo i umorno, pomislila je Elena, a onda se našla u njegovu naručju. Te ruke stegle su se oko nje grčevito.

"Elena. O, Elena..."

Onda se povukao. Bilo je kao i prethodne noći; Elena je mogla osjetiti kako se među njima otvara ponor. Vidjela je kako mu se u očima stvara hladnoća.

"Ne", rekla je jedva i svjesna da je progovorila naglas. "Neću ti to dopustiti."

I povukla je njegova usta prema svojim.

Na trenutak nije bilo nikakva odgovora, a onda je zadrhtao i poljubac je postao žareći. Njegovi su se prsti zapleli u njezinoj kosi, a svemir se stisnuo oko Elene. Ništa drugo nije postojalo osim Stefana i osjećaja njegovih ruku oko nje i vatre na njegovim usnama. Nekoliko minuta, ili nekoliko stoljeća, kasnije su se razdvojili, oboje

uzdrhtali i Elena je vidjela da su Stefanove oči bile previše raširene, imao je samo tanku traku zelenog oko zjenica. Izgledao je omamljeno, a njegove usne, te usne!... bile su natečene.

"Mislim", rekao je, a ona je mogla čuti obuzdavanje u njegovu glasu, "da bismo trebali biti oprezni kada to činimo."

Elena je kimnula i sama omamljena. Ne u javnosti, mislila je. I ne dok Bonnie i Meredith čekaju dolje. I ne kada su potpuno sami, osim ako... "Ali možeš me samo držati", rekla je.

Kako čudno da se poslije te strasti mogla osjećati tako sigurnom, tako smirenom u njegovim rukama.

"Volim te", prošaptala je u grubu vunu njegova džempera. Osjetila je kako je njime prošao drhtaj. "Elena", ponovno je izgovorio, glasom na rubu očaja. Podigla je glavu.

"Što je loše u tome? Što može biti loše u tome, Stefane? Zar ti mene nevoliš?"

"Ja..." Bepomoćno je pogledao u nju, a onda su začuli glas gospođe Flowers kako zove slabim glasom sa dna stuba.

"Dečko! Dečko! Stefane!" Zvučalo je kao da lupa cipelom po rukohvatu.

Stefan je uzdahnuo.

"Bolje da odem i vidim što želi."

Odvojio se od nje, a iz lica mu se ništa nije moglo iščitati.

Ostavljena sama, Elena je preklopila ruke na prsima i drhturila. Tu je bilo tako hladno. Trebao bi ovdje imati grijanje, pomislila je, a oči su joj neusredotoceno lutale sobom dok se nisu napokon zaustavile natoaletnom stoliću od mahagonija koji je pregledala sinoć.

Kovčeg.

Bacila je pogled prema zatvorenim vratima. Ako se on vrati i uhvati je... Zaista to ne bi smjela, ali već je krenula prema stoliću. Sjeti se žene Modrobradog, rekla je sama sebi. Radoznanost ju je ubila. No njezini prsti već su bili na čeličnom poklopcu. Srce joj je kucalo ubrzano, usporilo se kada je otvorila poklopac.

U mutnoj svjetlosti, kovčeg joj se prvo učinio praznim i Elena se nervozno nasmijala. A što je ona očekivala? Carolineina ljubavna pisma? Krvavi bodež?

Onda je u kutu ugledala tanku crtu svile, uredno presavijenu nekoliko puta. Izvukla ju je van i provukla između prstiju. Bila je to

traka za kosu boje marelice koju je izgubila drugi dan škole. O, Stefane. Suze su je zapekle u očima, a ljubav u njezinim grudima navrla je bespomoćno je preplavljujući.

Toliko dugo? Stalo ti je do mene toliko dugo? O, Stefane, volim te... I nema veze ako mi to ne možeš reći, pomislila je. Začuo se zvuk s druge strane vrata i ona je brzo preklopila traku i ponovno je smjestila u kovčeg. Onda se okrenula prema vratima, treptanjem rastjerujući suze iz očiju.

I nema veze ako mi to ne možeš reći sada. Ja ću to govoriti za nas oboje. A jednog dana i ti ćeš naučiti.

7. listopada, oko 9:00 ujutro

Dragi Dnevniče, pišem ti ovo na nastavi trigonometrije i nadam se samo da me gospoda Halpern neće vidjeti.

Sinoć ti nisam imala vremena pisati, iako sam željela. Jučer je bio lud, konfuzan dan, kao i noć uoči Plesa za početakškolske godine. Dokjutros sjedim tu u školi, gotovo se osjećam kao daje sve što se dogodilo za vikend bio san. Loše stvari su bile jako loše, ali dobre stvari su bile iznimno, izrazito dobre.

Neću podizati kaznenu prijavu protiv Tylera. No, privremeno je udaljen iz škole i iz nogometne momčadi. Isto je i s Dickom, zato što se napio na plesu. Nitko to ne govori, ali mislim da mnogi misle kako je on odgovoran za ono što se dogodilo Vickie. Bonniena sestra jučer je vidjela Tylera u bolnici i rekla da ima masnice na oba oka, a cijelo mu je lice ljubičasto. Ne mogu a da se ne brinem što će se dogoditi kada se on i Dickjvrate u školu. Sada više no ikada imaju razloga mrziti Stefana. I tako dolazim do Stefana. Kada sam se jutros probudila, počela sam paničariti misleći:

"Što ako sve ovo nije istina? Što ako se nikada nije dogodilo ili ako se on predomislio?"

I teta Judith je bila zabrinuta za doručkom, jer opet nisam mogla jesti. Ali onda kada sam otišla u školu i vidjela ga u hodniku kraj tajništva, samo smo se pogledali. I znala sam. Kada je odlazio, točno prije negoli se okrenuo, nasmijao se pomalo ironično. I to sam također razumjela, i u pravu je, bolje da ne prilazimo jedno drugome u javnosti na hodniku osim ako ne želimo dati užitka tajnicama.

Definitivno smo skupa. Sada samo moram naći načina da to objasnim Jean-Claudeu. Ha-ha.

Ono što ne razumijem je zašto Stefan zbog toga nije sretan kao ja. Kada smo zajedno mogu osjetiti kako se on osjeća i znam kako me jako želi, koliko se mnogo brine. U njemu postoji neka gotovo očajnička glad kada me ljubi, kao da mi želi izvući dušu iz tijela. Poput crne rupe.

Još uvijek 7. listopada, sada oko 14:00

Dobro, ovdje je mala pauza, jer me je gospoda Halpern uhvatila.

Čaklje počela i naglas čitati što sam napisala, ali mislim da joj je onda sadržaj zamaglio naočale pa je prestala. Nije bila ushićena. Previše sam sretna da bih se brinula zbog nevažnih stvari poput pada na testu iz trigonometrije.

Stefan i ja smo ručali zajedno, odnosno barem smo otišli do ruba polja i sjedili s mojim ručkom. On se čaSnije ni potrudio donijeti nešto i naravno, ispostavilo se da ni on ni ja nismo mogli jesti. Nismo se previše dodirivali, stvarno nismo, ali puno smo razgovarali i promatrali jedno drugo. Želim ga dodirivati. Više od svakog dečka kojeg sam ikada poznavala. A znam da i on želi mene, ali se suzdržava. Jučer sam u njegovoj sobi pronašla nedvojben dokaz da me je promatrao od početka. Sjećaš se kako sam ti rekla da smo drugi dan škole Bonnie, Meredith i ja bile na groblju? Dakle, jučer sam u Stefanovoj sobi pronašla traku za kosu boje marelice koju sam nosila tog dana. Sjećam se kako mi je ispala iz ruke dok sam trčala, a on ju je sigurno pokupio i zadržao. Nisam mu rekla da znam, zato što on to očito želi tajiti, ali to pokazuje da mu je stalo do mene, zar ne?

Reći ću ti tko nije ushićen. Caroline. Po svemu sudeći ona ga je svaki dan odvlačila u fotografski kabinet tijekom ručka, a kada se danas nije pojavio išla ga je tražiti sve dok nas nije pronašla. Jadni Stefan, potpuno je zaboravio na nju, i bio je zgrožen samim sobom. Nakon što je otišla, mogla bih dodati, odvratno bolesno pozelenjevši, opisao mi je na koji se način zalijepila za njega prvi tjedan škole. Rekla je kako je opazila da on ništa ne jede za ručak, a ni ona jer je na dijete, pa zašto ne bi otišli na neko tiho mjesto i opustili se?

Zapravo, nije htio reći ništa loše o njoj (što je, ja mislim, njegovo poimanje pristojnosti, nešto što gospodin ne čini), ali je rekao da među njima nije bilo ničega. A mislim daje Caroline gore to što ju je zaboravio nego da ju je gađao kamenjem. Ipakse pitam zašto Stefan ne jede. Čudno za igrača nogometa.

Vh...oh. Gospodin Tanner je upravo prošao pokraj, a ja sam taman na vrijeme rastvorila bilježnicu preko dnevnika. Bonnie se smijulji iza svog udžbenika iz povijesti, mogu vidjeti kako joj se ramena tresu. A Stefan, koji je ispred mene, izgleda napeto kao da će svake minute iskočiti iz stolice. Matt me gleda onim pogledom 'tisi luđakinja', a Caroline zuri. Izgledam vrlo, vrlo nedužno, pišem s pogledom fiksiranim na gospodina Tannera koji je ispred. Tako da ćeš razumjeti zašto je sve ovo pomalo nesuvislo i zbrkano.

Posljednjih mjesec dana nisam baš sva svoja. Nisam mogla jasno razmišljati niti se koncentrirati na bilo što osim na Stefana. Toliko je toga ostalo neobavljeno da se gotovo bojim. Zadužena sam za Kuću duhova, a još nisam napravila nijednu stvar u vezi s tim. Sada imam točno tri i pol tjedna da sve organiziram, a ja želim biti sa Stefanom.

Mogla bih napustiti odbor. Ali to bi značilo ostaviti Bonnie i Meredith da snose odgovornost. A i stalno se sjećam onoga što je Matt rekao kada sam ga molila da nagovori Stefana da dođe na ples: "Ti želiš da se svatko i sve vrti oko Elene Gilbert".

To nije točno. Ili barem, ako je tako i bilo u prošlosti, neću više dopustiti da takoostane. Želim... o, ovo će zvučati potpuno glupo, ali želim biti dostojna Stefana.

Znam da on nikada ne bi iznevjerio dečke u timu samo da bi sebi udovoljio. Želimda bude ponosan na mene.

Želim da me voli onoliko koliko ja volim njega.

"Požuri!" zazvala je Bonnie s ulaznih vrata gimnastičke dvorane. Pokraj nje je čekao gospodin Shelby, školski domar.

Elena je bacila posljednji pogled na udaljene likove na terenu za nogomet, a onda nevoljko prešla asfaltnu cestu kako bi se pridružila Bonnie.

"Samo sam htjela reći Stefanu kamo idem", rekla je.

Nakon tjedan dana što su Stefan i ona bili zajedno, još uvijek je osjećalatrnce od uzbuđenja samo izgovarajući njegovo ime. Ovaj tjedan svake jevečeri došao u njezinu kuću, pojavljujući se na

vratima oko zalazasunca, u jakni s podignutom kragnom i s rukama u džepovima. Običnobi se prošetali u sumrak ili bi sjedili na trijemu i razgovarali.

Iako to nikada nije bilo izrečeno, Elena je znala kako Stefan sve to činikako ne bi prečesto ostali nasamo. Obavezno je to činio od noći kada je bio ples. Štitio je njezinu čast, Elena je pomislila zajedljivo i s boli, zato što je u srcu znala da tu ima nešto više.

"Preživjet će bez tebe jednu večer", rekla je Bonnie beščutno. "Ako počneš razgovarati s njim, nikad nećeš otići, a ja bih željela doći doma na vrijeme za večeru."

"Dobar dan, gospodine Shelby", Elena je rekla domaru koji je još uvijek strpljivo čekao. Na njezino iznenađenje svečano joj je namignuo. "Gdje je Meredith?" dodala je.

"Tu", rekao je glas iza nje, a Meredith se pojavila s kartonskom kutijom, ispunjenom fasciklima u kojima su bili papiri, i notesom u rukama. "Donijela sam ove stvari iz tvog ormarića."

"Jeste li sad sve tu?" kazao je gospodin Shelby. "U redu sada, djevojke, ostavite vrata zatvorena i zaključana, jeste li čule? Tako da nitko ne može ući unutra."

Na ulazu se Bonnie nakratko zaustavila.

"Sigurni ste da nikoga nema unutra?" pitala je oprezno.

Elena ju je lagano pogurnula udarcem između lopatica.

"Požuri", mimikom je neljubazno pokazivala. "Želim doći doma do večere."

"Nema nikoga unutra", rekao je gospodin Shelby, a usta su mu se trzala ispod brkova. "Ako vi, djevojke, trebate nešto, vičite. Bit ću u blizini." Zvuk zatvaranja vrata iza njih činio se nekako konačnim. "Posao", Meredith je rekla rezignirano i stavila kutiju na pod. Elena je kimnula, prelazeći pogledom veliku praznu dvoranu. Svake godine je Učeničko vijeće organiziralo Kuću duhova kao akciju za prikupljanje novčanih priloga. Elena je posljednje dvije godine, zajedno s Bonnie i Meredith, bila u odboru za ukrašavanje, ali biti predsjednica je bilo drugačije. Morala je donositi odluke koje će utjecati na sve, a čak se nije mogla ni osloniti na ono što su radili proteklih godina. Kuća duhova obično bi bila smještena u skladište u dvorištu drvarnice, ali s rastućom nelagodom u gradu odlučeno je kako je školska gimnastička dvorana sigurnija. Za Elenu je to značilo iznova osmisliti

unutarnje uređenje dvorane i to za manje od tri tjedna, koliko je preostalo do Noći vještica.

"Ovdje je, zapravo, prilično jezovito", tiho je rekla Meredith. I bilo je nekako uznemirujuće boraviti u velikoj, zatvorenoj dvorani, Elena je pomislila. Otkrila je kako govori tiše.

"Hajdemo je prvo izmjeriti", rekla je. Kretale su se po učionici, a koraci su im šuplje odjekivali. "U redu", rekla je Elena kada su završile. "Idemo raditi."

Pokušala je otresti taj osjećaj nelagode, govoreći sama sebi kako je glupo što se osjeća nemirno u školskoj dvorani, s Bonnie i Meredith pokraj sebe i cijelom nogometnom momčadi koja trenira ni dvjestotinjak metara dalje.

Njih tri su sjele na tribine s olovkama i notesima u rukama.

Elena i Meredith su provjerile crteže od prethodnih godina, dok je Bonnie grizla svoju olovku i zamišljeno buljila unaokolo. "Dakle, ovdje je dvorana", kazala je Meredith, crtajući shemu u svome notesu. "A tu bi morali ulaziti ljudi. E, sada bismo mogli imati Krvavi Leš na samom kraju... Usput, tko će biti Krvavi Leš ove godine?" "Mislim trener Lyman. Odlično je to izveo prošle godine, a i pomoći će da dečki iz nogometne momčadi ostanu pristojni." Elena je pokazala na njihov crtež. "OK, podijelit ćemo ovo i napraviti od toga srednjovjekovnu komoru za mučenje. Iz te prostorije bi morali izaći u sobu živih mrtvaca... "

"Mislim da bismo trebali imati druide", Bonnie je iznenada rekla. "Imati što?" upitala je Elena, a onda kada je Bonnie počela vikati "druu-idi" mahnula je pomirljivo rukom. "U redu, u redu, sjećam se. Alizašto?"

"Zato što su oni ti koji su izmislili Noć vještica. Zaista. Počelo je kao jedna od njihovih svetkovina, kada bi palili vatre i iznosili bundeve s izrezbarenim licima kako bi otjerali zle duhove. Vjerovali su da je to dan kada je linija između živih i mrtvih najtanja. A bili su strašni, Elena. Prinosili su ljudske žrtve. Mi bismo mogli žrtvovati trenera Lymana." "Zapravo, to i nije loša zamisao", rekla je Meredith. "Krvavi Leš bi mogao biti žrtva. Znate, na kamenom oltaru, s nožem i potocima krvi posvuda. A onda kada se stvarno približiš, on se iznenada uspravi." "I ti dobiješ srčani udar", dodala je Elena, ali morala je priznati da je to bila odlična zamisao. Iako joj je postajalo

malo mučno od samog razmišljanja o tome. A sva ta krv... ali, zapravo, to je bio sirup od brusnice.

Ostale djevojke su isto tako utihnule. Iz muške svlačionice, koja je bila pokraj, mogle su čuti zvuk tekuće vode i lupanje ormarića, a preko toga nerazgovijetne glasove koji su vikali.

"Trening je gotov", promrmljala je Bonnie. "Mora da je vani već mrak." "Da, i naš junak je sav utučen", rekla je Meredith, podižući obrvu prema Eleni. "Hoćeš poviriti?"

"Želim", odvrtila je Elena samo napola u šali. Najednom je atmosfera u sobi postala nekako turobna.

Upravo u tom trenutku ona je doista željela da može vidjeti Stefana, da može biti s njim.

"Jesi li čula bilo što više o Vickie Bennett?" odjedanput je upitala. "Pa", rekla je Bonnie nakon kratkog oklijevanja. "Čula sam da joj njezini roditelji dogovaraju psihijatra."

"Psihića? Zašto?"

"Pa... pretpostavljam kako misle da su one stvari koje nam je rekla halucinacije. A i čula sam da su njezine noćne more prilično strašne." "O", rekla je Elena.

Zvuci iz muške svlačionice su iščezavali i začule su kako su se vanjska vrata zalupila. *Halucinacije*, pomislila je, *halucinacije i noćne more*. Iz nekog razloga iznenada se sjetila one noći na groblju, one noći kada ih je Bonnie natjerala u trk pred nečim što nitko nije mogao vidjeti. "Bolje da se vratimo poslu", rekla je Meredith. Elena se preнула iz svojih maštanja i kimnula.

"Mi... mogli bismo imati groblje", Bonnie je rekla nesigurno kao da je pročitala Elenine misli. "U kući duhova, mislim."

"Ne", oštro je rekla Elena. "Ne, držat ćemo se onoga što imamo", dodalaje smirenijim glasom i ponovno se nadnijela nad notes.

Opet nije bilo zvuka osim mekanog struganja olovke i šuštanja papira.

"Dobro", napokon je Elena rekla. "Sada još samo trebamo izmjeritirazličite odjeljke. Netko bi morao otići iza tribina... Što je sad?"

Svjetla u dvorani su zatreperila i smanjila se na pola sjaja.

"O, ne", izgovorila je Meredith ogorčeno. Svjetla su ponovnozatreperila, ugasila se i ponovno prigušeno zasvijetlila.

"Ne mogu ništa pročitati", rekla je Elena, zureći u ono što je izgledalo kao bezobličan komad bijelog papira. Pogledala je u Bonnie i Meredith i gledala dvije bijele mrljice od lica.

"Sigurno nešto nije u redu s generatorom za slučaj nužde", rekla je Meredith. "Pronaći ću gospodina Shelbyja."

"Zar ne možemo to sutra dovršiti?" Bonnie je kazala tugaljivo.

"Sutra je subota", odvrátila je Elena. "A mi smo ovo trebale napraviti prošli tjedan."

"Pronaći ću gospodina Shelbyja", ponovno je rekla Meredith. "Hajde, Bonnie, ti ideš sa mnom." Elena je započela:

"Mogle bismo sve ići..." ali ju je Meredith prekinula.

"Ako odemo sve i ne budemo ga mogle pronaći, nećemo se moći vratiti unutra. Hajde, Bonnie, pa idemo samo do škole."

"Ali ondje je mračno."

"Mračno je svugdje, noćno je doba. Hajde, dvije smo pa ćemo biti sigurne." Povukla je neodlučnu Bonnie prema vratima. "Elena, ne puštaj nikoga unutra."

"Kao da mi vi to morate reći", rekla je Elena, puštajući ih van i promatrajući kako polako odmiču niz hodnik. U trenutku kada su se počele stapati s tamom, zakoračila je unutra i zatvorila vrata.

Dobro, ovo je fina zbrka, kako je običavala reći njezina majka. Elena se pomaknula prema kartonskoj kutiji koju je donijela Meredith i počela je vraćati i slagati fascikle i zabilješke. Pri ovom svjetlu mogla ih je vidjeti samo kao nejasne oblike. Nije se čulo ništa osim njezina vlastitog disanja i zvukova koje je proizvodila. Bila je sama u ogromnoj, mračnoj sobi..

Netko ju je promatrao.

Nije znala kako to zna, ali bila je sigurna. Netko je bio iza nje u tamnoj gimnastičkoj dvorani, promatrajući. Oči u tami, rekao je starac. Vickie je to isto rekla. A sada su oči bile na njoj.

Brzo se obazrela po prostoriji, naprežući oči kako bi razabrala sjene, pokušavajući čak i ne disati. Bila je prestravljena misliju da će je, ako ona načini nekakav zvuk, ta stvar koja je bila ondje pokušati zgrabiti. Ali nije mogla ništa vidjeti ni čuti.

Tribine su bile nejasni prijeteci oblici koji su se protezali u ništavnost. A na udaljenijem kraju dvorane bila je jednolična siva

magla. *Kao tamni veo*, pomislila je, i mogla je osjetiti kako joj je svaki mišić bolno napet dok je očajnički osluškivala.

O, Bože, kakav je to tihi šaputavi zvuk? Mora biti mašta... Molim te neka bude mašta.

Iznenada joj je um postao bistar. Mora izaći odavde, odmah. Tu je bila stvarna opasnost, ne samo maštarija. Nešto je bilo tamo, nešto zlo, nešto što ju je željelo. A bila je posve sama. Nešto se pomaklo u sjeni.

Vrisak joj se zaledio u grlu. Mišići su se isto tako smrznuli, ukočeni od užasa i neke neimenovane sile. Bespomoćno je promatrala kako se oblik u tami pomaknuo iz sjene i krenuo prema njoj. Činilo se kao da je sama tama oživjela i počela se stapati, dok je ona promatrala, poprimajući oblik, ljudski oblik, oblik mladića. "Oprosti ako sam te preplašio."

Glas je bio ugodan s neznatnim naglaskom koji nije mogla odrediti. Nije uopće zvučao kao da mu je žao.

Olakšanje je bilo tako iznenadno i potpuno da je bilo bolno. Klonula je i začula izdisaj svog vlastitog daha.

To je bio samo dečko, neki bivši učenik ili pomoćnik gospodina Shelbyja. Običan dečko koji se lagano smiješio kao da ga je zabavljalo što se ona skoro onesvijestila.

Dobro... možda ne posve običan. Bio je izrazito lijep. Lice mu je bilobljedo pri umjetnoj rasvjeti, ali je mogla vidjeti da su mu crte lica podčuperkom tamne kose lijepo definirane i skoro savršene. Te jagodične kosti bile su san svakog kipara. I bio je skoro nevidljiv jer je nosio crno:mekane crne čizme, crne traperice, crni džemper i kožnatu jaknu.

Još uvijek se nemoćno osmjevivao. Elenino olakšanje se pretvorilo uljutnju.

"Kako si ušao?" htjela je znati. "I što radiš ovdje? Nitko drugi ne smije biti u gimnastičkoj dvorani."

"Ušao sam kroz vrata", rekao je. Glas mu je bio blag, ugodan, ali je još uvijek u njemu mogla čuti zaigranost i to ju je zbunjivalo.

"Sva su vrata zaključana", glatko je odvratila optužujućim tonom.

Podigao je obrve i nasmijao se.

"Jesu li?"

Elena je osjetila još jedan drhtaj straha, a dlačice na stražnjem dijelu vrata su joj se uspravile.

"Trebala su biti", rekla je najledenijim glasom kojim je raspolagala. "Ljuta si", rekao je ozbiljno. "Rekao sam da mi je žao što sam te preplašio."

"Nisam se preplašila!" odbrusila je. Nekako se blesavo osjećala pred njim, kao dijete kojem udovoljava netko mnogo stariji i obrazovaniji. To ju je još više razljutilo. "Samo sam se trgnula", nastavila je. "Što baš i ne iznenađuje, osobito kada ti na taj način vrebaš u mraku." "Zanimljive stvari se događaju u mraku... ponekad!" Još uvijek joj se smiješio; mogla je to razabrati po njegovim očima. Prišao je korak bliže i ona je mogla vidjeti da su te oči neobične, skoro crne, ali s neobičnim sjajem u njima. Kao da bi mogao gledati sve dublje dok ne upadneš u njih i nastaviš padati zauvijek.

Shvatila je da zuri. Zašto se svjetla nisu upalila? Htjela je izaći odatle. Pomaknula se, tako da se rub tribine našao između njih, pa na hrpu počela slagati preostale mape. Zaboravi ostatak posla večeras. Sve što je sada željela bilo je otići.

Ali neprekidna tišina izazivala je u njoj nelagodu. On je samo stajao ondje, nepomičan, promatrajući je. Zašto ne kaže nešto?

"Tražiš li nekoga?" Bila je ljuta na sebe jer je ona bila ta koja je progovorila.

Još uvijek je zurio u nju, te tamne oči su je fiksirale na način koji je u njoj izazivao osjećaj uznemirenosti. Progutala je. S pogledom na njezinim usnama promrmljao je:

"O, da."

"Što?" Zaboravila je što je pitala. Obrazi i grlo su joj se zarumenjeli, žareći se od krvi. Osjećala se kao da ima vrtoglavicu. Kad bi je samo prestao gledati...

"Da, došao sam ovdje tražiti nekoga", ponovio je, ne glasnije nego prije. Onda joj se u jednom koraku toliko približio da su bili razdvojeni samo kutom jednog sjedala na tribini.

Elena nije mogla disati. Stajao je tako blizu. Dovoljno blizu da ga je mogla dotaknuti. Mogla je osjetiti blag nagovještaj kolonjske vode i miris kože njegove jakne. A njegov pogled je još uvijek fiksirao njezin, nije mogla skrenuti pogled s njegovih očiju. Nikada dosad nije vidjela takve oči, crne kao ponoć, raširenih zjenica kao u mačke.

Ispunile su njezin pogled dok se naginjao prema njoj, savijajući glavu prema njezinoj. Osjetila je kako joj se oči napola zaklapaju, gubeći usredotočenost. Osjetila je kako joj se glava nagnula prema nazad, a usne se razdvojile.

Ne! Točno na vrijeme naglo je pomaknula glavu u stranu. Osjećala je kao da se povukla s ruba ponora.

Što to radim? pomislila je u šoku. *Bila sam spremna dopustiti mu da me poljubi. Potpunom strancu, nekome koga sam srela prije nekoliko minuta.*

Ali to nije bila najgora stvar. Tih nekoliko minuta dogodilo se nešto nevjerovatno. Tih nekoliko trenutaka zaboravila je na Stefana. Ali sada je njegova slika ispunila cijeli njezin um, a čežnja za njim bila je poput tjelesne fizičke boli.

Željela je Stefana, željela je njegove ruke oko sebe, željela je biti sigurna s njim. Progutala je. Nosnice su je pekle dok je teško disala. Pokušavala je održati glas čvrstim i dostojanstvenim.

"Ja idem sada", rekla je. "Ako tražite nekoga, mislim da bi bilo bolje da potražite negdje drugdje."

Čudnovato je gledao u nju, s izrazom koji nije mogla razumjeti. Bio je to spoj ozlovoljenosti i nametnutog poštovanja i nečega drugoga. Neštovruće i strastveno što ju je preplašilo na drugačiji način.

Pričekao je dok joj ruka nije bila na okrugloj kvaki na vratima, a glas muje bio tih, ali ozbiljan, bez traga razigranosti.

"Možda sam je već pronašao... Elena."

Kada se okrenula, nije mogla vidjeti ništa u tami.

Jedanaesto poglavlje

Elena je oteturala niz polumračni hodnik pokušavajući vizualizirati što se nalazi oko nje. Onda je svijet iznenada zatreperio svjetlošću i otkrila je da je okružena poznatim redovima garderobnih ormarića. Njezino olakšanje bilo je tako veliko da je skoro uskliknula. Nikada nije mislila da će biti tako radosna što samo može vidjeti. Stajala je cijelu minutu gledajući zahvalno unaokolo. "Elena! Što radiš tu vani?"

Bile su to Meredith i Bonnie koje su se žurile hodnikom prema njoj. "Gdje ste bile?" rekla je bijesno. Meredith je iskrivila lice.

"Nismo mogle naći Shelbyja. I kada smo ga napokon pronašle, spavao je. Ne šalim se", dodala je zbog Elenina skeptičnog pogleda. "Zaspao je. A onda ga nismo mogle probuditi. I sve dok se svjetla nisu ponovno upalila nije otvorio oči. Zatim smo krenule prema tebi. Ali, što ti radiš ovdje?"

Elena je oklijevala:

"Umorila sam se od čekanja", rekla je što je bezbrižnije mogla. "Ionako mislim da smo napravile dosta posla za jedan dan." "Ma nemoj", kazala je Bonnie.

Meredith nije rekla ništa, ali je pogledala Elenu oštrim, pronicavim pogledom. Elena je imala neugodan osjećaj kako te tamne oči vide ispod površine.

Cijeli vikend i tijekom sljedećeg tjedna Elena je radila na planovima za Kuću duhova. Nikad nije bilo dovoljno vremena da bude sa Stefanom i to je bilo razočaravajuće, ali je sam Stefan bio još više razočaravajući. Mogla je osjetiti njegovu strast prema njoj, ali je isto tako mogla osjetiti kako se bori protiv nje, još uvijek odbijajući biti s njom nasamo. I na mnogo načina on joj je još uvijek bio zagonetka kao i kada ga je prvi put vidjela.

Nikada nije govorio o svojoj obitelji ili svom životu prije dolaska u Fell's Church, a kad bi ona i postavila neko pitanje, on bi izbjegavao odgovore. Jednom ga je pitala nedostaje li mu Italija, je li mu žao što je tu došao. I za trenutak su mu se oči zasjajile, njihova zelena boja zasjala je poput odraza hrastova lišća u tekućem potoku. "Kako mi može biti žao kada si ti tu?" rekao je i poljubio je tako da su se sva njezina pitanja rasplinula. U tom trenutka Elena je znala što znači biti potpuno sretan. I ona je osjećala njegovu radost, i kada se povukao

unatrag vidjela je da mu je lice osvijetljeno kao da sunce sja kroz njega.

89

"O, Elena", prošaptao je.

Tako je bilo u dobrim danima. Ali u posljednje vrijeme ljubio ju je sve manje i ona je osjećala kako udaljenost među njima raste. Tog petka su ona, Bonnie i Meredith odlučile prespavati kod McCulloughovih. Nebo je bio sivo i prijetilo je da će početi kiša dok su ona i Meredith koračale prema Bonnienoj kući. Bilo je neuobičajeno hladno za sredinu listopada, a stabla poredana uz rub ceste već su osjetila ugriz hladnih vjetrova. Stabla javora plamtjela su grimizom, dok su stabla ginka bila blistavo žuta. Bonnie ih je pozdravila s vrata sa:

"Svi su otišli! Imamo cijelu kuću za sebe do sutra popodne kada se moja obitelj vraća iz Leesburga." Mahnula im je rukom da uđu unutra, grabeći preuhranjenog pekinezera koji je pokušavao izjuriti van. "Ne, Yangtze, ostani unutra. Yangtze, ne, nemoj! Ne!"

Ali bilo je prekasno. Yangtze je pobjegao i jurnuo na drugu stranu prednjeg dvorišta do jedine breze gdje je prodorno štektao gore prema granama dok su smotuljci sala na njegovim leđima poskakivali. "O, koga to proganja sada?" rekla je Bonnie, stavljajući ruke na uši. "Izgleda kao vrana" rekla je Meredith.

Elena se ukočila. Napravila je nekoliko koraka prema stablu, gledajući gore u zlatne listove. I bila je ondje. Ista vrana koju je već vidjela dva puta. Možda i tri puta, pomislila je, prisjećajući se tamnog oblika koji je odletio s hrastova na groblju.

I dok ju je gledala, osjetila je kako joj se trbuh grči u strahu i kako joj ruke postaju hladne. Vrana ju je nepomično promatrala svojim sjajnim tamnim okom, gotovo ljudskim ukočenim pogledom. To oko... gdje je već vidjela to oko?

Iznenada su sve tri djevojke poskočile unatrag kad je vrana oštro zagraktala, obrušivši se na njih s drveta. U posljednjem trenu se, umjesto na njih, s visine usmjerila prema malom psu koji je sada histerično lajao. Došla je na nekoliko centimetara od njegovih očnjaka, a onda se ponovno vinula prema gore, prelijećući kuću i nestajući u tamnim krošnjama orahovih stabala i dalje.

Tri su djevojke stajale ukočene od zaprepaštenja. Onda su se Bonnie i

Meredith pogledale i napetost se razbila u nervozan smijeh.

"Na tren sam pomislila da ide na nas", rekla je Bonnie, odlazeći premabijesnom pekinezzeru i vukući ga natrag u kuću dok je on još uvijekklajao.

"I ja", rekla je Elena tiho.

I dok je slijedila svoje prijateljice unutra nije im se pridružila u smijehu. Međutim, čim su ona i Meredith odložile svoje stvari večer je poprimila svoj uobičajeni tijek. Bilo je teško zadržati unutarnji nemir sjedeći u Bonnienoj pretrpanoj dnevnoj sobi kraj rasplamsane vatre sa šalicom vruće čokolade u ruci. Ubrzo su njih tri raspravljale o konačnim planovima za Kuću duhova i ona se opustila.

"U prilično smo dobroj formi", rekla je napokon Meredith. "Naravno, provele smo toliko vremena mozgajući o tuđim kostimima da nismo ni razmišljale o našima."

"Moj je jednostavan", rekla je Bonnie. "Ja ću biti druidska svećenica i samo mi treba vijenac od hrastova lišća u kosi i neka bijela haljina. Mary i ja je možemo sašiti za jednu noć."

"Ja mislim da ću biti vještica", rekla je Meredith zamišljeno. "Sve što mi treba je dugačka crna haljina. A što je s tobom, Elena?" Elena se nasmijala.

"Pa, trebala je to biti tajna, ali... teta Judith mi je dopustila da idem kod krojačice. Pronašla sam sliku renesansne haljine u jednoj od knjiga kojom sam se koristila za usmeni referat i precrtale smo je. Venecijanska svila, ledeno plava i apsolutno je prelijepa." "Zvuči prekrasno", dodala je Bonnie. "I skupo."

"Platit ću svojim novcem iz zaklade mojih roditelja. Nadam se samo da će se Stefanu svidjeti. To je iznenađenje za njega i... pa, samo se nadam da će mu se svidjeti."

"Što će biti Stefan? Pomaže li on oko Kuće duhova?" upitala je Bonnie radoznalo.

"Ne znam", Elena je rekla, oklijevajući. "Ne izgleda oduševljen sa svim tim oko Noći vještica."

"Teško ga je zamisliti zamotanog u poderane plahte i prekrivenog lažnom krvlju kao ostale dečke", složila se Meredith. "Izgleda... pa, predostojanstveno za to."

"Znam!" rekla je Bonnie. "Znam točno što on može biti i uopće se neće morati maskirati. Gledajte, on je stranac, nekako je blijed, ima taj prekrasni zamišljeni pogled... Stavimo ga u smoking i imamo savršenog grofa Drakulu!"

Elena se unatoč svemu nasmijala. "Dobro, pitat ću ga", rekla je.

"Kad već pričamo o Stefanu", rekla je Meredith, ukrstivši pogled svojih tamnih očiju s Eleninim, "kako stvari napreduju?" Elena je uzdahnula, odvrćajući pogled prema vatri. "Nisam... sigurna", naposljetku je polako rekla.

"Na trenutke je sve prekrasno, a onda opet..."

Meredith i Bonnie su izmijenile poglede, a onda je Meredith progovorila obzirno.

"Onda opet što?"

Elena je oklijevala, raspravljajući sama sa sobom. Onda se odlučila. "Samo tren", rekla je, ustala i požurila se uza stube. Vratila se s malom plavom baršunastom knjižicom u rukama.

"Zapisala sam nešto od toga sinoć kada nisam mogla spavati", kazala je. "Ovo će sve objasniti bolje nego što ja mogu sada." Pronašla je stranicu, duboko udahнула i počela:

17. listopada

Dragi Dnevniče, osjećam se užasno večeras. I moram to podijeliti s nekim.

Nešto ide strašno krivo sa mnom i Stefanom. U njemu ima neka grozna tuga koju ja ne mogu dosegnuti i to nas razdvaja. Ne znam što da učinim. Ne mogu podnijeti misao da ga izgubim. Ali on je tako nesretan zbog nečega i ne želi mi reći o čemu se radi, a ako mi u vezi toga ne vjeruje, ne vidim nikakve nade za nas.

Jučer kada me je zagrlio osjetila sam nešto glatko i okruglo ispod njegove majice, nešto na lančiću. Upitala sam ga, zadirkujući ga, je li to dar od Caroline. A on se samo ukočio i nije više htio pričati. Izgledalo je kao da je iznenada tisuću milja daleko, a njegove oči... bilo je toliko boli u njegovu pogledu da sam to jedva mogla podnijeti."

Elena je prestala čitati i tiho je pogledom pratila zadnje retke napisane u dnevniku.

Osjećam kao da ga je netko strašno povrijedio u prošlosti i da on to nikada nije prebolio. Ali mislim i da se plaši nečega, neke tajne koju se boji da ću ja otkriti. Kada bih samo znala o čemu se radi. Mogla bih mu dokazati da mi može vjerovati. Da mi može vjerovati bez obzira na to što se dogodi, do kraja. "Kada bih samo znala", prošaptala je.

"Kada bi samo što znala?" upitala je Meredith, a Elena je uplašeno podigla pogled.

"O, kada bih samo znala što će se dogoditi", brzo je rekla zatvarajući dnevnik. "Mislim, ako bih znala da ćemo naposljetku prekinuti, pretpostavljam da bih samo htjela završiti s tim. A da znam kako će na kraju sve ispasti dobro, ne bi mi smetalo ništa što se sada događa. No, ići dan za danom a da nisi siguran je strašno." Bonnie je zagrizla usnicu, onda se uspravila blistavih očiju.

"Mogu ti pokazati način kako ćeš saznati, Elena", rekla je. "Moja baka mi je otkrila način na koji možeš doznati za koga ćeš se udati. Zove se nijema večera."

"Da pogodim, stara druidska čarolija", rekla je Meredith.

"Ne znam koliko je stara", odvrtila je Bonnie. "Moja baka kaže da sunijeme večere oduvijek postojale. U svakom slučaju, djeluje. Mojamama je vidjela sliku moga oca kada je to isprobala, a mjesec danakasnije su se vjenčali. Lako je, Elena, a i što možeš izgubiti?"

Elena je pogledala od Bonnie prema Meredith.

"Ne znam", rekla je. "Ali, gledaj, zar ti doista vjeruješ..."

Bonnie se ponosno uspravila uvrijeđenog dostojanstva.

"Moju majku nazivaš lažljivicom? O, hajde, Elena, ne smeta pokušati.

Zašto ne?"

"Što bih trebala napraviti?" rekla je Elena sumnjičavo. Osjećala se neobično zaintrigirana, no u isto vrijeme prilično preplašena. "Lako je. Moramo sve pripremiti prije ponoći..."

Pet minuta prije ponoći Elena je stajala u dnevnoj sobi McCulloughovih, osjećajući se prije svega blesavo. Mogla je čuti mahnito Yangtzeovo lajanje iz stražnjeg dvorišta, ali u kući nije bilo zvuka osim sporog kucanja djedova sata. Slijedeći Bonniene upute postavila je jedan tanjur, jednu čašu i jedan set srebrnog posuđa na veliki crni stol od orahovine, cijelo to vrijeme ne izgovarajući ni riječi.

Zatim je upalila jedinu svijeću u svijećnjaku na sredini stola i stala iza stolice kraj postavljenog mjesta. Kako je Bonnie rekla, kad odbije ponoć Elena treba povući stolicu unatrag i pozvati svoga budućeg muža. U tom trenutku svijeća će se ugасiti i ona će ugledati sablastan lik na stolici.

Ranije bi se osjećala malo nelagodno zbog toga, nesigurna želi li vidjeti ikakve sablasne likove, čak i svog budućeg muža. Ali sada joj se cijela stvar činila luckasta i bezazlena. Kad je sat počeo odbijati ispravila se i bolje uhvatila naslon stolice. Bonnie joj je rekla da ga ne pušta dok obred ne završi.

O, ovo jest blesavo. Možda neće izgovoriti riječi... ali kada je sat počeo svečano zvoniti, začula je sebe kako govori.

"Uđi", rekla je samosvjesno praznoj sobi, izvlačeći stolicu. "Uđi, uđi..." Svijeća se ugасila.

Elena se trgnula u iznenadnoj tami. Osjetila je vjetar, hladan zapuh koji je ugасio svijeću. Vjetar je došao kroz vrata prema dvorištu koja su se nalazila iza nje, te se brzo okrenula, još uvijek držeći stolicu jednom rukom. Zaklela bi se da su ta vrata bila zatvorena. Nešto se pomaklo u tami.

Užas je preplavio Elenу, odnoseći njezinu samouvjerenost i bilo kakvu primjesu zabave. O, Bože, što je učinila, što je sebi prouzročila? Srce joj se stisnulo i osjetila se kao da je bez upozorenja bačena u najstrašnju noćnu moru. Nije samo bilo mračno već potpuno tiho; ništa se nije moglo vidjeti niti čuti, a ona je padala...

"Dopusti mi", rekao je glas, a svijetli plamen zapucketao je u tami. Jedan užasan, odvratan trenutak pomislila je da je to Tyler, prisjećajući se njegova upaljača u porušenoj crkvi na brežuljku. No, kada je svijeća na stolu oživjela, ugledala je blijedu ruku s dugačkim prstima koja ju je držala. Ne Tylerovu mesnatu crvenu šaku. Za tren je pomislila da je ruka Stefanova, ali onda je podigla pogled prema licu.

"Ti!" rekla je preneraženo. "Što ti radiš ovdje?" Pogledala je od njegovih vratima prema dvorištu, koja su zaista bila otvorena i kroz koja se vidio bočni travnjak. "Uvijek dolaziš nepozvan u tuđe kuće?" Ali ti si me pozvala da uđem." Glas mu je bio kakvog ga se i

sjećala, tih, ironičan i razigran. Sjetila se i osmijeha. "Hvala", dodao je i graciozno sjeo na stolicu koju je ona bila izvukla.

Trgnula je ruku s naslona.

"Nisam tebe pozivala", rekla je bespomoćno uhvaćena između ozlojeđenosti i neugode. "Što si radio motajući se oko Bonnienne kuće?" Nasmijao se. U svjetlu svijeće njegova tamna kosa sjala je gotovo kao neka tekućina, premekana i presjajna za ljudsku kosu. Lice mu je bilo jako blijedo, ali u isto vrijeme posve snažno. A njegov pogled uhvatio je njezin i prikovao ga.

* "Ljepota tvoja mi, Helena, nikejski su drevni brodi što lagano, mirisnoj po vodi..."

"Mislim da bi bilo bolje da sada odeš." Nije više željela razgovarati s njim. Njegov glas joj je činio neobične stvari, izazivao joj je osjećaj slabosti, uzrokujući joj toplinu u trbuhu. "Ne bi smio biti ovdje. Molim te."

Posegnula je za svijećom, namjeravajući je uzeti i ostaviti ga, suzbijajući vrtoglavicu koja je prijetila da je svlada. Ali prije negoli je mogla uhvatiti svijeću, on je napravio nešto izuzetno. Uhvatio je njezinu ispruženu ruku, ne grubo, već nježno, i držao je u svojim hladnim vitkim prstima. Onda joj je preokrenuo ruku, nagnuo svoju tamnu glavu i poljubio njezin dlan.

"Nemoj..." prošaptala je Elena ošamućeno.

"Pođi sa mnom", rekao je i podigao pogled prema njezinim očima. "Molim te, nemoj..." ponovno je prošaptala dok je svijet plovio oko nje. On je bio lud, o čemu je pričao?

Kamo da ide s njim? Ali osjećala se tako omamljeno, tako slabo.

On je stajao, podupirući je. Naslonila se na njega, osjetila je te hladneprste na prvom gumbu svoje košulje na vratu.

"Molim te, ne..."

"Sve je u redu. Vidjet ćeš." Povukao joj je košulju s vrata, njegova druga ruka bila je iza njezine glave.

"Ne." Iznenada joj se snaga vratila i ona se trgnula od njega, posrćući prema stolici. "Rekla sam ti da odeš i to sam i mislila. Gubi se, odmah!" Za trenutak se u njegovim očima uzburkao čisti bijes, tamni val prijetnje. Onda su se smirile i ohladile, a on se nasmijao, brzim, blistavim osmijehom koji se istog trena ugasio. "Otići ću", rekao je. "Za sada."

Zatresla je glavom i promatrala ga kako odlazi bez riječi kroz stražnja vrata prema dvorištu. Kada su se vrata zatvorila za njim, Elena je stajala u tišini, pokušavajući povratiti dah.

Tišina... ali nije trebalo biti tiho. Okrenula se zbunjeno prema djedovu satu i ugledala da je stao. Ali prije negoli je mogla detaljnije promotriti, začula je povišene glasove Meredith i Bonnie.

Požurila je niz hodnik, osjećajući neuobičajenu slabost u nogama, povlačeći košulju prema gore i zakopčavajući je. Stražnja vrata bila su otvorena i mogla je vani vidjeti dvije figure pognute nad nečim na travnjaku.

"Bonnie? Meredith? Što nije u redu?"

Bonnie je digla pogled kada im je Elena prišla. Oči su joj bile ispunjene suzama.

"O, Elena, mrtav je." Elena je s užasom zurila u mali svežanj kraj Bonnienih nogu. Bio je to pekinezer, koji je ležao na boku potpuno ukočen, otvorenih očiju. "O, Bonnie", rekla je.

"Bio je star," odvratila je Bonnie, "ali nisam očekivala da će otići tako brzo. Samo trenutak ranije je lajao."

"Mislim da bi bilo bolje da uđemo unutra", kazala je Meredith i Elena ju je pogledala i kimnula.

Večeras nije bila noć za boravak na otvorenom u mraku. Niti je bila noć za pozivanje nečega unutra. Sada je to znala, iako još uvijek nijerazumjela što se dogodilo. Tek kada su se vratile nazad u dnevnu sobu, otkrila je da je njezin dnevnik nestao.

Stefan je podigao glavu sa srnina baršunasto mekog vrata. Suma je bila ispunjena zvukovima i nije mogao biti siguran koji ga je uznemirio. Kako je pozornost Moći njegova uma bila odvučena, srna se prenila iz svog transa. Osjetio je kako joj mišići drhte dok je pokušavala stati na noge.

Idi onda, pomislio je, sjedajući unatrag i puštajući je. Okrenuvši se i trznuvši, našla se na nogama i otrčala.

Bilo mu je dosta. Pažljivo je polizao rubove usnica, osjećajući kako mu se očnjaci povlače i otupljuju, preosjetljivi kao i uvijek poslije dugog hranjenja. Bilo je teško znati što je bilo dovoljno. Nije imao napad vrtoglavice nakon onoga pokraj crkve, ali je živio u strahu od njegova ponovnog javljanja.

Živio je u strahu da će se jednom osvijestiti, u glavi će mu se vrtjeti od zbunjenosti, i ugledat će Elenino graciozno tijelo mlohavo u svojim rukama, njezin vitki vrat označen s dvije crvene ranice, njezino srce zauvijek ugašeno.

To je bilo ono čemu bi se morao radovati.

Žudnja za krvlju sa svim neizmjernim količinama užasa i zadovoljstva bila mu je još i danas misterij. Iako je već stoljećima živio s tim svaki dan, još uvijek je nije razumio. Kao živo ljudsko biće vjerojatno bi bio zgađen od pomisli da pije bogatu, toplu tekućinu izravno iz tijela koje diše. Odnosno, da mu je netko predložio takvo nešto s toliko puno riječi. Ali nikakve riječi nisu korištene te noći, noći kada ga je Katherine promijenila.

Čak i poslije svih tih godina sjećanje je bilo jasno. Spavao je kada se ona pojavila u njegovim odajama, krećući se meko poput priviđenja ili duha. Spavao je, sam...

Nosila je finu platnenu trapez-haljinu.

Bila je to noć prije dana koji je odredila, dana kada će objaviti svoj izbor. A ona je došla k njemu. Bijela ruka razdvojila je zavjese oko njegova kreveta i Stefan se probudio iz sna, uspravljajući se uzbuđeno. Kada je ugledao njezinu svijetlu zlatnu kosu kako joj svjetluca oko ramena, plave oči izgubljene u sjeni, zanijemio je od iznenađenja. I od ljubavi. Nikada nije vidio nešto ljepše u svom životu. Drhtao je i pokušavao govoriti, ali je ona stavila dva hladna prsta na njegove usne. "Pst", prošaptala je, a krevet se spustio pod novom težinom kada se ona uvukla u njega.

Lice mu se žarilo, srce mu je grmjelo od posramljenosti i od uzbuđenja. Nikada prije u tom krevetu nije bila žena. A to je bila Katherine, Katherine čija je ljepota izgledala kao da dolazi s neba, Katherine koju je volio više nego vlastitu dušu.

I zato što ju je volio uložio je ogroman trud. Kad se ona uvukla pod plahte, privlačeći mu se toliko blizu da je mogao osjetiti hladnu svježinu noćnog zraka u njezinim laganim pokretima, uspio je progovoriti. "Katherine", prošaptao je. "Mi...ja mogu čekati. Dok se ne vjenčamo u crkvi. Tražit ću oca da organizira vjenčanje sljedeći tjedan. Neće... neće biti dugo..."

"Pst", prošaptala je ponovno, a on je osjetio hladnoću na koži. Nije si mogao pomoći; stavio je ruke oko nje, privlačeći je sebi. "Ono što

ćemo sada napraviti nema ništa s tim", rekla je ona i posegnula svojim vitkim prstima kako bi pogladila njegov vrat.

Razumio je. I osjetio je provalu straha, koji je nestao kad su ga njezini prsti nastavili milovati. Želio je to, želio je bilo što što bi mu dopustilo biti s Katherine.

"Lezi, moja ljubavi", prošaptala je.

Moja ljubavi. Riječi su zazvonile njime dok je ležao na jastuku, zabacujući bradu prema gore tako da je izložio vrat. Strah je nestao, zamijenila ga je sreća, tako velika da je pomislio kako će ga uništiti. Osjetio je blag dodir njezine kose na prsima i pokušao je smiriti disanje. Osjećao je njezin dah na svom vratu, a onda njezine usne. A zatim i njezine zube.

Nastala je žareća bol, ali bio je miran i nije se oglasio, misleći samo na Katherine, kako joj se želio prepustiti. I gotovo odjedanput bol se ublažila i osjetio je kako mu izvlači krv iz tijela. Nije bilo strašno kao što se bojao. Bio je to osjećaj davanja, hranjenja.

A onda je osjetio kao da im se umovi stapaju, postaju jedno. Mogao je osjetiti Katherininu radost zbog pijenja, njezin ushit u uzimanju tople krvi koja joj je davala život. I znao je kako ona može osjetiti njegov užitak u davanju. Ali stvarnost se povlačila, granice između snova i jave postajale su maglovite. Nije mogao jasno misliti; nije više uopće mogao misliti. Mogao je samo osjećati, a njegovi osjećaji spiralno su se uzvisivali, noseći ga sve više, prekidajući njegove posljednje veze sa zemljom. Kasnije, u jednom trenutku, bez saznanja kako je dospio onamo, našao se u njezinim rukama. Njihala ga je kao majka koja drži dojenče, usmjeravajući njegova usta prema golom mesu točno iznad niskog ovratnika njezine noćne košulje. Ondje je bila sićušna rana, tamnirez na blijedoj koži. Nije osjećao ni strah ni oklijevanje i kada je ona pogladila njegovu kosu ohrabrujući ga, počeo je sisati. Hladnokrvno i precizno, Stefan je otresao prljavštinu s koljena. Ljudski svijet je spavao, izgubljen u obamrlosti, ali njegova su osjetila bila oštra poput noža. Trebao je biti zasićen, ali bio je ponovno gladan; sjećanje je pobudilo žudnju. Siroko trepereći nosnicama kako bi osjetio miris lisice, krenuo je u lov.

Dvanaesto poglavlje

Elena se polako vrtjela ispred velikog ogledala u spavaćoj sobi tete Judith. Margaret je sjedila kraj noge velike postelje na četiri stupa s baldahinom, a njezine plave oči bile su velike i svečane od zadivljenosti. "Ja bih željela imati takvu haljinu za maškare", rekla je. "Meni se najviše sviđaš kao mala bijela maca", rekla je Elena spuštajući poljubac između bijelih baršunastih ušiju pričvršćenih na traku na Margaretinu čelu. Zatim se okrenula prema teti koja je s iglom i koncem spremno stajala na vratima.

"Savršena je", rekla je ljubazno. "Ne moramo promijeniti ni jednu sitnicu."

Djevojka u ogledalu bila je utjelovljenje žena iz neke od Eleninih knjiga o talijanskoj renesansi. Vrat i ramena bili su joj goli, a uski steznik ledenoplave haljine isticao je njezin tanahni struk. Dugački, puni rukavi bili su tako zasječeni da je bijela svila košulje provirivala ispod, a bijela široka suknja samo je lagano dodirivala pod posvuda oko nje. Haljina je bila prelijepa, a izražajna plava boja izgledala je kao da pojačava tamnoplavu boju Eleninih očiju.

Dok se okretala, Elenin pogled pao je na starinski sat s njihalom iznad toaletnog stolića.

"O, ne... skoro će sedam. Stefan će stići svake minute."

"To je njegov automobil dolje", rekla je teta Judith, gledajući krozprozor. "Sići ću dolje i pustiti ga unutra."

"Sve je u redu", rekla je Elena kratko. "Sama ću ga dočekati. Doviđenja, zabavite se u maškarama!" Požurila se niza stube. *Počinja*, pomislila je. Dok je posezala za kvakom sjetila se dana prije gotovo dva mjeseca, kada je prepriječila put Stefanu na nastavi Europske povijesti. Imala je jednak osjećaj iščekivanja, uzbuđenja i napetosti. *Samo se nadam da će ovo ispasti bolje nego taj plan*, pomislila je.

Cijeli prošli tjedan i pol sve je nade polagala u ovaj trenutak, u ovu noć.

Ako se ona i Stefan večeras ne pojave zajedno, neće nikada.

Vrata su se naglo rastvorila i ona je zakoračila unatrag, spuštenapogleda, osjećajući se gotovo stidljivo, bojeći se pogledati

Stefanu ulice. Ali kada je začula njegov oštri zaprepašteni udisaj, brzo jepogledala prema gore i osjetila kako joj se srce zaledilo.

Da, zurio je u nju u čudu. Ali u njegovim očima nije vidjela zadivljenuradost kao one prve noći u njegovoj sobi. Ovo je bilo nešto sličnije šoku.

"Ne sviđa ti se", prošaptala je, uplašena peckanjem u svojim očima.

Kao i uvijek, brzo se snašao, trepćući i odmahujući glavom.

"Ne, ne, prelijepa je. Ti si prelijepa."

Onda zašto stojiš ovdje kao da si vidio duha? pomislila je. Zašto me ne uhvatiš, poljubiš... nešto!

"Izgledaš sjajno", ona je tiho rekla. I bilo je to istina: bio je elegantan izgodan u smokingu i ogrtaču koji je obukao za svoju ulogu. Bila jeiznenađena da je pristao, ali kada mu je predložila, izgledalo je da ga toneizmjerno zabavlja. Sada je izgledao elegantno i ležerno, kao da mu jetakva odjeća prirodna poput traperica.

"Bolje je da krenemo", rekao je podjednako tiho i ozbiljno.

Elena je kimnula i krenula s njim do automobila, ali srce joj više nije bilo samo smrznuto; pretvorilo se u led. Udaljio se od nje više no ikad, aona nije imala nikakvu zamisao kako da ga vrati.

Začuo se prasak groma nad njihovim glavama dok su se vozili prema srednjoj školi, a Elena je provirila kroz prozor automobila s tupom rastresenošću. Pokrov od oblaka bio je tako gust i taman, iako zapravo kiša još nije počela padati. Zrak se činio nabijen, naelektriziran, a zagasita ljubičasta glava olujnog oblaka davala je nebu izgled noćne more. Bilo je to savršeno ozračje za Noć vještica, prijeteće i nezemaljsko, ali je u Eleni samo budilo stravu. Od one noći kod Bonnie prestala je cijeniti praznovjernu plašljivost i jezovitost. Njezin se dnevnik nikada nije pojavio, iako su pretražili Bonnnienu kuću od vrha do dna. Još uvijek nije mogla vjerovati da je nestao, i pomisao kako neki stranac čita njezine najintimnije misli razbjesnila bi je. Zato što je, naravno, bio ukraden; kakvo bi drugo objašnjenje postojalo? Više vrata bilo je otvoreno te noći u kući McCulloughovih, netko se mogao samo ušetati. Željela je ubiti onoga tko je to učinio. Vizija tamnih očiju pojavila se ispred nje. Taj mladić, taj mladić pred kim je skoro popustila, mladić koji ju je natjerao da zaboravi Stefana. Je li on bio taj?

Prenula se kada su stali ispred škole i prisilila se osmjehnuti dok su se probijali kroz hodnike. Dvorana se činila kao organizirani kaos. Od vremena kada je Elena otišla, sve se promijenilo. Zatim, mjesto je bilo puno starijih učenika: članova učeničkog vijeća, nogometaša, članova humanitarnog kluba Key Club, koji su se svi bavili posljednjim dotjerivanjem rekvizita i kulisa. Sada je sve bilo puno stranaca, a većina nisu bili ni ljudska bića.

Nekoliko zombija se okrenulo kada je Elena ušla, a kroz gnjilo meso na njihovim licima vidjele su se njihove nacerene lubanje. Groteskno izobličen grbavac šepao je prema njoj, zajedno s lesom modrosivo blijede kože i šupljih očnih duplji. Iz drugog pravca je došao vukodlak s režećom njuškom prekrivenom krvlju i tamna i dramatična vještica. Elena je s iznenađenjem shvatila kako ne može prepoznati polovicu tih ljudi u kostimima. A onda su se oni našli oko nje, diveći se ledenoplavoj haljini, priopćavajući probleme koji su se već pojavili. Elena im je mahnula da se utišaju i okrenula se prema vještici čija je duga tamna kosa padala niz leda pripijene crne haljine. "Što je, Meredith?" upitala je.

"Trener Lyman je bolestan", Meredith je odvrtila tmurno, "tako da je netko doveo Tannera kao zamjenu." "Gospodina Tannera?" Elena je bila zgrožena.

"Da, i on već stvara probleme. Jadna Bonnie praktički je gotova. Bilo bi bolje da odeš onamo."

Elena je uzdahnula i kimnula glavom, a onda krenula, prateći zavojitu liniju ture po Kući duhova. Dok je prolazila pokraj stravične sobe ludog koljača, pomislila je kako su je možda napravili predobro. Čak i pri svjetlosti, ovo mjesto je budilo strah.

Soba druida je bila blizu izlaza. Ondje je bio napravljen Stonehenge od kartona. No, dražesna malena druidska svećenica koja je stajala među monolitima koji su izgledali prilično realistično i nosila bijelu haljinu i vijenac od hrastova lišća, izgledala je kao da će se svaki čas rasplakati. "Ali morate staviti krv", govorila je molećivo. "To je dio scene, vi ste žrtva."

"Dovoljno je loše što nosim ove smiješne haljine", kratko je odgovorio Tanner. "Nitko me nije izvijestio da ću po sebi morati razmazati sirup." "Zapravo se ne razmazuje po vama", rekla je

Bonnie. "Samo je po haljini i po oltaru. Vi ste žrtva", ponavljala je kao da će ga to nekako uvjeriti.

"Što se toga tiče", rekao je gospodin Tanner s gađenjem, "točnost te cijele postavke je krajnje sumnjiva. Suprotno popularnim shvaćanjima

Stonehenge nisu izgradili druidi; sagradila ga je kultura iz brončanog doba koja. "

Elena je zakoračila naprijed. "Gospodine Tanneru, zapravo nije stvar u tome."

"Naravno da tebi nije", kazao je. "Zbog čega ćete ti i tvoja neurotična prijateljica pasti iz povijesti."

"To nije bilo potrebno", rekao je neki glas, a Elena je brzo pogledala preko ramena u Stefana. "Gospodin Salvatore", rekao je Tanner, izgovarajući svaku riječ kao da su značile: Sada je moj dan potpun. "Pretpostavljam da ćete nam ponuditi neko novo zrnce mudrosti. Ili ćete meni napraviti modricu?"

Pogled mu je prelazio preko Stefana koji je ondje stajao, nesvjestan svoje elegancije u savršeno skrojennom smokingu, i Elena je osjetila iznenadan šok spoznaje.

Zapravo, Tanner nije tako puno stariji od nas, pomislila je. Izgleda starozbog dubokih zalisa, ali kladim se da je u dvadesetim godinama. Ondase, iz nekog razloga, sjetila kako je Tanner izgledao na plesu u svomjeftinom i izlizanom odijelu koje mu nije dobro pristajalo.

Kladim se da nije nikada uspio prisustvovati svome plesu, pomislila je. I, prvi put, osjetila je prema njemu neku vrstu simpatije.

Možda je i Stefan to osjetio, jer, iako je zakoračio točno ispred malogčovječuljka, stojeći licem u lice s njim, glas mu je bio tih.

"Ne, ne mislim. Mislim da se cijela stvar sasvim nerazmjerno napuhala.

Zašto ne bi... "

Elena nije mogla čuti ostatak, ali Stefan je govorio tihim, umirujućim tonovima i gospodin Tanner je izgledao kao da zaista sluša. Pogledala je iza sebe prema gomili koja se skupila iza nje: četiri ili pet demona, vukodlak, gorila i grbavac.

"U redu, sve je pod kontrolom", rekla je i oni su se razišli. Stefan se pobrinuo da riješi problem, iako nije bila sigurna kako, budući da je

mogla vidjeti samo njegov zatiljak.

Stražnji dio njegove glave... Za tren, ispred nje je proletjela slika prvog dana škole. Način na koji je Stefan stajao u uredu i razgovarao s gospođicom Clarke, tajnicom, i kako se gospođica Clarke čudno ponašala. Doista, kada je Elena sada pogledala gospodina Tannera, imao je jednak pomalo zbunjen izraz lica. Elena je osjetila sporo mreškanje nemira.

"Hajde", rekla je Bonnie. "Idemo u prednji dio."

Presjekle su put ravno kroz sobu spuštanja izvanzemaljaca i sobu živih mrtvaca, te su, provukavši se između odjeljaka, došle u prvu sobu gdje su trebali ulaziti posjetitelji koje je pozdravljao vukodlak. Vukodlak je skinuo svoju "glavu" i razgovarao s nekoliko mumija i egipatskom princezom.

Elena je morala priznati kako Caroline dobro izgleda kao Kleopatra, a linija brončanog tijela bila je otvoreno vidljiva kroz prozirnu lanenu haljinu koju je nosila. Teško da bi se Matta, vukodlaka, moglo okriviti što su mu oči stalno vrludale s Carolineina lica prema dolje. "Kakva je situacija ovdje?" upitala je Elena s isforsiranom lakoćom. Matt se lagano trgnuo, a onda se okrenuo prema njoj i Bonnie. Elena ga je rijetko viđala od noći plesa i znala je da su se i on i Stefan udaljili. Zbog nje. I, iako se Mattu nije moglo zamjeriti zbog toga, mogla je pretpostaviti koliko je to povrijedilo Stefana. "Sve je u redu", rekao je Matt, izgledajući kao da mu je neugodno. "Kada Stefan završi s Tannerom, mislim da ću ga poslati ovamo", kazala je Elena. "Može pomoći pri uvođenju ljudi." Matt je ravnodušno slegnuo jednim ramenom. Zatim je rekao: "Završi što s Tannerom?"

Elena ga je iznenađeno pogledala. Mogla se zakleti da je prije jedne minute bio u sobi druida i sve vidio. Objasnila mu je. Vani je ponovno tutnjila grmljavina i kroz otvorena vrata Elena je ugledala munju na noćnom nebu. Nekoliko trenutaka kasnije začuo se drugi, glasniji udar groma.

"Nadam se da neće početi padati kiša", Bonnie je rekla.

"Da", rekla je Caroline koja je šutke stajala dok je Elena razgovarala s Mattom. "Bila bi prava šteta kad nitko ne bi došao."

Elena ju je oštro pogledala i ugledala otvorenu mržnju u Carolineinimsuženim podlim očima.

"Caroline," rekla je nepromišljeno, "gle. Zar ne možemo prestati? Možemo li zaboraviti što se dogodilo i početi ispočetka?" Ispod kobre na čelu, Carolineine oči su se raširile i onda ponovno suzile. Usta su joj se iskrivila, a ona je zakoračila bliže Eleni. "Ja neću nikada zaboraviti", rekla je, a onda se okrenula i otišla. Nastala je tišina, Bonnie i Matt su gledali u pod. Elena je zakoračila prema ulaznim vratima kako bi osjetila svjež hladan zrak na obrazima. Vani je mogla vidjeti polje i iza njega grane hrastova kako se komešaju, i ponovno ju je obuzeo taj čudan osjećaj zle slutnje. Večeras je ta noć, pomislila je očajno. Noćas je noć kada se sve događa. Ali nije imala nikakve predodžbe što bilo "sve". Glas je odjeknuo dvoranom.

"U redu, upravo će propustiti povorku s parkirališta. Ugasi svjetla, Ed!" Iznenada se spustila tama i zrak su ispunili urlici i luđački smijeh poput orkestra koji ugađa instrumente. Elena je uzdahnula i okrenula se. "Bolje se pripremite da ih sakupite u gomilu", Elena je tiho rekla Bonnie.

Bonnie je kimnula i nestala u tami. Matt je pričvrstio svoju glavu vukodlaka i upalio glazbenu liniju kako bi tom neskladu zvukova nadodao tajanstvenu glazbu.

Stefan je došao iza ugla, njegova kosa i odjeća stapali su se s tamom.

Samo se prednji dio njegove košulje jasno pojavljivao u mraku.

"S Tannerom se sve razriješilo", rekao je. "Ima li još nešto što mogu učiniti?"

"Pa, mogao bi raditi ovdje s Mattom, uvoditi ljude unutra..." Elenin je glas postupno nestajao. Matt je bio prignut iznad glazbene linije, koncentrirano podešavajući glasnoću i ne dižući pogled. Elena je pogledala u Stefana i vidjela kako je njegovo lice napeto i bezizražajno. "Ili bi mogao otići u mušku svlačionicu i biti zadužen za kavu i ostale stvari za radnike", završila je umorno.

"Otići ću u svlačionicu", kazao je. Dok se okretao, primijetila je lagano posrtanje u njegovu koraku. "Stefane? Jesi u redu?"

"Dobro sam", rekao je, povrativši ravnotežu. "Malo sam umoran, to je sve."

Promatrala ga je kako odlazi, a pri duši joj je svakog trena bilo sve teže. Okrenula se prema Mattu želeći mu nešto reći, ali u tom trenu

je kolona posjetitelja stigla do vrata. "Predstava počinje", rekao je on i čučnuo u sjenu.

Elena je išla iz sobe u sobu, rješavajući probleme. Prijašnjih godina najviše je uživala u tom dijelu noći, promatrajući uprizorene sablasne scene i sjajan užas posjetitelja, ali noćas je u pozadini svih njezinih misli bio osjećaj strave i napetosti. Noćas je ta noć, ponovno je pomislila, i činilo se kao da se led u njezinim grudima zgušnjava. Smrt s kosom, ili barem je pretpostavila da je to bila osoba s kapuljačom u crnom ogrtaču, prošla je kraj nje i ona se zatekla kako se odsutno pokušava sjetiti je li ga vidjela na bilo kojoj zabavi za Noć vještica. Bilo je nešto poznato u načinu na koji se figura kretala. Bonnie je razmijenila uznemiren osmijeh s visokom, vitkom vješticom koja je usmjeravala promet u sobu paukova. Nekoliko mlađih srednjoškolaca lupalo je po visećim gumenim paukovima i urlalo, uglavnom praveći neprilike. Bonnie ih je skupljala u gomilu i usmjeravala prema sobi druida.

Svjetlo stroboskopa sceni je davalo izgled prizora iz sna. Bonnie je osjetila odbojno likovanje kada je vidjela gospodina Tannera ispruženog na kamenom oltaru, s bijelom haljinom jako umrljanom krvlju i pogledom uperenim u strop.

"Cool!" povikao je jedan od mladića, trčeći prema oltaru.

Bonnie je stajala u pozadini i cerila se, čekajući trenutak kada će sekrvava žrtva uspraviti i nasmrtno preplašiti dečke.

Ali gospodin Tanner se nije micao, čak i kada je jedan od mladića uronio ruku u lokvu krvi pokraj žrtve glave.

To je čudno, Bonnie je pomislila, žureći tamo kako bi spriječila dečka da uzme nož za žrtvovanje.

"Nemoj to raditi", otrešla se tako da je on umjesto toga podigao svoju ruku umazanu krvlju, a ona se ocrtavala crveno pri svakom oštrom plamsaju bljeskalice. Bonnie je iznenada osjetila neki iracionalan strah. Gospodin Tanner čeka dok se ona ne nagne iznad njega, a onda će nju natjerati da odskoči. Ali on je i dalje samo zurio u strop. "Gospodine Tanner, jeste li dobro? Gospodine Tanner? Gospodine Tanner!"

Ni pokreta ni zvuka. Ni treptaja tih širokih bijelih očiju.

Ne diraj ga, nešto je u Bonnienu umu reklo iznenada i žurno. *Ne dirajga ne diraj ga ne diraj...*

Pod svjetlima stroboskopa vidjela je kako se njezina ruka pomiče prema naprijed, vidjela je kako čvrsto drži rame gospodina Tannera i trese ga, vidjela je kako mu je glava mlitavo pala prema njoj. A zatim je ugledala njegov vrat. Onda je počela vrištati.

Elena je čula vriskove. Bili su prodorni i kontinuirani, za razliku od drugih zvukova u Kući duhova, i odmah je znala da nisu šala. Sve nakon toga bilo je noćna mora.

Kada je trkom stigla u sobu druida, ugledala je prizor, ali ne onaj pripremljen za posjetitelje. Bonnie je vrištala, Meredith ju je držala za ramena. Tri mlađa dečka pokušavala su se probiti iza zastrtog izlaza, a dva izbacivača su zavirivala unutra, blokirajući im put. Gospodin Tanner je ležao na kamenom oltaru, izvaljen, a njegovo lice... "Mrtav je", Bonnie je jecala, a vriskovi su se pretvarali u riječi. "O, Bože, krv je prava, a on je mrtav. Dodirnula sam ga, Elena, a on je mrtav, on je doista mrtav..." Ljudi su ulazili u sobu.

Netko drugi počeo je vrištati i vrištanje se proširilo, a svi su pokušavali izaći, gurajući jedni druge u panici, rušeći odjeljke. "Upalite svjetla!" Elena je vikala, a čula je kako su i drugi počeli vikati. "Meredith, brzo, idi do telefona u dvorani i zovi hitnu pomoć, zovi policiju... Upalite svjetla!"

Kada su se svjetla upalila Elena je pogledala oko sebe, ali nije mogla vidjeti nikog odraslog, nikog ovlaštenog za preuzimanje nadzora nad situacijom. Dio nje bio je hladan kao led, a um joj je jurio dok je pokušavao osmisliti što učiniti sljedeće. Dio nje je naprosto bio ukočen od užasa.

Gospodin Tanner... Nikada ga nije voljela, ali nekako je to sve samo pogoršavalo.

"Izvedite djecu odavde. Svi van osim osoblja", rekla je. "Ne! Zatvorite vrata! Ne puštajte van nikoga dok policija ne stigne", viknuo je vukodlak pokraj nje, skidajući svoju masku. Elena se u čudu okrenula prema glasu i uvidjela kako to nije Matt već Tyler Smallwood. Dopustili su mu povratak u školu tek ovaj tjedan, a njegovo lice je još uvijek bilo tamno od udaraca koje je pretrpio od Stefanove ruke. Ali njegov je glas imao prizvuk autoriteta i Elena je

vidjela izbacivače kako su zatvorili izlazna vrata. Čula je kako se vrata na drugom kraju dvorane zatvaraju.

Od desetak ili više ljudi naguranih u zonu Stonehengea Elena je prepoznala samo jednog kao radnika.

Ostali su bili ljudi koje je poznavala iz škole, ali nikoga nije znala jako dobro. Jedan od njih, dečko odjeven u pirata, upitao je Tylera: "Smatraš... misliš daje to učinio netko tko se nalazi ovdje?" "Netko tko se nalazi ovdje je to učinio, naravno", odvratio je Tyler. U njegovu glasu je bio nastran, uzbuđen prizvuk, gotovo kao da je uživao u tome. Pokazao je prema lokvi krvi na stijeni. "Još uvijek se nije stvrdnula, tako da se to nije dogodilo jako davno. A pogledaj kako mu je prerezano grlo. Mora da je ubojica to učinio ovime." Pokazao je na žrtveni nož.

"Onda ubojica upravo sada može biti ovdje negdje", prošaptala je djevojka u kimonu.

"A i nije teško pogoditi tko je", rekao je Tyler. "Netko tko je mrzio Tannera, tko je stalno upadao u prepirke s njim. Netko tko se ranije večeras raspravljao s njim. Vidio sam to."

Znači ti si bio vukodlak u ovoj sobi, pomislila je Eleni zbunjeno. *Ali, prije svega, što si ti radio ovdje? Ti nisi bio član osoblja.*

"Netko tko je sklon nasilju", Tyler je nastavljao, a usne su mu se povlačile sa zuba. "Netko tko je, koliko mi znamo, psihopat koji je došao u Fell's Church samo ubijati."

"Tyler, o čemu ti pričaš?" Elenini uskomešani osjećaji su se rasprsnuli poput mjehurića. Bijesna, stala je ispred visokog, promuklog dečka. "Tisi lud!"

On je pokazao na nju, a da je nije ni pogledao.

"To kaže njegova djevojka, a možda je ona malo pristrana."

"A možda si ti malo pristran, Tyler", rekao je glas iza gomile i Elena je vidjela kako se drugi vukodlak progurao u sobu. Matt.

"A, da? Pa zašto nam ne kažeš to što znaš o Salvatoreu? Odakle dolazi?"

Gdje mu je obitelj? Otkud mu sav taj novac?" Tyler se okrenuo kako bise obratio ostatku gomile. "Tko zna bilo što o njemu?"

Ljudi su odmahivali glavama. Elena je mogla vidjeti, lice za licem, kakose na njima pojavljuje dvojba. Nepovjerenje prema svemu

nepoznatom,svemu različitom. A Stefan jest bio različit. Bio je stranac u njihovojsredini, a upravo sada im je trebao žrtveni jarac.

Djevojka u kimonu je počela:

"Čula sam glasinu..."

"To je sve što je itko čuo, glasine!" Tyler je rekao. "Nitko zapravo ne zna ništa o njemu. Ali ima jedna stvar koju ja doista znam. Napadi u Fell's Churchu započeli su prvi tjedan škole, a taj tjedan je došao Stefan Salvatore."

Na to je nastao rastući žamor, a Elena je i sama osjetila šok spoznaje. Naravno, sve to je bilo apsurdno, bila je to samo slučajnost. Ali to što je Tyler govorio bilo je točno. Napadi jesu počeli kada je Stefan stigao. "Reći ću vam još nešto", vikao je Tyler, gestikulirajući im da se utišaju. "Slušajte me! Reći ću vam još nešto!" Pričekao je dok ga svi nisu gledali, a onda je rekao polako, dojmljivo: "On je bio na groblju one noći kada je Vickie Bennett napadnuta."

"Naravno da je bio na groblju, preuređujući tvoje lice", rekao je Matt, ali njegovu glasu nedostajala je njegova uobičajena snaga. Tyler se uhvatio za taj komentar i razmahao se njime.

"Da, i skoro me je ubio. A noćas netko jest ubio Tannera. Ne znam što vi mislite, ali ja mislim da je on to učinio. Mislim da je on taj!" "Ali gdje je?" povikao je netko iz gomile. Tyler se osvrnuo.

"Ako je on to učinio, još uvijek mora biti ovdje", povikao je. "Idemo ga pronaći."

"Stefan nije ništa učinio! Tyler..." viknula je Elena, ali buka gomile ju je nadglasala.

Tylerove riječi su ih preuzele i ponavljali su ih.

Nađimo ga... nađimo ga... nađimo ga. Elena ih je čula kako se prenose od osobe do osobe. A lica u sobi druida sada su bila ispunjena nečim drugim osim nepovjerenjem, Elena je mogla na njima vidjeti bijes i žeđ za osvetom. Gomila se pretvorila u nešto ružno, nešto izvan kontrole. "Gdje je on, Elena?" rekao je Tyler, i ona je vidjela plamteći ushit u njegovim očima. On jest uživao u ovome. "Ne znam", žestoko je rekla, želeći ga udariti.

"Mora biti još uvijek ovdje! Pronađimo ga!" netko je povikao, a onda se činilo da se svi istodobno kreću, pokazuju, guraju. Odjeljci su bili srušeni i gurnuti u stranu.

Elenino srce je tuklo. To više nije bila skupina ljudi, bila je to rulja. Bila je užasnuta od pomisli što mogu učiniti Stefanu ako ga doista pronađu. Ali ako ga pokuša upozoriti, odvest će Tylera ravno do njega. Očajnički je gledala oko sebe. Bonnie je još uvijek zurila u mrtvo lice gospodina Tannera. Nikakve pomoći od nje. Okrenula se ponovno kako bi pretražila gomilu i pogled joj se susreo s Mattovim. Gledao je zbunjeno i ljutito, plava kosa mu je bila razbarušena, obrazi zajapureni i znojni. Elena je svu snagu svoje volje usmjerila u pogled koji je preklinjao.

Molim te, Matt, pomislila je. Ne možeš vjerovati u sve to. Znaš da to nije istina.

Ali njegove oči su govorile da ne zna. U njima je bila uzburkanost od zaprepaštenosti i nespokoja.

Molim te, mislila je Elena, zureći u te plave oči, prisiljavajući ga snagom volje da razumije. O, molim te, Matt, samo ga ti možeš spasiti. Čak i ako ne vjeruješ, molim te pokušaj vjerovati... molim te... Vidjela je kako mu promjena prelazi preko lica, kako pomutnja nestaje, kako se pojavljuje mrka odlučnost. Nepomično ju je promatrao jedan tren, njegove oči su je probijale pogledom i kimnuo je jedanput. Onda se okrenuo i ubacio u uzburkanu gomilu u lovu.

Matt se bez napora probijao kroz gomilu sve dok nije stigao na drugu stranu dvorane. Ondje je blizu vrata muške svlačionice stajalo nekoliko učenika prvih razreda. Otresito im je naredio da počnu uklanjati pale odjeljke, a kada im je pozornost bila odvučena, naglo je trznuo vratima, gurnuo glavu unutra i potajno ušao. Brzo je pogledao oko sebe, ne želeći vikati.

Što se toga tiče, Stefan mora da je čuo svu galamu koja se podigla u dvorani. Vjerojatno je već nestao. No onda je Matt ugledao lik odjeven u crno na bijelim podnim pločicama.

"Stefan! Što se dogodilo?" Jedan grozni trenutak Matt je mislio kako gleda u drugo mrtvo tijelo. Ali kada je čučnuo pokraj Stefana vidio je kako se miče.

"Hej, u redu si, samo se polako uspravi... lagano. Stefane, jesi li dobro?" "Da", rekao je Stefan.

Nije izgledao dobro, pomislio je Matt. Lice mu je bilo mrtvački blijedo, a zjenice su mu bile jako raširene. Izgledao je dezorijentirano i bolesno. "Hvala", rekao je.

"Možda mi za minutu nećeš zahvaljivati. Stefane, moramo te odvesti odavde. Zar ih ne čuješ? Tebe traže."

Stefan se okrenuo prema dvorani kao da sluša. Ali na licu mu nije bilo razumijevanja.

"Tko me traži? Zašto?"

"Svi. Nije važno. Važno je samo to da te moramo odvesti odavde prije nego što stignu." Kako je Stefan samo nastavio bezizražajno zuriti, dodao je. "Dogodio se još jedan napad, ovaj put na Tannera, gospodina Tannera. Stefane, mrtav je, i oni misle da si ti to učinio." Sada je napokon vidio kako se u Stefanovim očima pojavljuje shvaćanje. Shvaćanje i užas i neka vrsta rezigniranog poraza koji je zastrašivao više od svega što je Matt noćas vidio. Zgrabio je čvrsto Stefana za rame. "Ja znam da ti to nisi učinio", rekao je i u tom trenutku je to bila istina. "I oni će to shvatiti kada budu ponovno razmišljali. No, u međuvremenu, bolje je da odeš odavde."

"Odem odavde... da", rekao je Stefan. Dezorijentirani pogled je nestao, a bilo je gorčine u načinu kako je izgovorio te riječi. "Ja ću... otići odavde."

"Stefane... "

"Matt... " Zelene oči bile su tamne i plamteće, a Matt je uvidio kako ne može odvojiti pogled od njih. "Je li Elena sigurna? Dobro. Onda se pobrini za nju. Molim te."

"Stefane, o čemu pričaš? Ti si nevin, a ovo će se sve smiriti... "
"Samo se pobrini za nju, Matt."

Matt je zakoračio unatrag, još uvijek gledajući u te zelene oči. Onda je polako kimnuo.

"Hoću", rekao je tiho, promatrajući kako Stefan odlazi.

Trinaesto poglavlje

Elena je stajala u krugu odraslih i policije, čekajući povoljan trenutak da pobjegne. Znala je da je Matt na vrijeme upozorio Stefana, njegovo lice joj je to reklo, ali nije joj mogao prići dovoljno blizu da porazgovara s njom.

Napokon se, kada se pozornost svih usmjerila na tijelo, odvojila od grupe i polako pomicala prema Mattu.

"Stefan se izvukao i dobro je", rekao je, a pogled mu je bio na skupini odraslih. "Ali mi je rekao da se pobrinem za tebe, a ja želim da ostaneš ovdje."

"Da se pobrineš za mene?" Zabrinutost i sumnja prostrujali su Elenom. Onda je skoro šapćući rekla: "Shvaćam." Razmišljala je jedan tren, a zatim oprezno rekla: "Matt, moram otići oprati ruke. Bonnie me zaprljala krvlju. Pričekaj tu, vratit ću se."

Počeo je, negodujući, nešto govoriti, ali ona je već odmicala. Kada je stigla do vrata ženske svlačionice, podigla je uvis uprljane ruke kao objašnjenje, a profesor koji je ondje stajao ju je propustio. Kada je ušla u svlačionicu nastavila se kretati, ravno prema udaljenim vratima i u zamračenu školu. A odatle u mrak.

Zuccone! Stefan je pomislio, grabeći i tresući ormar za knjige, dok je njegov sadržaj letio na sve strane. *Budalo! Slijepa, omražena budalo. Kako si mogao biti tako glup?*

Ovdje živjeti s njima? Biti prihvaćen kao jedan od njih? Mora da je bio lud kada je mislio kako je to moguće.

Zgrabio je jedan od velikih teških sanduka i bacio ga preko sobe, gdje sesmrskao udarivši o zid, raskolivši prozor. Glup, glup.

Tko ga je progonio? Svi. Matt je to rekao.

"Dogodio se još jedan napad... Misle da si ti to učinio."

Dobro, bar jednom je izgledalo da su barbari, beznačajna ljudska bića sasvojom strahom od svega nepoznatog, bili u pravu. Kako drugačije objasniti to što se dogodilo? Osjetio je slabost, vrtoglavicu, uskomešanu zbunjenost, a zatim ga je progutala tama. Upravo kada se probudio, čuoje Matta kako govori da je drugi čovjek bio napadnut. Ovaj put lišen ne samo svoje krvi već i života. Kako to objasniti, osim ako on, Stefan, nije ubojica?

Bio je ubojica. Zao. Stvorenje rođeno u mraku, predodređeno živjeti i loviti i skrivati se ondje zauvijek. Pa zašto onda ne bi ubio? Zašto ne bi udovoljio svojoj prirodi? Kada je već ne može promijeniti, može uživati u njoj. Pokrenut će svoju tamu nad ovim gradom koji ga je mrzio, koji ga je lovio čak i sada.

Ali prvo... bio je žedan. Vene su mu gorjele kao mreža suhих, vrućih žica. Morao se nahraniti... uskoro... sada.

Pansion je bio u mraku. Elena je pokucala na vrata, ali nije bilo nikakvog odgovora. Grom se prolomio iznad njezine glave. Još uvijek nije bilo kiše.

Nakon trećeg kucanja uhvatila je kvaku i vrata su se otvorila. Kuća je iznutra bila tiha i potpuno mračna. Po sjećanju je napredovala do stubišta i zatim se popela stubama. Odmorište stubišta bilo je podjednako mračno pa se spotaknula pokušavajući pronaći spavaću sobu sa stubištem do trećeg kata. Blijedo svjetlo ukazalo se na vrhu stubišta i Elena se uspinjala prema njemu, osjećajući se pritisnuta zidovima koji su izgledali kao da joj se primiču sa svake strane.

Svjetlo je dopiralo ispod zatvorenih vrata. Elena je lagano i brzo kucnula po njima.

"Stefane," prošaptala je, a onda zovnula glasnije, "Stefane, ja sam." Nikakva odgovora. Uхватила je kvaku i gurnula vrata, povirujući radoznalo unutra.

"Stefane..." Razgovarala je s praznom sobom.

A soba je bila sva u kaosu. Izgledalo je kao da je jak vjetar protutnjao, ostavljajući pustoš na svom putu. Kovčezi koji su ležali u kutovima bili su groteskno nagnuti, njihovi poklopci zjapili su otvoreni, njihov sadržaj rasut po podu. Jedan prozor bio je razbijen. Sva Stefanova imovina, sve stvari koje je tako pažljivo čuvao i činilo se da ih veoma cijeni, bile su razbacane kao smeće.

Užas je prohujao Elenom. Bijes, nasilje tog prizora razaranja bili su bolno očiti i u njoj su gotovo izazvali osjećaj vrtoglavice. Netko tko je sklon nasilju, rekao je Tyler.

Nije me briga, pomislila je, ljutnja se uzburkala kako bi potisnula strah. *Nije me briga ni za što, Stefane; još uvijek te želim vidjeti. Ali gdje si ti?* Vrata na stropu bila su otvorena i hladan zrak je puhao unutra. O, pomislila je Elena i iznenada su je prošli trnci od straha. Taj krov je bio tako visok...

Nikad se neće uspeti ljestvama do terase na krovu, a njezina dugačka suknja je sve otežavala. Polako je izronila kroz vrata na stropu, prvo klečeći na krovu, a zatim ustajući. U kutu je ugledala tamni lik i brzo je krenula prema njemu.

"Stefane, morala sam doći." počela je i brzo prekinula, jer je bljesak munje osvijetlio nebo upravo kada se lik u kutu zavrtio. A zatim je izgledalo kao da se odjednom ostvaruje svaka slutnja i strah i noćna mora koju je ikada imala. Nije mogla ni vrištati, ovo je bilo nezamislivo. O, Bože... ne. Njezin um je odbijao razumjeti ono što su njezine oči vidjele. Ne. Ne. Neće to gledati, neće to povjerovati... Ali nije mogla a da ne vidi. Čak i da je mogla zatvoriti oči svaka pojedinost prizora urezala se u njezino pamćenje. Kao da je bljesak munje sve zauvijek utisnuo u njezin mozak.

Stefan. Stefan, tako uglađen i elegantan u svojoj uobičajenoj odjeći, crnoj kožnatoj jakni s podignutim ovratnikom. Stefan, crne kose poput jednog od prijetućih olujnih oblaka iza njega. Taj bljesak munje uhvatio je Stefana, napola okrenutog prema njoj, tijela izvijenog u zvjerskom čučnju, režeći poput životinje.

I krv. Ta arogantna, osjetljiva, senzualna usta bila su uprljana krvlju. Ocrtavala se sablasno crveno na bljedilu kože, na oštroj bjelini njegovih ogoljenih zuba. U rukama mu je bila mrtva golubica, bijela poput tih zuba, raširenih krila. Druga je ležala na tlu kraj njegovih nogu poput zgužvane i odbačene papirne maramice.

"O, Bože, ne", Elena je prošaptala. Nastavila je šaptati te riječi, uzmičući, jedva svjesna ičega. Njezin mozak se jednostavno nije mogao nositi s tim užasom; misli su joj divlje jurile u panici poput miševa koji pokušavaju pobjeći iz kaveza. Neće vjerovati u to, neće vjerovati. Tijelo joj je bilo ispunjeno nepodnošljivom napetošću, srce joj se rasprskavalo, u glavi joj se vrtjelo.

"O, Bože, ne. "

"Elena!" Strašnije od bilo čega drugog bilo je vidjeti Stefana kako jegleda tim životinjskim licem, vidjeti kako se njegovo režanje mijenja u izraz šoka i očaja. "Elena, molim te. Molim te, nemoj... "

"O, Bože, ne !" Vriskovi su se pokušavali istrgnuti iz njezina grla.

Spotičući se, ustuknula je unatrag kada je on zakoračio jedan korak prema njoj. "Ne!"

"Elena, molim te, pazi. "

Taj strašni stvor, taj stvor sa Stefanovim licem ju je slijedio, zelene oči su plamtjele. Bacila se unatrag kada je on napravio još jedan korak, ispružene ruke. Ta dugačka ruka s vitkim prstima koja ju je tako nježno milovala po kosi. "Ne diraj me!" viknula je.

A onda je doista vrisnula, jer je tim pokretom leđima dosegla željeznu ogradu terase. To željezo bilo je tu već skoro sto pedeset godina i mjestimice je bilo posve izgriženo hrđom. Elena je mogla osjetiti kako ograda počinje popuštati pod njezinom težinom. Cula je zvuk trganjaprenapregnutog metala i drveta koje se izmiješalo s njezinim krikom. A onda više nije bilo ničega iza nje, ništa za što bi se uhvatila, i pala je. U tom trenutku vidjela je uzavrele grimizne oblake, tamnu masu kuće iza nje. Izgledalo je kao da ima dovoljno vremena da ih jasno vidi i da osjeti beskonačnost strave dok je vrištala i padala, i padala. Ali taj strašni razorni učinak nikad nije uslijedio. Iznenada su oko nje bile ruke, pridržavajući je u praznini. Dogodio se jednoličan mukli udarac i ruke su se stegnule, savijajući se od njezine težine, ublažavajući sudar. Zatim je sve utihnulo.

Ostala je nepomična u stisku tih ruku pokušavajući se sabrati. Pokušavajući povjerovati u drugu nevjerovatnu stvar. Pala je s krova trokatnice a ipak je živa. Stajala je u vrtu iza pansiona u potpunoj tišini između prasaka groma, kraj palog lišća na tlu gdje je trebalo biti njezino slomljeno tijelo. Polako je podigla pogled prema licu onog koji ju je držao. Stefan.

Bilo je previše straha, previše udaraca večeras. Više se nije mogla opirati. Mogla je samo zuriti u njega u čudu. U očima mu je bila velika tuga. Te oči koje su gorjele poput zelenog leda bile su sada mračne i prazne, bez nade. Jednak pogled koji je vidjela one prve noći u njegovoj sobi, samo je sada bio gori. Jer sada je u njemu bila i mržnja prema samom sebi pomiješana s tugom i gorkim osuđivanjem. Nije to mogla podnijeti.

"Stefane", prošaptala je osjećajući kako tuga ulazi i u njezinu dušu. Još uvijek je mogla vidjeti nijansu crvene boje na njegovim usnama, ali sada je crvena pobudila i trunku sućuti uz instinktivan strah. Biti tako sam, tako otuđen i tako osamljen... "O, Stefane", prošaptala je.

Nije bilo odgovora u tim pustim, izgubljenim očima.

"Dođi", rekao je tiho i poveo je natrag prema kući.

Stefan je osjetio navalu srama kada su stigli na treći kat i vidjeli ukakvom je stanju njegova soba. Bilo je nepodnošljivo da je od svih ljudi Elena to trebala vidjeti. No, možda je i bilo poželjno da ona vidi tko je on doista i što je mogao učiniti.

Kretala se polako, zbunjeno prema krevetu i sjela. Zatim je podigla pogled prema njemu, a njezine zasjenjene oči susrele su njegov pogled. "Ispričaj mi", bilo je sve što je rekla.

Nasmijao se kratko, neveselo i vidio kako se lecnula. To je izazvalo još jači osjećaj mržnje prema samom sebi.

"Što trebaš znati?" rekao je. Stavio je nogu na poklopac prevrnutog sanduka i suočio se s njom, gotovo prkosno pokazujući kretnjom sobu. "Tko je to učinio? Ja."

"Jak si", odvratila je, a njezin je pogled bio na prevrnutom sanduku. Podigla je pogled kao da se prisjećala što se dogodilo na krovu. "I brz." "Jači od ljudskog bića", rekao je on, namjerno naglašavajući posljednje riječi. Zašto se ne šćućuri od straha, zašto ga ne gleda s gnušanjem koju je ranije vidio? Nije mu više bilo stalo što ona misli. "Moji refleksi su brži i žilaviji sam. Moram biti. Ja sam lovac", rekao je grubo. Nešto u njezinu pogledu natjeralo ga je da se sjeti kako ga je prekinula. Obrisao je usta nadlanicom, a zatim brzo otišao uzeti čašu vode koja je neoštećena stajala na noćnom ormariću. Mogao je osjetiti njezine oči na sebi dok je pio i ponovno obrisao usta. O, u redu, još uvijek mu je bilo stalo što ona misli.

"Možeš jesti i piti... druge stvari", rekla je.

"Ne trebam", rekao je tiho, osjećajući se umorno i pokoreno. "Ne trebam ništa drugo." Naglo se zavrtio i osjetio kako se strastvena žestina ponovno buni u njemu. "Rekla si da sam brz, ali upravo to nisam. Jesi li ikad čula izreku 'brzi i mrtvi', Elena? Brzi znače živući, oni koji imaju život. Ja sam druga polovica."

Mogao je vidjeti kako ona drhti. Ali njezin glas bio je smiren i gledala ga je ravno u oči.

"Ispričaj mi", ponovno je rekla. "Stefane, imam pravo znati." Prepoznao je te riječi. A bile su istinite kao i prvi put kada ih je izgovorila.

"Da, pretpostavljam da imaš", rekao je, a glas mu je bio umoran i čvrst. Nekoliko trenutaka je zurio u razbijeni prozor, a onda je pogledao u nju i odrješito rekao. "Rodio sam se u kasnom

petnaestom stoljeću. Vjeruješ li u to?" Pogledala je predmete koji su ležali ondje gdje ih je pobacao s komode bijesnim zamahom ruke. Zlatnici, pehar od ahata, njegov bodež. "Da", rekla je tiho. "Da, vjerujem ti."

"A želiš li znati i više? Kako samo postao to što jesam?" Kada je kimnula, ponovno se okrenuo prema prozoru. Kako joj je mogao reći? On, koji je izbjegavao pitanja tako dugo, koji je postao takav stručnjak u skrivanju i obmanjivanju.

Postojao je samo jedan način, a taj je bio kazati apsolutnu istinu, ne skrivajući ništa. Položiti sve pred nju, što nikada nije ponudio ni jednoj drugoj duši.

A želio je to učiniti. Čak iako je znao kako će to na kraju dovesti do toga da će ga ostaviti, morao je pokazati Eleni što je bio.

I tako je, zureći u tamu s druge strane prozora gdje su bljeskovi plavog sjaja povremeno osvjetljavali nebo, počeo.

Govorio je bez strasti, bez emocija, pažljivo birajući riječi. Ispričao joj je o svom ocu, tom sjajnom renesansnom čovjeku i svom svijetu u Firenci i o njihovom ladanjskom posjedu. Ispričao joj je o svojim studijima i svojim ambicijama. O svom bratu koji je bio toliko različit od njega i o srdžbi između njih.

"Ne znam kada me je Damon počeo mrziti", rekao je. "Oduvijek je bilo tako, dokle god mi sjećanja sežu. Možda je to bilo zato što se majka nikada nije oporavila od mog poroda. Umrta je nekoliko godina kasnije. Damon ju je jako volio, a ja sam uvijek imao osjećaj da je mene krivio." Napravio je stanku i progutao. "A onda, kasnije, bila je jedna djevojka." "Ona na koju te ja podsjećam?" Elena je blago rekla. Kimnuo je. "Ona", rekla je oklijevajući, "koja ti je dala prsten?" Spustio je pogled prema srebrnom prstenu na ruci, a onda se susreo s njezinim očima. Zatim je polako izvukao prsten koji je nosio na lančiću ispod majice i pogledao ga.

"Da. To je bio njezin prsten", rekao je. "Bez tog amuleta umiremo na sunčevoj svjetlosti kao u vatri." "Onda je ona bila... poput tebe?"

"Ona me učinila ovim što jesam." Isprekidano joj je ispričao o Katherine. O Katherininjoj ljepoti i ljupkosti i o njenoj ljubavi prema njoj. I o Damonovoj.

"Bila je prenežna; ispunjena s toliko puno ljubavi", naposljetku je rekao bolno. "Davala ju je svakome, uključujući i moga brata. Ali

napokon smo joj rekli kako mora izabrati između nas. A onda... ona je došla k meni."

Sjećanje na tu noć, tu slatku, strašnu noć potpuno se vratilo. Ona je došla k njemu. A on je bio tako sretan, tako pun strahopoštovanja i radosti. Pokušao je ispričati Eleni o tome, pronaći riječi. Cijelu tu noć bio je tako sretan, čak i sljedeće jutro kada se probudio, a ona je bila otišla, bio je na prijestolju najvećeg blaženstva...

Sve je to moglo biti samo san, ali dvije ranice na vratu su bile stvarne.

Iznenadilo ga je kako nisu boljele i kako su već djelomično zacijelile.

Bile su skrivene visokim ovratnikom njegove košulje.

Njezina krv sada je žarila u njegovim venama, pomislio je, a same teriječi su mu ubrzavale bilo. Dala mu je snagu, odabrala je njega.

Čak se i nasmiješio Damonu kada su se sreli na naznačenom mjestu večeri. Damon je cijeli dan bio odsutan iz kuće, ali se pojavio upedantno zasađenom perivoju točno na vrijeme i stajao opušteno naslonjen na stablo, podešavajući manšetu. Katherine je kasnila. "Možda je umorna",

Stefan je pretpostavio, promatrajući nebo boje dinje kako blijedi u ponoćnu plavu. Pokušao je ukloniti sumnjičavu samodopadnost iz svog glasa.

"Možda treba više odmora nego inače."

Damon ga je oštro pogledao, njegove tamne oči ispod busena tamne kose su ga probadale.

"Možda", rekao je, podižući ton kao da će tako više reći. No onda su začuli lagani korak na puteljku i Katherine se pojavila između živice od šimširovine. Na sebi je imala bijelu haljinu i bila je lijepa poput anđela. Nasmijala se obojici. Stefan je pristojno uzvratio osmijeh, izgovarajući njihovu tajnu samo očima. Zatim je čekao. "Tražili ste od mene da izaberem", rekla je, gledajući prvo njega, a zatim njegova brata. "I sada ste došli u sat koji sam odredila, a ja ću vam reći koga sam izabrala."

Podigla je malu ruku, onu s prstenom, i Stefan je pogledao u kamen shvaćajući da je iste tamnoplave boje kao i večernje nebo. Kao da je Katherine sa sobom uvijek nosila dio noći.

"Obojica ste vidjeli ovaj prsten", rekla je tiho. "I znate da bih bez njega umrla. Nije lako načiniti takve amulete, ali, srećom, moja sluškinja Gudren je lukava. A u Firenci ima i dosta zlatara." Stefan je slušao, zureći u njezine oči.

"Imam dar napravljen za tebe." Uzela je njegovu ruku i utisnula nešto u nju. Kada je pogledao, vidio je da je to prsten istog oblika kao i njezin, samo veći i teži i iskovan u srebru umjesto u zlatu. "Još ti ne treba da bi bio na sunčevoj svjetlosti", rekla je, blago se smijući. "Ali vrlo brzo će ti trebati."

Zanijemio je od ponosa i ushićenja. Posegnuo je za njezinom rukom da je poljubi, želeći je upravo tada uzeti u svoje naručje, čak i ispred Damona. Ali Katherine se okrenula.

"I za tebe", izgovorila je, a Stefan je pomislio kako ga sluh izdaje, jer je sigurno da toplina i zaljubljenost u Katherininu glasu ne može biti za njegova brata, "i za tebe. Uskoro će i tebi trebati." I Stefanove oči su ga sigurno varale. Pokazivale su mu nemoguće, ono što nije moglo biti istina.

Katherine je spuštala u Damonove ruke prsten isti kao njegov.

Tišina koja je uslijedila bila je konačna poput tišine nakon svršetka svijeta.

"Katherine..." Stefan je jedva protisnuo riječi. "Kako ga možeš dati njemu'? Nakon onoga što smo podijelili..."

"S to ste vi podijelili?" Damonov glas bio je poput pucnja bičem i on se gnjevno okrenuo prema Stefanu. "Sinoć je ona došla k meni. Izbor je već načinjen." A Damon je trgnuo visoki ovratnik prema dolje, kako bi pokazao dvije ranice na svom vratu. Stefan je zurio u njega, potiskujući jaku mučninu. Bile su identične njegovim ranicama. Odmahivao je glavom u krajnjoj zapanjenosti. "Ali, Katherine... to nije bio san. Došla si k meni... " "Došla sam k obojici." Katherinin glas bio je spokojan, čak zadovoljan, a oči su joj bile vedre. Nasmijala se naizmjenice Damonu i Stefanu. "Oslabilo me je, ali mi je drago da sam to učinila. Zar ne vidite?" nastavila je dok su oni zurili u nju, previše ošamućeni da progovore. "To je moj izbor! Volim vas obojicu i ne želim odustati ni od jednog. Sada ćemo sve troje biti zajedno i bit ćemo sretni." "Sretni. " Stefan je protisnuo.

"Da, sretni! Nas troje ćemo biti prijatelji, radosni prijatelji zauvijek." Glas joj se povisio od oduševljenja, a oči su joj sjajile kao u djeteta.

"Bit ćemo zajedno zauvijek, nikada se nećemo osjećati bolesni, nikada nećemo ostarjeti, do kraja vremena! To je moj izbor." "Sretan... s njim?" Damonov glas je drhtao od bijesa, a Stefan je vidio kako je njegov inače šutljivi brat probljedio od bijesa. "S ovim dječakom koji stoji između nas, ovim brbljavim, krevljećim uzorom vrline? Sada jedva mogu podnijeti pogled na njega. Molim Boga da ga nikada ponovno ne vidim, da nikada ponovno ne začujem njegov glas!" "I ja isto to želim za tebe, brate", zarežao je Stefan, dok mu se srce paralo u prsima. To je bila Damonova krivnja; Damon je zatrovao Katherinin um, tako da više nije znala što čini. "Gotovo ti to odmah želim dokazati", dodao je žestoko. Damon nije pogrešno shvatio.

"Onda uzmi svoj mač, ako ga možeš pronaći", prosiktao je, očiju tamnih od prijetnje.

"Damone, Stefane, molim vas! Molim vas, nemojte!" Katherine je viknula, postavljajući se između njih, hvatajući Stefanovu ruku. Gledala je od jednog do drugog, njezine plave oči široke od zaprepaštenja i svijetle od neprolivenih suza. "Razmislite što to govorite. Vi ste braća."

"Ne mojom krivnjom", Damon je zaškripao, pretvarajući riječi u kletvu. "Ali zar se ne možete pomiriti? Za mene, Damone... Stefane? Molim vas."

Stefanu se činilo da će popustiti zbog Katherinina očajničkog pogleda, njezinih suza. Ali ranjeni ponos i ljubomora bili su prejak i znao je da mu je lice tvrdo, nepopustljivo poput Damonova. "Ne", rekao je. "Ne možemo. Mora biti jedan ili drugi, Katherine. Nikada te neću dijeliti s njim."

Katherinina ruka pala je s njegove, a suze su joj padale iz očiju, velike kapljice, prskajući bijelu haljinu. Hvatala je dah u otkidajućem jecaju. Onda je, još uvijek plačući, podigla svoju suknu i otrčala. "A zatim je Damon uzeo prsten koji mu je dala i stavio ga na prst", izgovorio je Stefan, glasa promukla od priče i emocija. "I rekao mi: 'Ja ću je ipak imati, brate.' A onda je otišao."

Okrenuo se, trepćući kao da je iz mraka stupio na jarku svjetlost i pogledao Elenu.

Ona je sjedila posve mirno na krevetu, promatrajući ga tim očima koje su toliko sličile Katherininim. Osobito sada kada su bile pune

tuge i zaprepaštenosti. No, Elena nije pobjegla. Obratila mu se. "I... što se onda dogodilo?"

Stefanove ruke su se zgrčile silovito, refleksno, i trgnuo se od prizora. Ne to sjećanje. Ne može podnijeti ni samo sjećanje, a kamoli pokušati izreći ga. Kako to može učiniti? Kako može povesti Elenu u taj mrak i pokazati joj užasne stvari koje ondje vrebaju? "Ne." rekao je. "Ne mogu. Ne mogu."

"Moraš mi ispričati", rekla je ona nježno. "Stefane, to je kraj priče, zar ne? To je ono što je iza svih tvojih zidova, ono što se bojiš dopustiti mi da vidim. Ali, moraš mi to dopustiti. O, Stefane, ne možeš sada stati." Mogao je osjetiti kako ga obuzima strava, razjapljeni bezdan koji je tako jasno vidio i osjetio toga dana prije mnogo godina. Dana kada je sve završilo, kada je sve počelo.

Osjetio je kako ga je primila za ruku i kada je pogledao vidio je Elenine prste kako mu se zatvaraju oko ruke, dajući mu toplinu, dajući mu snagu. Gledala ga je u oči. "Ispričaj mi."

"Želiš znati što se dalje dogodilo, što je bilo s Katherine?" prošaptao je. Kimnula je, bila je gotovo zaslijepljena, ali još uvijek mirna. "Reći ću ti onda. Umrkla je sljedećeg dana. Moj brat Damon i ja, mi smo je ubili."

Četrnaesto poglavlje

Elena je osjetila kako joj se koža naježila na te riječi.

"Ne misliš to", rekla je nesigurno. Sjetila se što je vidjela na krovu, krvrazmrljanu po Stefanovim usnicama i natjerala se da ne ustukne odnjega. "Stefane. Ja te poznajem. Ti to ne bi mogao učiniti..."

Ignorirao je njezine primjedbe, samo je nastavio zuriti tim očima koje suplamtjele poput zelenog leda na dnu glečera. Gledao je kroz nju u nekunerazumljivu udaljenost.

"Dok sam ležao u krevetu te noći nadao sam se, unatoč bezizglednosti svog položaja, kako će doći. Već sam primjećivao neke promjene u sebi. Mogao sam bolje vidjeti u mraku, činilo mi se da bolje čujem. Osjećao sam se snažnijim nego ikad ranije, pun neke elementarne energije. I bio sam gladan. Bila je to glad kakvu nikada ranije nisam mogao zamisliti. Za večerom sam otkrio kako je obična hrana i piće ne mogu utažiti. Nisam to mogao razumjeti. A onda sam ugledao bijeli vrat jedne od služavki i shvatio sam zašto." Duboko je udahnuo, očiju tamnih i izmučenih. "Te noći sam se odupro potrebi, iako mi je za to trebala sva moguća volja. Mislio sam na Katherine i molio se da mi dođe. Molio se!" Kratko se nasmijao. "Ako se stvorenje poput mene može moliti." Elenini prsti su se ukočili u njegovu stisku, ali ih je pokušala stegnuti kako bi ga ohrabrila. "Nastavi, Stefane."

Sada se više nije osjećao neugodno dok je pričao. Izgledalo je kao da je skoro zaboravio na njezinu nazočnost, kao da sam sebi priča priču. "Sljedeće jutro potreba je bila jača. Kao da su mi vene bile suhe i ispucane, očajnički žudeći za vlagom. Znao sam da neću moći izdržati još dugo. Otišao sam u Katherinine odaje. Mislio sam je pitati, preklinjati je..." Glas mu se slomio. Zastao je, a onda nastavio. "No, Damon je već bio ondje i čekao ispred njezinih soba. Mogao sam vidjeti da se on nije odupro potrebi. Sjaj njegove kože, polet u njegovu koraku su to pokazivali. Izgledao je samodopadno, kao mačka koja se napila mlijeka."

"Ali nije pio Katherininu. 'Kučaj koliko želiš', rekao mi je, 'ali ženski zmaj iznutra ti neće dopustiti da prođeš. Već sam pokušao. Hoćemo li je nadjačati, ti i ja?'"

"Nisam mu htio odgovoriti. Pogled na njegovu licu, onaj podmukli, samozadovoljni pogled, odbijao me je. Lupao sam po vratima da bih probudio... " Zastao je, a onda se još jednom neveselo nasmijao.

"Namjeravao sam reći 'probudio mrtve', No, naposljetku i nije tako teškoprobuditi mrtve, zar ne?"

Nakon nekog vremena je nastavio.

"Gudren, sluškinja, otvorila je vrata. Lice joj je bilo poput ravnog bijelog tanjura, a oči poput crnog stakla. Upitao sam je mogu li vidjeti njezinu gospodaricu. Očekivao sam kako će mi reći da Katherine spava, ali umjesto toga Gudren me je samo pogledala, a zatim preko moga ramena i Damona."

"Nisam njemu htjela reći', napokon je rekla, 'ali ću reći vama. Moja gospodarica Katherine nije unutra. Izašla je rano ujutro prošetati se po vrtu. Rekla je kako mora puno razmišljati.'" "Bio sam iznenašen. 'Rano jutros?' upitao sam."

"Da', odgovorila je. Pogledala je u Damona i mene bez naklonosti. 'Moja gospodarica je bila jako nesretna sinoć', rekla je značajno. 'Cijelu dugu noć je plakala.'"

"Kada je to rekla, obuzeo me je čudan osjećaj. Nisu to bili samo sram i tuga što je Katherine bila tako nesretna. Bio je to strah. Zaboravio sam svoju glad i slabost. Čak sam zaboravio i neprijateljstvo prema Damonu. Bio sam ispunjen žurbom i ogromnom intenzivnom pokretačkom hitnošću. Okrenuo sam se Damonu i rekao mu kako moramo pronaći Katherine i, na moje iznenađenje, samo je kimnuo." "Počeli smo pretraživati vrtove, dozivajući Katherininu ime. Sjećam se gotovo svega kako je izgledalo toga dana. Sunce je obasjavalo visoke čemprese i borove u vrtu. Damon i ja smo se žurili između njih, krećući se sve brže i dozivajući. Stalno smo je dozivali... "

Elena je mogla osjetiti podrhtavanje u Stefanovu tijelu, koje joj je prenosio preko čvrsto stisnutih prstiju. Disao je ubrzano, ali plitko. "Gotovo smo dosegli kraj vrta kada sam se sjetio mjesta koje je Katherine voljela. Bio je to mali izlaz prema perivojima, niski zid pokraj stabla limuna. Krenuo sam tamo, zovući je. Ali kako sam se primicao, prestao sam vikati. Osjetio sam... strah, strašan predosjećaj. I znao sam da ne smijem, ne smijem ići. "

"Stefane!" Elena je izrekla. Nanosio joj je bol, njegovi prsti prodirali su u njezine, gnječeći ih. Podrhtavanja koja su se utrkiavala kroz njegovo tijelo pojačavala su se i prerastala u drhtaje. "Stefane, molim te!" Ali on nije davao znaka da ju je čuo.

"Bilo je, poput noćne more, sve se odigralo tako polako. Nisam se mogao pomaknuti, a ipak sam morao. Morao sam nastaviti koračati. Sa svakim korakom strah je postajao sve veći. Mogao sam ga namirisati. Smrad poput izgorene masti. Ne smijem ići onamo, ne želim to vidjeti."

Glas mu je postao povišen i ubrzan, a disanje teško. Oči su mu bile široke i raskolačene poput očiju prestrašenog djeteta. Elena je zgrabila njegove prste koji su bili poput škripca, hvatajući ih drugom rukom, posve ih obujmivši.

"Stefane, sve je u redu. Nisi ondje. Tu si sa mnom."

"Ne želim to vidjeti, ali ne mogu si pomoći. Ondje je nešto bijelo. Neštobijelo ispod stabla. Ne prisiljavaj me gledati to!"

"Stefane, Stefane, pogledaj me!"

Nije ju čuo. Riječi su mu navirale u nadimajućim naletima, kao da ih nije mogao kontrolirati, kao da ih nije mogao izbaciti dovoljno brzo. "Ne mogu ići bliže, ali idem. Vidim stablo, zid. I tu bjelinu. Iza stabla. Bijelo sa zlatnim ispod. A onda znam, znam, i primičem se tome zato što je to njezina haljina. Katherineina bijela haljina. I zaobilazim stablo i vidim je na tlu i istina je. To je Katherineina haljina", glas mu se povisio i slomio u nezamislivom užasu, "ali Katherine nije bila u njoj." Elena je osjetila zimicu kao da joj je tijelo uronjeno u ledenu vodu. Koža joj se naježila i pokušala je progovoriti, ali nije mogla. On je mehanički govorio kao da može izbjeći užas ako nastavi govoriti. "Katherine nije bila ondje, i možda je sve neka šala, ali njezina haljina je na tlu i puna je pepela. Poput pepela u ognjištu, istog takvog, samo što ovaj smrdi na izgoreno meso. Zaudara. Taj smrad mi izaziva mučninu i slabo mi je. Pokraj rukava haljine je komad pergamenta. A na kamenu, na malo daljem kamenu je prsten. Prsten s plavim kamenom, Katherinein prsten. Katherinein prsten..." Iznenada je viknuo strašnim glasom: "Katherine, što si učinila?" Onda je pao na koljena, oslobađajući naposljetku Elenine prste kako bi zario lice u svoje dlanove. Elena je držala Stefana kada ga je zahvatilo

razarajuće jecanje. Držala ga je za ramena, vukući ga prema svom krilu.

"Katherine je skinula prsten", prošaptao je. To nije bilo pitanje. "Izložila se suncu."

Promukli jecaji su se nastavili i ona ga je držala stisnutog uz svoju plavu haljinu milujući njegova ramena koja su se tresla. Mrmljala je gluposti u namjeri da ga umiri, potiskujući svoj vlastiti užas. I uskoro se umirio i podignuo glavu. Govorio je muklo, ali je izgledao kao da se vratio u sadašnjost, da se vratio u staro stanje.

"Pergament je bio poruka za mene i za Damona. Na njoj je pisalo da je bila sebična, želeći nas imati obojicu. Pisalo je da nije mogla podnijeti biti uzrokom razdora među nama. Nadala se da ćemo, kada je ne bude, prestati mrziti jedan drugoga. Učinila je to da nas zbliži."

"O, Stefane", prošaptala je Elena. Osjetila je kako joj užarene suze pune oči u sućuti. "O, Stefane, tako mi je žao. Ali zar ne vidiš, poslije toliko vremena, da je to što je Katherine učinila bilo pogrešno? Čak sebično, i to je bio njezin izbor. Na neki način to nije imalo nikakve veze ni s tobom ni s Damonom."

Stefan je zatresao glavom kao da želi zanijekati istinitost tih riječi. "Dala je svoj život... za to. Mi smo je ubili."

Sada je sjedio uspravno. No, oči su mu još uvijek bile razrogačene, veliki kolutovi crnila, a izgledao je kako mali zbunjeni dječak.

"Damon se pojavio iza mene. Uzeo je poruku i pročitao je. A onda, mislim da je poludio. Obojica smo poludjeli. Ja sam podigao Katherinin prsten, a on ga je pokušao uzeti. Nije trebao. Tukli smo se. Rekli smo jedan drugom užasne stvari. Krivili smo jedan drugoga za to što se dogodilo. Ne sjećam se kako smo došli do kuće, ali najedanput sam imao svoj mač. Borili smo se. Želio sam zauvijek uništiti to nadmeno lice. Sjećam se oca kako viče iz kuće. Borili smo se žestice kako bismo završili prije nego što on stigne do nas. A bili smo odlični protivnici. No

Damon je uvijek bio jači i toga dana se činio i brži, kao da se promijenio više od mene. I tako, dok je moj otac još uvijek vikao s prozora, osjetio sam kako je Damonova oštrica mimoišla moj obrambeni stav. Tada sam osjetio kako je ušla u moje srce."

Elena je zurila zgranuto, no on je nastavljao bez stanke.

"Osjetio sam bol čelika, osjetio sam ubod, duboko, duboko unutra. Skrozdo kraja, snažan ubod. A onda je snaga pokuljala van iz mene i pao sam.

Ležao sam ondje na popločanom tlu."

Podigao je pogled prema Eleni i završio jednostavno:

"I tako sam... umro."

Elena je sjedila smrznuta, kao da se led koji je ranije noćas osjećala u prsima izlio i zarobio je.

"Damon je došao i stajao iznad mene i zatim se sagnuo. Mogao sam čuti očeve krike izdaleka, i vriskove služinčadi, ali sve što sam mogao vidjeti bilo je Damonovo lice. Te crne oči koje su bile poput noći bez mjesečine. Želio sam mu nanijeti bol zbog onoga što mi je učinio. Zbog svega što je učinio meni i Katherine." Stefan je šutio jedan tren, a onda je rekao gotovo sanjarski: "I tako sam podigao svoj mač i ubio ga. Posljednjim atomima snage probo sam svoga brata kroz srce." Oluja je prošla i kroz slomljeni prozor Elena je mogla čuti blage noćne zvukove, zrikanje zrikavaca, vjetar kako prosijava kroz stabla. U Stefanovoj sobi bilo je jako tiho.

"Nisam više znao ništa dok se nisam probudio u svojoj grobnici", rekao je Stefan. Nagnuo se nazad, dalje od nje i zatvorio oči. Lice mu je bilo upalo i umorno, ali je ta užasna, djetinja, sanjarska priroda nestala. "I Damon i ja smo imali taman dovoljno Katherineine krvi da spriječi stvarnu smrt. Umjesto toga smo se promijenili. Probudili smo se zajedno u našoj grobnici obučeni u najbolju odjeću, položeni na tanke ploče jedan uz drugoga. Bili smo preslabi da opet ozlijedimo jedan drugoga, krvi je jedva bilo dovoljno. I bili smo zbunjeni. Zovnuo sam Damona, ali je on istrčao van u noć. Srećom, bili smo pokopani zajedno s prstenjem koje nam je Katherine dala. A ja sam pronašao njezin prsten u svom džepu."

Kao da to čini nesvjesno, Stefan je posegnuo da pogladi zlatni krug. "Pretpostavljam da su mislili kako ga je dala meni. Pokušao sam otići kući. To je bilo glupo. Sluge su vriskale kada su me ugledale i otrčale po svećenika. I ja sam otrčao. Na jedino mjesto gdje sam bio siguran, u tamu. I ondje sam i ostao sve odonda. Tu i pripadam, Elena. Ubio sam Katherine svojim ponosom i svojom ljubomorom, a Damona sam ubio svojom mržnjom. Ali učinio sam goru stvar od ubojstva brata. Prokleo sam ga. Da tada nije umro, imao bi šanse s

Katherininom krvi koja je bila toliko jaka u njegovim venama. S vremenom bi krv oslabjela i onda bi usahnula. Ponovno bi postao normalno ljudsko biće. Ubivši ga onda, osudio sam ga na život u noći. Oduzeo sam mu jedinu šansu za spasenje."

Stefan se gorko nasmijao.

"Znaš li što znači ime Salvatore na talijanskom, Elena? Znači spasenje, spasitelj. Nazvan sam tako po svetom Stjepanu, prvom kršćanskom mučeniku. A osudio sam svoga brata na pakao."

"Ne", rekla je Elena. I onda je dodala snažnijim glasom: "Ne, Stefane. On se sam osudio. On je ubio tebe. Ali, što se s njim dogodilo nakontoga?"

"Kratko vrijeme se pridružio jednoj od slobodnih postrojbi, nemilosrdnim plaćenicima čiji je posao bio pljačka i pustošenje. Lutao je po zemlji s njima, boreći se i pijući krv svojih žrtava. Ja sam do tada živio izvan gradskih vrata, napola skapavajući od gladi, vrebajući životinje, i sam životinja. Dugo vremena nisam čuo ništa o Damonu. Onda sam jedan dan začuo njegov glas u svom umu. Bio je snažniji od mene, jer je pio ljudsku krv. I ubijao. Ljudska bića imaju najjaču životnu esenciju, a njihova krv daje moć. A kada budu ubijeni, na neki način životna esencija koju oni daju je najjača od svega. Kao da u timposljednjim trenucima strave i borbe duša postane najblistavija. Budući da je Damon ubijao ljude, mogao je crpsti Moći više nego ja." "Kakve... moći?" upitala je Elena. Misao se razvijala u njezinu umu. "Snaga, kao što si rekla, i živost. Izoštavanje svih osjetila, osobito noću. To su osnove. Možemo i... ispipavati misli. Možemo osjetiti njihovu nazočnost i ponekad prirodu njihovih misli. Možemo zbuniti slabije umove svladavajući ih ili prisiljavajući ih da čine ono što mi želimo. Postoje i druge. S dovoljno ljudske krvi možemo promijeniti oblik, postati životinje. A što više ubijaš, Moći postaju jače. Damonov glas u mom umu bio je izrazito snažan. Rekao mi je da je sada postao condottieri, vođa svoje postrojbe, i da se vraća u Firencu. Rekao je da će me ubiti ako budem ondje kada stigne. Povjerovao sam mu i otišao. Vidio sam ga od tada jedanput ili dvaput. Prijetnja je uvijek ista i on je uvijek sve moćniji. Damon je najviše pozornosti posvećivao svojoj prirodi i izgleda da uživa u svojoj najmračnijoj strani. Ali to je i moja priroda. Ista tama je i u meni. Mislilo sam da je mogu savladati, ali pogriješio

sam. To je razlog zašto sam došao ovamo, u Fell's Church. Mislio sam da ću, ako se nastanim u nekom malom gradu, daleko od starih sjećanja, možda umaknuti tami. A umjesto toga noćas sam ubio čovjeka."

"Ne", rekla je Elena uvjerljivo. "Ne vjerujem u to, Stefane."

Njegova priča ju je ispunila užasom i samilošću... a i strahom. Priznalaje to. Ali njezino gnušanje je iščeznulo i postojala je samo jedna stvar ukoju je bila sigurna. Stefan nije bio ubojica.

"Što se dogodilo noćas, Stefane? Jesi li se prepirao s Tannerom?"

"Ja... ne sjećam se", rekao je tmurno. "Koristio sam Moći kako bih gauvjerio da učini ono što si ti željela. Zatim sam otišao. Ali kasnije samosjetio kako me obuzima nesvjestica i slabost. Kao što se dogodilo i ranije." Pogledao je u nju bez okolišanja. "Posljednji put kada se to dogodilo bio sam na groblju, točno kraj crkve, onu noć kada je napadnuta Vickie Bennett."

"Ali ti nisi to učinio. Nisi to mogao učiniti... Stefane?"

"Ne znam", odvratio je osorno. "Koje drugo objašnjenje postoji? A ja jesam pio krv starca ispod mosta one noći kada ste vi djevojke pobjegle s groblja. Bio bih se zakleo da nisam uzeo previše krvi da mu naškodim, ali on je skoro umro. A bio sam i ondje kada su i Vickie i Tanner napadnuti."

"Ali ti se ne sjećaš da si ih napao", rekla je Elena s olakšanjem. Mišaokoja je rasla u njezinu umu postajala je sada skoro sigurna.

"Što to mijenja na stvari? Tko je drugi to mogao učiniti ako nisam ja?"

"Damon", odgovorila je Elena.

Lecnuo se, i ona je ugledala kako su mu se ramena ponovno stegnula. "To je lijepa misao. Isprva sam se nadao kako postoji neko slično objašnjenje. Da je to možda bio netko drugi, netko sličan mome bratu. Ali pretražio sam posvuda u umu i nisam pronašao ništa, nikakvu drugu nazočnost. Najjednostavnije objašnjenje je da sam ja ubojica." "Ne," rekla je Elena, "ne razumiješ. Ne mislim samo da je netko poput Damona mogao učiniti stvari koje smo vidjeli. Mislim da je Damon tu, u Fell's Churchu. Vidjela sam ga." Stefan je samo zurio u nju.

"Mora da je to on", Elena je rekla, duboko uzdahnuvši. "Vidjela sam ga dvaput do sada, možda tri puta. Stefane, upravo si mi ispričao

jednu dugačku priču, a sada ja imam jednu koju moram ispričati tebi." Što je brže i jednostavnije mogla ispričala mu je što se dogodilo u školskoj dvorani i u Bonnienoj kući.

Njegove usne su se stegnule u bijelu liniju dok mu je pričala kako ju je Damon pokušao poljubiti. Obrazi su joj se zažarili dok se prisjećala svoje reakcije, kako mu je umalo popustila. Ali je sve ispričala Stefanu. I o vrani i svim drugim čudnim stvarima koje su se dogodile otkako se vratila iz Francuske.

"I, Stefane, mislim da je Damon bio u Kući duhova večeras", završila je. "Baš nakon što si ti osjetio vrtoglavicu, netko je prošao kraj mene u prednjoj sobi. Bio je obučen poput, poput Smrti, u crnoj haljini s kapuljačom i nisam mu mogla vidjeti lice. No bilo je nešto poznato u načinu na koji se kretao. Bio je to on, Stefane. Damon je bio tu." "No to još uvijek ne objašnjava druge događaje. Vickie i starca. Ja jesam pio krv starca." Stefanovo lice bilo je napeto, gotovo kao da se plaši nadati.

"Ali sam si rekao da nisi uzeo dovoljno krvi da mu naškodiš. Stefane, tko zna što se dogodilo tom čovjeku nakon što si otišao? Zar ne bi za Damona bila najjednostavnija stvar na svijetu da ga onda napadne? Osobito ako te Damon cijelo vrijeme uhodi, možda u nekom drugomobliku..."

"Poput vrane", promrmljao je Stefan.

"Poput vrane. Što se tiče Vickie... Stefane, rekao si kako možeš zbuniti slabije umove, svladati ih. Zar nije to ono što Damon čini tebi? Svladava tvoj um kao što ti možeš svladati ljudski?"

"Da, i prikriva svoju prisutnost od mene." U Stefanovu glasu bilo je sve veće uzbuđenje. "To je razlog zašto nije odgovorio na moje pozive. Želio je..."

"Želio je da se dogodi to što se dogodilo. Želio je da posumnjaš u sebe, da pomisliš kako si ubojica. Ali to nije istina, Stefane. O, Stefane, sada to znaš i ne moraš se više bojati." Ustala je, osjećajući radost i olakšanje. Iz ove odvratne noći proizaslo je nešto divno.

"Zato si bio tako hladan prema meni, zar ne?" rekla je, pružajući ruke prema njemu. "Zato što se plašiš što možeš učiniti. No, više nema potrebe za tim."

"Nema?" Ponovno je disao ubrzano i gledao njezine ispružene ruke kao da su dvije zmije. "Misliš da se nemaš razloga bojati? Damon je

možda napao te ljude, ali on ne kontrolira moje misli. A ti ne znaš što sam mislio o tebi."

Elena je zadržala svoju visinu glasa.

"Ne želiš me ozlijediti", rekla je sa sigurnošću.

"Ne? Bilo je razdoblja kada sam te promatrao u javnosti, kada sam jedva mogao podnijeti da te ne dotaknem. Kada me je tvoj bijeli vrat toliko dovodio u iskušenje, tvoj mali bijeli vrat s blijedim plavim venama ispod kože... "

Njegove su oči bile fiksirane na njezin vrat na način koji ju je podsjetio na Damonove oči i osjetila je kako joj se otkucaji srca ubrzavaju. "Razdoblja kada sam mislio kako ću te zgrabiti i prisiliti upravo ondje uškoli."

"Ne moraš me prisiljavati", rekla je Elena. Mogla je posvuda osjetiti svoje bilo, u zapešćima, s unutarnje strane laktova i u vratu. "Odlučila sam, Stefane", rekla je blago, gledajući ga. "Želim to." Progutao je jako. "Ne znaš što tražiš."

"Mislim da znam. Rekao si mi kako ti je bilo s Katherine, Stefane. Želim da tako bude i s nama. Odnosno, ne želim da me promijeniš. Ali možemo zajedno malo uživati a da se to ne dogodi, zar ne? Znam", dodala je još nježnije, "koliko si jako volio Katherine. Ali nje sada nema, a ja sam ovdje. A ja te volim, Stefane. Želim biti s tobom." "Ne znaš o čemu pričaš!" Stajao je kruto, lice mu je bilo bijesno, oči tjeskobne. "Ako se jedanput pustim, što će me zadržati da te ne promijenim ili ne ubijem? Strast je jača nego što možeš zamisliti. Zar još uvijek ne razumiješ što sam ja, što mogu učiniti?" Stajala je ondje i tiho ga promatrala, neznatno podignuvši bradu. Izgledalo je da ga je to razgnjevalo.

"Zar još uvijek nisi vidjela dovoljno? Ili ti trebam pokazati još više? Zar ne možeš zamisliti što ti mogu učiniti?" Prekoračio je do hladnog kamina i dograbio dugačak komad drveta, debljeg od oba Elenina zglobozajedno. Jednim pokretom ga je prelomio na dva dijela poput šibice. "Tvojim krhkim kostima", rekao je.

Na drugoj strani sobe bio je jastuk na krevetu; podigao ga je i rezom nokta pretvorio svilenu jastučnicu u trake.

"Tvojoj nježnoj koži." Zatim se pomaknuo prema Eleni natprirodnom brzinom; bio je ondje i zgrabio je za ramena prije nego što je shvatila što se događa. Zurio je u njezino lice za trenutak, a onda je s

divljačkim siktanjem, koje je naježilo dlake na hrptu njezina vrata, povukao zube unatrag.

Bilo je to isto režanje koje je vidjela na krovu, ti bijeli zubi ogoljeni, očnjaci povećani do nevjerojatne duljine i oštine. Bili su to očnjaci grabežljivca, lovca.

"Tvome bijelom vratu", rekao je izobličnim glasom. Elena je stajala paralizirana još jedan trenutak, gledajući u to strašno lice, kao da nema izbora, a onda je nešto duboko u njezinoj podsvijesti prevladalo. Posegnula je prema sputanom krugu njegovih ruku i uhvatila njegovo lice u svoje dvije ruke. Obrazi su mu bili hladni naspram njezinih dlanova. Držala ga je tako, nježno, tako nježno kao da prekorovala njegov čvrsti stisak na njezinim golim ramenima. I vidjela je kako zbunjenost polako dopire do njegova lica dok je shvaćao kako ona to ne čini da bi se borila s njim ili ga odgurnula.

Elena je čekala dok zbunjenost nije doprla do njegovih očiju, uništavajući njegov pogled, pretvarajući ga u gotovo molećiv izraz. Znala je da je njezino lice neustrašivo, blago, ali vatreno, njezine usne lagano razmaknute. Oboje su sada disali brzo, zajedno, u ritmu. Elena je mogla osjetiti kako se počeo tresti i drhtao kao kada više nije mogao podnositi uspomene na Katherine. Onda je vrlo nježno i polako privukla ta režeća usta dolje prema svojim.

Pokušao joj se suprotstaviti. No njezina nježnost bila je jača od sve njegove neljudske snage. Zatvorila je oči i mislila samo na Stefana, ne na grozne stvari koje je večeras saznala već na Stefana koji je gladio njezinu kosu tako nježno kao da se ona može slomiti u njegovim rukama. Pomislila je na to i poljubila grabežljiva usta koja su joj prijetila prije nekoliko minuta.

Osjetila je promjenu, preobrazbu u njegovim ustima kada se predao, bespomoćno joj odgovarajući, susrećući njezine blage poljupce s jednakom blagošću. Osjetila je drhtaj kako je prošao kroz Stefanovo tijelo kada se čvrsti stisak na njezinim ramenima također ublažio, postajući zagrljaj. I znala je da je pobijedila. "Nikada me nećeš ozlijediti", prošaptala je.

Kao da su s poljupcima nestajali sav strah i opustošenost i osamljenost u njima. Elena je osjetila kako se strast uzburkava u njoj poput ljetne munje i mogla je osjetiti odaziv strasti u Stefanu. No uključiti sve ostalo predstavljalo je nježnost gotovo zastrašujućeg

intenziteta. Nije bilo potrebe za žurbom ili grubošću, Elena je pomislila dok ju je Stefan nježno vodio da sjedne.

Postupno su poljupci postali sve užurbaniji i Elena je osjetila ljetnu munju kako je zatitrala njezinim tijelom, puneći ga, izazivajući lupanje srca i zadržavanje daha od uzbuđenja. Izazvala joj je osjećaj neobične mekoće i vrtoglavice, natjerala je da zatvori oči i pustila glavu da padne u zanosu.

Vrijeme je, Stefane, pomislila je. I vrlo nježno ponovno je privukla njegova usta prema dolje, ovaj put prema svom vratu. Osjetila je kako njegove usne grebu njezinu kožu, osjetila je u isto vrijeme i toplinu i hladnoću njegova daha. Onda je osjetila oštar ubod. No, bol je izbljedjela gotovo istog trena. Zamijenio ju je osjećaj zadovoljstva koji je kod nje izazvao drhtavicu. Ispunila ju je velika jureća slatkoća, tekući kroz nju prema Stefanu.

Napokon je otkrila kako nepomično promatra njegovo lice, lice koje prema njoj nije imalo nikakvih ograda, nikakvih zidova. A pogled koji je ondje ugledala izazvao joj je slabost. "Vjeruješ li mi?" prošaptao je.

A kada je jednostavno kimnula, zadržao je pogled na njezinu i posegnuo za nečim pokraj kreveta. Bio je to bodež. Promatrala ga je bez straha, azatim je ponovno fiksirala pogled na njegovo lice.

Stefan nije ni na trenutak skrenuo pogled s nje dok je vadio bodež izkoricu i napravio mali rez na dnu svoga vrata. Elena je to promatrala kroz rogačeni oči, tu krv svijetlu poput bobica božikovine, ali kada ju je povukao prema naprijed, nije mu se pokušala opirati.

Nakon toga ju je dugo vremena samo držao, dok zrikavci vani nisupočeli svoju pjesmu. Naposljetku se on pomaknuo.

"Volio bih kada bi mogla ostati tu", prošaptao je. "Želio bih da možeš ostati ovdje zauvijek. Ali ne možeš."

"Znam", rekla je podjednako tiho. Oči su im se ponovno susrele u nijemoj komunikaciji. Bilo je toliko toga za reći, toliko puno razloga da budu zajedno. "Sutra", rekla je. Onda je, oslanjajući se na njegovo rame, prošaptala: "Što god da se dogodi, Stefane, ja ću biti uz tebe. Reci mi da vjeruješ u to."

Glas mu je bio ušutkan, mukao u njezinoj kosi.

"O, Elena, vjerujem ti. Što god da se dogodi, mi ćemo biti zajedno."

Petnaesto poglavlje

Čim je ostavio Elenu ispred njezine kuće, Stefan je otišao u šumu. Krenuo je cestom Old Creek, vozeći ispod tmastih oblaka kroz koje se nije nazirao ni tračak neba, prema mjestu gdje je parkirao prvi dan škole. Nakon što je parkirao automobil, pokušao je točno ponoviti put do čistine gdje je vidio vranu. Njegovi lovački instinkti su mu pomogli, prisjećajući se oblika ovog grma i onog kvrgavog korijena, sve dok nije stajao na čistini okruženoj drevnim hrastovim stablima. Ovdje. Pod tim prekrivačem prljavog smeđeg lišća možda su preostale i neke kosti zeca.

Udahnuvši duboko kako bi se smirio i prikupio svoje Moći izbacio je uznemirujuću misao.

I prvi put otkada se vratio u Fell's Church osjetio je treptaj odgovora. Ali činio se slab i drhtav i nije mogao odrediti otkuda dolazi. Udahnuo je i okrenuo se i zastao kao ukopan.

Ispred njega je stajao Damon, ruku prekriženih preko grudi, lijeno se protežući, naslonjen na najveće hrastovo stablo. Izgledao je kao da tu stoji već satima.

"Dakle," rekao je Stefan žestoko, "istina je. Prošlo je dosta vremena, brate."

"Ne toliko puno koliko ti misliš, brate." Stefan se sjećao tog glasa, tog baršunastog, ironičnog glasa. "Pratio sam te više godina", Damon je rekao mirno. Otresao je komadić kore s rukava svoje kožnate jakne ležerno kao što je nekada namještao svoje brokatne manšete. "Međutim, ti to ne bi znao, zar ne? Ah, ne, tvoje Moći su slabe kao i uvijek." "Pazi, Damone", Stefan je rekao tiho, opasno. "Budi jako pažljiv noćas. Nisam baš tolerantan."

"Sveti Stefan je ljutit. Zamisli. Pretpostavljam da si nesretan zbog mojih malih izleta na tvoj teritorij. Učinio sam to samo zato što sam želio biti blizu tebe. Braća bi trebala biti bliska."

"Ubio si noćas. I pokušao si me navesti da mislim kako sam ja to učinio."

"Jesi li posve siguran da nisi? Možda smo to učinili zajedno. Pazi!" rekao je kada je Stefan zakoračio prema njemu. "Ni moje raspoloženje nije najtolerantnije večeras. Uzeo sam samo smežuranog malog profesora povijesti, ti si uzeo lijepu djevojku."

Bijes u Stefanu se stopio, fokusirajući se na izgled u jednu svijetlu užarenu točku poput unutarnjeg sunca.

"Drži se podalje od Elene", prošaptao je s takvom prijetnjom da je Damon stvarno lagano nagnuo glavu unatrag. "Drži se podalje od nje, Damone. Znam da si je uhodio, promatrao. Ali više nećeš. Priđi joj još jedanput i zažalit ćeš."

"Uvijek si bio sebičan. Tvoja jedina mana. Nisi voljan podijeliti ništa, zar ne?" Iznenada su se Damonove usne iskrivile u neobično lijep osmijeh. "No, srećom, dražesna Elena je darežljivija. Zar ti nije rekla za naša mala ljubavna vezivanja? Pa, prvi put kada smo se sreli gotovo mi se prepustila na licu mjesta."

"To je laž!"

"O, ne, dragi brate. Nikada ne lažem o nečem važnom. Ili sam mislio o nevažnom? U svakom slučaju, tvoja lijepa djevojka se skoro onesvijestila u mojim rukama. Mislim da voli muškarce u crnom." Dok je Stefan zurio u njega pokušavajući kontrolirati disanje, Damon je gotovo obzirno dodao:

"U krivu si u pogledu nje, znaš. Misliš kako je ona slatka i poslušna poput Katherine. Nije. Uopće nije tvoj tip, moj svetački brate. Ona ima toliko odvažnosti i strasti u sebi da ti ne bi znao što učiniti s tim." "A pretpostavljam kako ti bi."

Damon je ispružio ruke i ponovno se polako nasmijao:

"O, da."

Stefan je želio skočiti za njim, uništiti taj lijepi, arogantni osmijeh, iščupati Damonov grkljan. Progovorio je glasom koji je jedva kontrolirao: "U pravu si u pogledu jedne stvari. Ona je snažna. Dovoljno snažna da te odbije. A sada kada zna kakav si doista, i hoće. Sve što sada osjeća za tebe je gađenje." Damonove obrve su se podigle.

"Sada, je li? Što se toga tiče, vidjet ćemo. Možda će otkriti da je istinska tama više po njezinu ukusu nego slabi sumrak. Ja barem mogu priznati istinu o svojoj prirodi. No brinem se za tebe, mali brate. Izgledaš slabo i loše hranjen. Ona je koketa, nije li?"

Ubij ga, tražilo je nešto u Stefanovu mozgu. Ubij ga, prekini mu vrat, poderi mu grlo u krvave rezance. No znao je da se Damon jako dobro nahranio večeras. Aura oko njegova brata bila je natečena, pulsirajući, gotovo sjajeći od životne esencije koju je uzeo.

"Da, pio sam izdašno", Damon je rekao vedro kao da zna što je Stefanu na umu. Uzdahnuo je i prešao jezikom preko usana u zadovoljnom sjećanju. "Bio je mali, ali imao je iznenađujuću količinu soka u sebi. Ne lijep kao Elena i sigurno nije mirisao tako dobro. Ali uvijek je stimulirajuće osjetiti novu krv kako pjeva u tebi."

Damon je duboko disao, zakoračivši unatrag od stabla i ogledajući se. Stefan se sjetio tih gracioznih pokreta, svaki pokret kontroliran i precizan. Stoljeća su samo učinila Damonovo prirodno držanje još finijim.

"Imam potrebu napraviti ovo", rekao je Damon, pomičući se prema mladom drvetu koje je stajalo nekoliko koraka dalje. Bilo je visoko kao pola njegove visine, a kada ga je zgrabio, njegovi prsti nisu mogli obujmiti deblo. Stefan je vidio ubrzano disanje i mreškanje mišića ispod Damonove tanke crne košulje, a onda je Damon iščupao stablo iz zemlje, dok mu je korijenje visjelo. Stefan je mogao namirisati oporu vlagu uznemirene zemlje.

"Ionako mi se nije sviđalo tu", rekao je Damon i bacio ga daleko koliko je još zapetljano korijenje dopuštalo. Onda se simpatično nasmiješio. "Budi mi želju da napravim ovo."

Nastalo je svjetlucanje pokreta i onda je Damon nestao. Stefan se osvrnuo oko sebe, ali nije mogao vidjeti ni traga od njega. "Ovdje gore, brate." Glas je dopirao iznad njegove glave, a kada je Stefan pogledao prema gore, ugledao je Damona kako viri između razmaknutih grana hrastova stabla. Nastalo je šuštanje žutosmeđih listova i ponovno je nestao.

"Ponovno ovdje, brate." Stefan se zavrtio prema laganom tapšanju po svom ramenu, no opet nije ugledao nikoga iza sebe. "Evo ovdje, brate." Ponovno se zavrtio. "Ne, pokušaj ovdje." Bijesan, Stefan se naglo zavrtio na drugu stranu, pokušavajući uhvatiti Damona. No njegovi prsti uhvatili su samo zrak.

*Ovamo, Stefane, Ovaj put glas je bio u njegovu umu i Moć ga je protresla do srži. Trebala mu je ogromna snaga da jasno projicira svoje misli. Ponovno se polako okrenuo i ugledao Damona u njegovu prvobitnom položaju, naslonjena na veliko hrastovo stablo. No ovaj put je dobro raspoloženje u tim tamnim očima izbljedjelo. Bile su crne i nedokučive, a Damonove usne bile su postavljene u ravnu crtu. *Koji još dokaz trebaš, Stefane? Puno sam jači od tebe,**

kao što si i ti od tih jadnih ljudskih bića. I brži sam od tebe i imam druge Moći za koje ti jedva da si čuo. Starinske Moći, Stefane. I ne bojim ih se uporabiti. Ako se budeš borio protiv mene, primijenit ću ih protiv tebe. "Jesi li zato došao ovamo? Da me mučiš?"

Bio sam milostiv prema tebi, brate. Mnogo puta sam te mogao ubiti, ali sam ti uvijek poštedio život. No ovaj put je drukčije. Damon je zakoračio ponovno ispred stabla i progovorio naglas.

"Upozoravam te, Stefane, nemoj mi se suprotstavljati. Nije važno zbog čega sam došao ovdje. Ono što sada želim je Elena. I ako me spriječiš da je osvojim, ubit ću te."

"Možeš pokušati", rekao je Stefan. Vrući vršak bijesa u njemu je goriosvjetliji nego ikad, lijevajući sjaj poput cijele galaksije zvijezda. Znao jeda je nekako ugrožavao Damonovu tamu.

"Misliš da ne mogu? Nikada nećeš naučiti, zar ne, mali braco?"

Stefan je imao taman toliko vremena da primijeti Damonov iscrpljenitrazaj glavom gdje je sada bio drugi nejasni obris pokreta, i osjetio jekako ga hvataju snažne ruke. Istog trena počeo se boriti, žestoko ihpokušavajući zbaciti svom svojom snagom. No ruke su bile kao odčelika.

Nasrnuo je, žestoko pokušavajući udariti u ranjivo mjesto ispod Damonove vilice. Nije uspio; ruke su mu bile svezane iza leđa, tijelo nepokretno. Bio je bespomoćan poput ptice u pandžama agresivne i vješte mačke.

Za tren je omlohavio punom težinom praveći se mrtav, a onda se iznenada propeo, pokušavajući se osloboditi svim mišićima, pokušavajući ubaciti udarac. Okrutne ruke samo su se stegnule oko njega, čineći njegove napore uzaludnim. Jadno.

Uvijek si bio nedokazan. Možda će te ovo uvjeriti. Stefan je pogledao u bratovo lice, blijedo poput mliječnih stakala na prozorima pansiona, i u te crne, nedokučive oči. Onda je osjetio prste kako grabe njegovu kosu, zabacuju njegovu glavu prema nazad, izlažući njegov vrat. Napori su mu se udvostručili, postali mahniti.

Ne trudi se, začuo je glas u glavi, a onda je osjetio zube kako mu nanose oštar parajući bol. Osjetio je poniženje i bespomoćnost lovčeve žrtve, lovine, plijena.

A onda bol zbog krvi koja se izvlači van protiv njegove volje. Odbio je predati se i bol se povećao, osjećao se kao da mu čupa dušu i

kida je poput mladog stabla. Bol ga je probo poput vatrenog koplja, sabirući se u žarištu na rupama u mesu gdje su se žarili Damonovi zubi. Agonija se razbukovala, spuštajući se niz njegovu vilicu i obraz pa niz prsa i rame.

Osjetio je val nesvjestice i shvatio da gubi svijest. Onda su ga ruke naglo pustile i pao je na zemlju na pokrov od vlažnog i trulog hrastova lišća. Dašćući kako bi povratio dah, s mukom se podigao na ruke i koljena.

"Vidiš, mali braco. Jači sam od tebe. Dovoljno snažan da te uzmem, da uzmem tvoju krv i tvoj život ako poželim. Prepusti Eleni meni ili ću to i napraviti."

Stefan je podigao pogled. Damon je stajao zabačene glave, s lagano raširenim nogama poput osvajača koji je stavio nogu na vrat osvojenog. Te oči crne poput noći gorjele su od pobjede, a Stefanova krv mu je bila na usnama.

Mržnja je ispunila Stefana, takva mržnja kakvu ranije nikada nije poznao. Kao da je sva njegova ranija mržnja prema Damonu bila kapljica vode ovog rasprskavajućeg zapjenjenog oceana. Cesto je u dugim prošlim stoljećima žalio zbog toga što je učinio svom bratu i svom svojom dušom želio je to promijeniti. Sada je želio samo sve to ponovno učiniti.

"Elena nije tvoja", promrsio je, uspravljajući se na noge, pokušavajući ne pokazati koliko napora ga je to stajalo. "I nikada neće biti." Usredotočivši se na svaki korak, stavljajući jednu nogu ispred druge, počeo se udaljavati. Cijelo tijelo ga je boljelo, a sram koji je osjećao bio je veći i od fizičke boli. Ostaci vlažnog lišća i trunci zemlje bili su prilijepljeni za njegovu odjeću, no nije ih otkinuo. Borio se da se nastavi kretati, da odoli nemoći koja je zapljuskivala njegove udove. *Nikada nećeš naučiti, brate.*

Stefan se nije osvrnuo niti pokušao odgovoriti. Škripao je zubima i održavao noge u pokretu. Još jedan korak. I još jedan korak. I još jedan korak.

Kada bi samo mogao sjesti na trenutak, odmoriti se... Još jedan korak, i još jedan korak. Automobil ne može biti daleko odavde. Lišće je škripalo ispod njegovih nogu, a onda je začuo kako škripi i iza njega.

Pokušao se brzo okrenuti, ali njegovi refleksi su skoro nestali. A oštar pokret bio je previše za njega. Mrak ga je ispunio, ispunio je njegovo tijelo i njegov um, i padao je. Padao je zauvijek u crnilo potpune noći.

A onda, srećom, nije znao više ništa.

Šesnaesto poglavlje

Elena je jurila prema školi Roberta E. Leeja, osjećajući se kao da je bila odsutna godinama. Prošla noć izgledala joj je kao nešto iz dalekog djetinjstva, čega se jedva prisjećala. No znala je da će se danas morati suočiti s posljedicama.

Sinoć se morala suočiti s tetom Judith. Njezina je teta bila strašno uzrujana kada su joj susjedi rekli za ubojstvo, a još uzrujanija kada se ispostavilo da nitko ne zna gdje je Elena. Dok Elena nije stigla doma u skoro dva sata poslije ponoći, ona je bila luda od brige. Elena nije mogla objasniti. Mogla je samo reći da je bila sa Stefanom i da je znala da je on bio okrivljen i da je nedužan. Sve ostalo, sve što se dogodilo, morala je zadržati za sebe. Čak i da teta Judith povjeruje u to, nikada to ne bi razumjela.

A jutros je Elena predugo spavala i sada je kasnila. Ulice su bile puste; dok se žurila prema školi nije bilo nikoga osim nje. Nebo iznad nje bilo je sivo, a vjetar se pojačavao. Očajnički je željela vidjeti Stefana. Cijele noći dok je tako čvrsto spavala imala je noćne more u kojima se on pojavljivao.

Jedan san bio je osobito stvaran. U njemu je vidjela Stefanovo blijedo lice i njegove gnjevne, okrivljujuće oči. Podigao je knjigu prema njoj i rekao:

"Kako si mogla, Elena? Kako si mogla?" Zatim je spustio knjigu ispred njezinih nogu i otišao. Vikala je za njim, preklinjući, ali on je nastavio hodati dok nije nestao u tami. Kada je pogledala dolje na knjigu, vidjela je da je uvezana u tamnoplavi baršun. Njezin dnevnik. Drhtaj ljutnje prostrujao je njome dok je ponovno pomislila na to kako je njezin dnevnik ukraden. No što je značio taj san? Što je to u njezinu dnevniku učinilo da Stefan tako izgleda?

Nije znala. Ali je znala da ga mora vidjeti, čuti njegov glas, osjetiti njegove ruke oko sebe. Biti daleko od njega bilo je kao biti odvojena od vlastitog mesa.

Potrčala je uza stube srednje škole u gotovo prazne hodnike. Kretala se prema krilu s učionicama za strane jezike zato što je znala daje Stefanov prvi sat latinski. Kada bi ga samo mogla vidjeti jedan trenutak, bila bi u redu.

No nije bio u razredu. Kroz malo staklo na vratima vidjela je njegovo prazno mjesto. Matt je bio ondje, a izraz na njegovu licu preplašio ju je više nego ikada. Nastavila je promatrati Stefanovo mjesto s izrazom mučnog shvaćanja.

Elena se mehanički okrenula od vrata. Poput automata popela se uza stube i otišla do svoje učionice za trigonometriju. Kada je otvorila vrata vidjela je kako su se sva lica okrenula prema njoj i žurno se spustila na prazno mjesto pokraj Meredith.

Gospođa Halpern je za trenutak prekinula predavanje i pogledala u nju, a zatim nastavila. Kada se profesorica okrenula prema ploči, Elena je pogledala u Meredith.

Meredith je posegnula preko stola da je uhvati za ruku. "Jesi li dobro?" prošaptala je.

"Ne znam", rekla je Elena tupo. Osjećala je kao da je sam zrak oko nje guši, kao da je teška težina svuda oko nje. Meredithini prsti bili su suhi i vrući. "Meredith, znaš li što se dogodilo sa Stefanom?" "Znači ti ne znaš?" Meredithine tamne oči su se raširile, a Elena je osjetila kako je težina svladava.

Kao da je duboko, duboko ispod vode bez visinskog zaštitnog odijela. "Nisu ga... uhitili, zar ne?" upitala je, istiskujući riječi iz sebe. "Elena, gore je od toga. Nestao je. Policija je rano jutros otišla do pansiona i on nije bio ondje. Došli su i u školu, ali dana se uopće nije pojavio. Rekli su da su našli njegov napušten' automobil kod ceste Old Creek. Elena, oni misle da je otišao, nestao bez obavijesti jer je kriv." "To nije istina", rekla je Elena kroza zube. Vidjela je kako su se svi okrenuli i pogledali u nju, ali je više nije bilo briga. "On je nedužan!" "Znam da tako misliš, Elena, ali zašto bi inače otišao?" "Ne bi. Nije." Nešto je gorjelo u Eleni, vatra srdžbe koju je potisnuo porazan strah. Disala je neujednačeno. "On nikada ne bi napustio grad svojom voljom."

"Misliš kako ga je netko prisilio? Ali tko? Tyler se ne bi usudio..." "Prisilio ga, ili još gore od toga", Elena je prekinula. Cijeli razred je sada zurio u njih, a gospođa Halpern je otvorila usta. Elena je iznenada ustala, gledajući u sve njih, a ne vidjevši ih. "Neka mu Bog pomogne ako je ozlijedio Stefana", rekla je. "Bog neka mu pomogne!" Onda se okrenula i uputila se prema vratima. "Elena, vrati se! Elena!"

Mogla je za sobom čuti povike Meredith i gospođe Halpern. Hodala je sve brže, videći samo ono što je bilo ispred nje, uma usredotočenog samo na jednu stvar.

Oni misle da je krenula za Tylerom Smallwoodom. Dobro. Mogu gubiti vrijeme trčeći u krivom smjeru. Ona je znala što mora učiniti.

Napustila je školu, uronivši u hladan jesenski zrak. Kretala se brzo, noge su same prelazile udaljenost između škole i ceste Old Creek. Potom se okrenula prema mostu Wickery i groblju.

Ledeni je vjetar šibao njezinu kosu i bockao joj lice. Hrastovo lišće letjelo je oko nje, kovitlajući se u zraku. No, ogromna vatra u njezinu srcu pržila je toplinom i spaljivala hladnoću. Sada je znala što znači užasan bijes. Koračala je dugim koracima pokraj ljubičastih breza i žalosnih vrba u središnjem dijelu starog groblja i gledala okolo grozničavim očima.

Oblaci su plovili gore poput olovnosive rijeke. Grane hrastova i breza divlje su se zapletale. Nalet vjetra bacio je pregršt lišća u njezino lice. Kao da ju je groblje pokušavalo otjerati, kao da joj je pokazivalo svoju moć, prikupljajući sve sile da joj učini nešto užasno. Elena je sve to zanemarila. Zavrtjela se oko sebe, njezin plamteći pogled pretraživao je između nadgrobnog kamenja. Onda se okrenula i viknula izravno u žestinu vjetra.

Samo jednu riječ, ali znala je da će ga ona dovesti. "Damone!"

KRAJ PRVE KNJIGE

Table of Contents

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Dvanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[Četrnaesto poglavlje](#)

[Petnaesto poglavlje](#)

[Šesnaesto poglavlje](#)